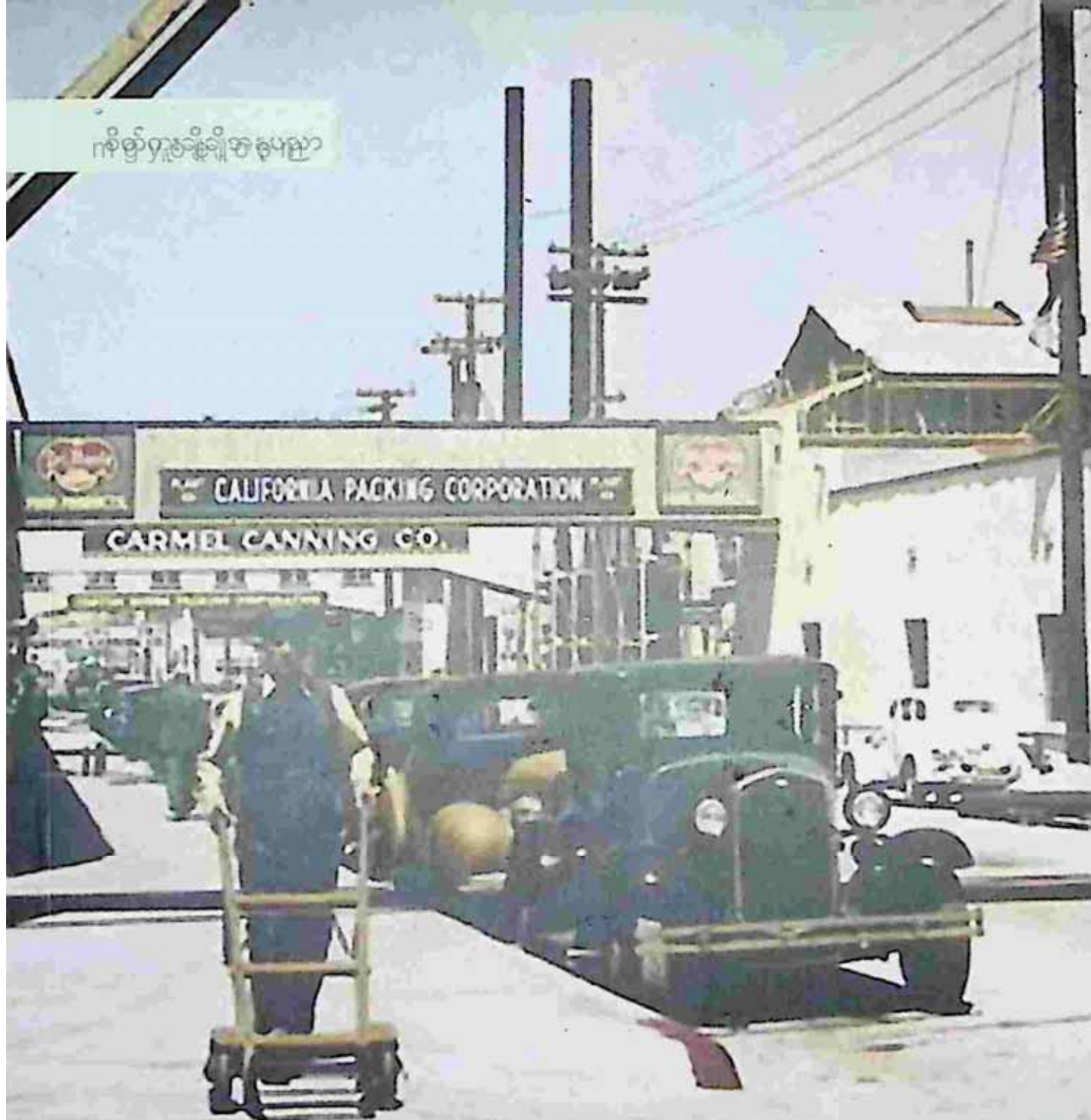

ကိုဗစ်-၁၉ ရှိခါက နယ်မြေ

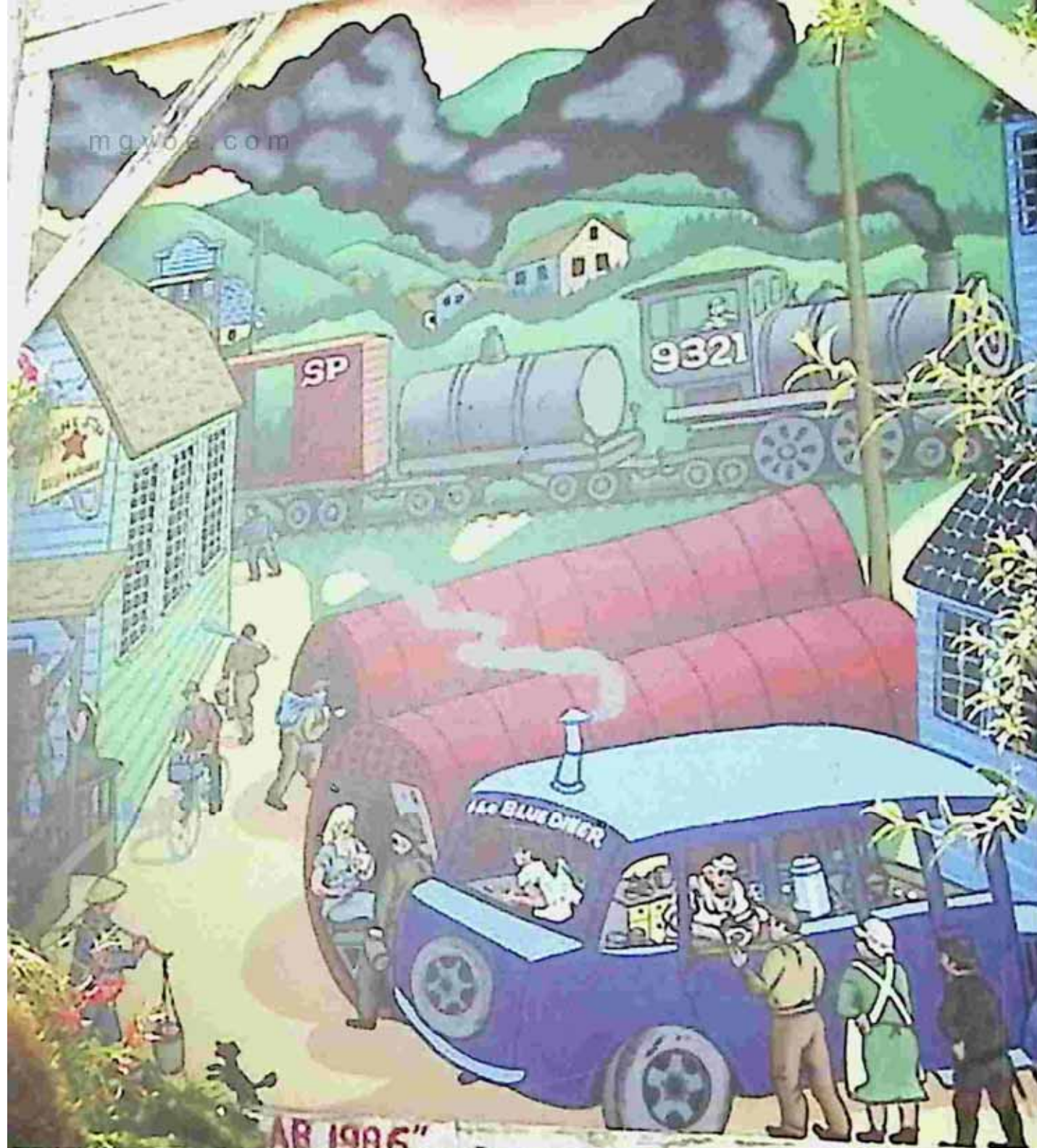
မောင်ထွန်းသူ
ကင်နရီရိုး

CANNERY ROW
John Steinbeck

တတိယအကြိမ်

mgyle.com

mgwoc.com

မောင်ထွန်းသူ ကင်နရီရိုး

CANNERY ROW John Steinbeck

TUN0030
2,200.00 KS

အင်းကျို

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၆၈၀၅၁၀ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၀၃၀၇၁၀ တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း M.S.O ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချို စာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်တို့က တတိယ အကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ အောက်တိုဘာ လတွင် တန်ဖိုး ၂၂၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် ကိုခြမ်း ညှိစမ်းခြင်း

၇၉၅·၈၃

ထွန်းသူ ၊ မောင်

ကင်နရီရိုး / မောင်ထွန်းသူ ။ - ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ ၃ ကြိမ်၊ ၂၀၁၀။

စာမျက်နှာ ၂၃၁ မျက်နှာ၊ ၁၃·၂ စင်တီ* ၂၀·၅ စင်တီ

မူရင်းအမည် - Cannery Row by John Steinbeck

(၁) ဘာသာပြန်သူ - မောင်ထွန်းသူ

(၂) ကင်နရီရိုး

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

(၁)

ဤဝတ္ထုသည် နိဘယ်ဆုရ အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး ‘ဂျန်စတိန်းဘက်’၏ ထူးခြားသော လက်ရာတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ဂျန်စတိန်းဘက်သည် မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် စိမ်းသော စာရေးဆရာတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ သူ၏ ပုလဲ၊ မြင်းနီကလေး၊ ဒေါသမာန်၊ တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာနှင့် တို့ပိုင်တဲ့မြေ အစရှိသော မြန်မာပြန် ဝတ္ထုများကို တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူး၊ ဖတ်ဖူးခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ ယင်းတို့အထဲ တွင် ‘တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ’ဟု အမည်ပေးထားသော ဝတ္ထုသည် ဂျန်စတိန်းဘက်၏ အထူးခြားဆုံးသော လက်ရာတစ်ခုဟု အများက ယူဆခဲ့ကြသည်။

‘တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ’၏ မူရင်းအမည်မှာ ‘တော်တိလာ ဖလက်’ ဖြစ်သည်။ ယင်းဝတ္ထုသည် ဂျန်စတိန်းဘက်အား စာရေးဆရာဘဝသို့ တွန်းပို့ပေးခဲ့သည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ စာရေးသူနှင့် ထုတ်ဝေသူတို့ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပို၍ အရောင်းရ တွင်ကျယ်ကာ အရောင်းရ အများဆုံး စာအုပ်များ စာရင်းတွင် လပေါင်းအတန်ကြာမျှ ရပ်တည်နေခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်ကို အကြောင်းပြ၍ ဂျန်စတိန်းဘက်၏ နာမည်သည်လည်း တစ်ရှိန်ထိုး တက်လာခဲ့သည်။

‘တော်တိလာဖလက်’ခေါ် ‘တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ’ ဝတ္ထုသည် ဇာတ်လမ်းကို အသားပေးသော ဝတ္ထုမဟုတ်။ ယင်းဝတ္ထုတွင် စွဲမက်စရာ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်ဟူ၍ လုံးဝမတွေ့ရ။ လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအတွင်းရှိ လူအများက အောက်တန်းစားများဟု သတ်မှတ်ထားသည့် လူတစ်စု၏ အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်၍ ယင်းတို့၏ အကျင့်စရိုက်နှင့် စိတ်နေစိတ်ထားများသာ ပီပြင်ပေါ်လွင်နေသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာလောကကြီး တစ်ခုလုံးအား ပျော်

စရာ နေရာကြီးတစ်ခု အဖြစ်သာ မြင်ပြီး မည်သည့်အရာကိုမှ အလေးအနက် မထားသူ တစ်စု၏ အသိအမြင်၊ အယူအဆများသာလျှင် ပီပြင်ပေါ်လွင်နေသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ယခု ဤဝတ္ထု 'ကင်နရီရီး'သည် 'တော်တီလာဖလက်' ခေါ် 'တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ'နှင့် ဆင်သည်။ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် မွန်ထရေမြို့စွန်ရှိ 'ကင်နရီရီးရပ်ကွက်'တွင်းမှ လူတချို့နှင့် လူတစ်စုအကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ် သည်။ 'တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ'နှင့် ယှဉ်လျှင် ဇာတ်လမ်းရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ထိုဇာတ်လမ်းမှာ ခမ်းခမ်းနားနား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ထိုဇာတ်လမ်းကို အမှီပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဇာတ်ကောင်များ၏ အကျင့်စရိုက် များကတော့ များစွာပီပြင် ပေါ်လွင်သည်ကို တွေ့ကြရပါလိမ့်မည်။

(၂)

ရွန်စတိန်းဘက်သည် ဂျာမန်လူမျိုး ဖခင်နှင့် အိုင်းရစ်လူမျိုး မိခင်တို့မှ ပေါက် ဖွားလာသော အမေရိကန်ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ စတန့်ဖို့တက္ကသိုလ်၌ အဏ္ဏဝါဇီဝဗေဒ ဘာသာရပ် သင်ယူခဲ့သော်လည်း ဘွဲ့ရသည်အထိ အားထုတ်ခြင်း မပြုခဲ့။ သူသည် အလုပ်မျိုးစုံလုပ်၍ ဘဝမျိုးစုံတွင် ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သည်။

သူသည် မြင်းစောင်းများတွင် မြင်းထိန်းလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ လက်သမား လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ပန်းချီလက်ထောက်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းမျိုးလည်း လုပ်ခဲ့ဖူး၍ အလုပ်ကြမ်းသမားလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သစ်သီးဆွတ် အလုပ်သမား၊ ခြံစောင့်၊ မြေတိုင်းစာရေး စသည့် အလုပ်များကိုလည်း လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ အိမ်ထောင် သည် ဖြစ်လာသည့်အခါ ဇနီးသည်နှင့်အတူ ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ဟောင်းကလေး ဖြင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ ငါးဖမ်းထွက်ရသည့် အလုပ်ကိုလည်း လုပ်ခဲ့ဖူး၏။

အလုပ်မျိုးစုံဖြင့် ဘဝမျိုးစုံတွင် ကျင်လည်ခဲ့ရသော စတိန်းဘက်သည် အလုပ်ကြမ်းသမားများ၊ လက်သမား၊ ယာသမားများ၊ လူလေလူလွင့်များနှင့် လက်ပွန်းတတီး နေခွင့်ရခဲ့သည်။ ယင်း လူတန်းစားများ၏ သနားစရာ၊ ကြေကွဲစရာ၊ ခင်မင်စရာ၊ လေးစားစရာ၊ စိတ်ပျက်စရာ ဘဝများကို သိခဲ့ မြင်ခဲ့ ရသည်။ ဤအသိအမြင်များသည် သူ့ဝတ္ထုများအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူ၏ လယ်ယာ လုပ်သားတို့၏ ကြေကွဲစရာဘဝကို ဖော်ပြသော 'ဒေါသမာန်'၊ သစ်သီးဆွတ် အလုပ်သမားတို့၏ ဘဝကို ရေးဖွဲ့ထားသည့်

‘မရေရာသော စစ်ပွဲ’၊ စနစ်မှား၏ဒဏ်ကြောင့် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝ ရောက်ကာ လေလွင့်နေသူနှစ်ယောက်၏ သနားစရာအဖြစ်ကို ဖော်ပြထားသည့် ‘တို့ပိုင်တဲ့မြေ’ အစရှိသော ဝတ္ထုများကြောင့် သူ့တွင် ရန်သူများ ပေါ်ခဲ့ရ၏။ အရင်းရှင် ဘက်တော်သားများက သူ့အား ‘လက်ဝဲစာရေးဆရာ’ဟု စွပ်စွဲကြသည်။ လက်ဝဲသမားများကမူ သူ့အား ‘ဘူဇာ စာရေးဆရာ’ဟု ပြောကြသည်။

အမှန်တော့ ဂျွန်စတိန်းဘက်သည် နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေးတွင် ဝါဒစွဲရှိသူ မဟုတ်ပေ။ သူသည် တင်းကျပ်ပြင်းထန်ပြီး အစွန်းရောက်လွန်းသည့် တစ်ယူသန်ဝါဒနှင့် အလုပ်များကို စက်ဆုပ်သူဖြစ်သည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ မတော်လောဘဖြင့် အခွင့်ထူးခံသူများကိုလည်း ရွံရှာသူဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ဂျွန်စတိန်းဘက်သည် ‘လူမှုရေး အနိဋ္ဌာရုံများကို စက်ဆုပ်သူဖြစ်သည်။ ယင်းလူမှုရေး အနိဋ္ဌာရုံများကို ဖော်ပြပြီး လူလူချင်း တစ်ဦးကို တစ်ဦး နားလည်ကြစေရန်နှင့် ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားကြစေရန် အားထုတ်သော စာရေးဆရာဖြစ်သည်။ သူသည် မိမိကိုယ်မိမိ ကျော်ကြားအောင် လုပ်သူများအား မုန်းတီးသူလည်းဖြစ်သည်။ သူ နိဘယ်ဆုရစဉ်က အလွန်မှတ်သားနာယူထိုက်သည့် စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းမှာ-

“ကျုပ်ဟာ ဒီနေ့အထိ ချို့ယွင်းချက်မရှိအောင် တော်နေတဲ့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ” ဟူသော စကားဖြစ်၏။ ဂျွန်စတိန်းဘက်သည် ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့၏။

ဤဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်တွင် ပြောပြစရာ အချက်သုံးချက် ရှိနေပါသည်။ ပထမ တစ်ချက်မှာ ဝတ္ထု၏ အမည်နှင့် ပတ်သက်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့များတွင် ပန်းထိမ်တန်း၊ စဉ့်အိုးတန်း၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ဓားတန်း စသည့် အမည်များနှင့် ရပ်ကွက်များ ရှိကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုကို ‘စည်သွတ်တန်း’ဟု ပေးရန် စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျ ဖြစ်နေရပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် မူရင်းစာရေးဆရာ၏ မူရင်းအမည်ကို မူရင်းအသံထွက်အတိုင်း ‘ကင်နရီရီး’ဟု ပေးလိုက်မိပါသည်။

ဒုတိယအချက်မှာ အခန်း ၃၀ မှ ကဗျာများနှင့် ဆက်စပ်ပါသည်။ ယင်းကဗျာများကို မူရင်းအတိုင်း မထည့်ဘဲ ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါသည်။ ဤအတွက် ဝတ္ထု၏မူရင်းရသ ပျက်မသွားဟု ကျွန်တော် ယူဆမိပါသည်။

တတိယအချက်မှာ အခန်း ၃၂ မှ ကဗျာသုံးပိုဒ်ဖြစ်သည်။ ယင်းကဗျာများကို ကျွန်တော် တတ်အားသရွေ့ ခြုံငုံပြီး ပြန်ဆိုထားပါသည်။ ကဗျာသံ

မပေါက်သဖြင့် မူရင်း ရသကို မိချင်မှလည်း မိပါလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး မိအောင်တော့ ကျွန်တော် အားထုတ်ထားပါသည်။ ကဗျာများကို ဘာသာပြန်ရသည့် အလုပ်မှာ လွယ်ကူသည့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါ။ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဘာသာပြန်ရာ၌ ကဗျာထဲ၌ပါသော စကားလုံးများကို အဘိဓာန်၌ ပါရှိသည့် အနက်အဓိပ္ပာယ်တူ စကားလုံးများ ဖလှယ်ပေးရုံမျှဖြင့် ပြီးမြောက်သည့် အလုပ် မဟုတ်ပါ။ မူရင်းကဗျာတွင် ပါရှိသော ‘ရသ’ သို့မဟုတ် ‘ခံစားမှု’ကို အရ အမိ ဝင်စားပြီး မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်ခံစားမှု ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားအားထုတ်၍ ပြန်ဆိုရသည့် သဘောရှိပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ယခု ကျွန်တော် တင်ပြခဲ့သော အချက်သုံးချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဝတ္ထု၏ မူရင်းရသကို မမီဟုဆိုလျှင် ကျွန်တော့်တာဝန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဆိုလျှင် စာဖတ်ပရိသတ်က ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြလိမ့် မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

ကင်နရီရိုး

ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၊ မွန်ထရေးမြို့ရှိ 'ကင်နရီရိုး' ဟုခေါ်သော စည်သွတ်စက်ရုံ အလုပ်သမားရပ်ကွက်သည် ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ အပုပ်နံ့တစ်ခုလည်းဖြစ်၏။ နားမခံသာလောက်အောင် ရနံ့ရင်းကြမ်းတမ်းသည့် အသံတစ်သံလည်းဖြစ်၍ ထူးခြားသော အရည်အသွေးနှင့် ပြည့်စုံသည့် အလင်းရောင်တစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။ ဝိသေသ ထူးသည့်ဟန် တစ်ခု၊ စရိုက်တစ်ခုလည်းဖြစ်၏။ အောက်မေ့ တသဖွယ်ရာ တစ်ခုလည်းဖြစ်၏။ အိပ်မက် တစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။

ကင်နရီရိုး တည်နေပုံသည် စုစုစည်းစည်းလည်းရှိ၍ ဖရိုဖရဲ ပြန့်ပြန့် ကျဲကျဲနှင့် အကွဲကွဲ အပြားပြားလည်းရှိသည်။ သံပုံးစုတ်များ၊ သံချေးအထပ်ထပ် တက်နေသည့် သံတိုသံစများ၊ ဆွေးမြည့် ကျိုးပဲ့နေသည့် သစ်တိုသစ်စများ၊ ပေါက်ပြဲနေကြသည့် ကျောက်ခင်းများ၊ ပေါင်းမြက်များ ထူထပ်စွာ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် မြေကွက်များ၊ တောင်းစုတ်၊ ပလုံးစုတ်၊ စက္ကူစုတ်၊ အဝတ်စုတ်များ၊ တောင်လိုပုံနေသည့် အမှိုက်ပုံးများ၊ ငါးစည်သွတ်သည့် သွပ်မိုး သွပ်ကာ အလုပ်ရုံများ၊ ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့သည့် အရက်ဆိုင်များ၊ အဆိုအတီး အကအခုန်များနှင့် ဖြေဖျော်သည့် ကက်ဘရေး စားသောက်ဆိုင်များ၊ ပြည့်တန်ဆာအိမ်များ၊ ဈေးဝယ်များဖြင့် စည်ကားနေသည့် ကုန်စုံဆိုင်များ၊ ဓာတ်ခွဲခန်းများနှင့် အပေါစား ဟိုတယ်များသည် ကင်နရီရိုး ရပ်ကွက်၏ ရှုခင်းပင်ဖြစ်၏။

ဤရပ်ကွက်အတွင်း၌ နေထိုင်ကြသူများသည် (တစ်ချိန်က လူတစ်ယောက် ပြောသွားဖူးသည့် စကားအတိုင်း ပြောရမည် ဆိုပါက) ပြည့်တန်ဆာမများ၊

ပြည့်တန်ဆာ ခေါင်းများ၊ လောင်းကစားသမားများနှင့် ခွေးမသားများသာဖြစ်သည်။ သူ့စကားသည် လူတိုင်းကို ရည်ရွယ်၍ ပြောခြင်းဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ ထိုလူသည် အခြားသော ချောင်းကြည့်ပေါက်တစ်ပေါက်မှ ကြည့်ခဲ့မည်ဆိုပါက သူ့အနေဖြင့် ဤရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူများသည် သူတော်စင်များ၊ နတ်သမီးများ၊ အာဇာနည် သူရဲကောင်းများနှင့် သူတော်ကောင်းများ ဖြစ်ကြသည်ဟု ပြောကောင်း ပြောပေလိမ့်မည်။ ထိုစကားကို ပြောပါကလည်း သူသည် ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားတိုင်းကို ရည်ရွယ်၍ ပြောခြင်းပင်ဖြစ်ဖို့ရှိ၏။

မနက်ဆိုလျှင် ပင်လယ်ပြင်မှ ဖမ်းမိသမျှ ငါးများကို တနှင့်တပိုးတင်၍ ပြန်လာကြသော ငါးဖမ်းသင်္ဘောများသည် ဥဩသံများပေးကာ ဆိပ်ကမ်းသို့ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပြန်ဝင်လာကြသည်။ ပင်လယ်ပြင်ဘက် ကျောပေး၍ မေးတင်ထားသော အလုပ်ရုံများနောက်တွင် အလှူအယက် ဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ်ကြသည်။ ထို့နောက် စည်သွတ် အလုပ်ရုံမှ ဥဩသံသည် ကျယ်လောင်စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ယင်းအသံသည် တစ်ရပ်ကွက်လုံး၊ တစ်မြို့လုံးကို လွှမ်းခြုံသွားသည်။ ယောက်ျားများနှင့် မိန်းမများသည် အဝတ်အစားများကို ကသုတ်ကရက် ယူ၍ဝတ်ကာ အလုပ်ဆင်းရန်အတွက် ကနရီရိုးဘက်သို့ အပြေးအလွှား ထွက်လာကြသည်။

ထို့နောက် အထက်တန်းလွှာဝင် လူများသည် ဝင်းလက်တောက်ပနေသော မော်တော်ကားများနှင့် ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ အလုပ်ရုံ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးများ၊ ငွေစာရင်းကိုင်များနှင့် အလုပ်ရုံပိုင်ရှင်များပေတည်း။ သူတို့သည် ရုံးခန်းများအတွင်းသို့ အလျှိုလျှို ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ မြို့ထဲမှ ဘောင်းဘီရှည်များ၊ ရော်ဘာကုတ်အင်္ကျီများနှင့် ဖယောင်းပုဆိုး ခါးစည်းများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် တရုတ်များ၊ ပိုလတ်များ၊ မိန်းမများနှင့် ယောက်ျားများသည် အစုလိုက် အစုလိုက် ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့အုပ်စု အပြေးအလွှား ရောက်လာကြခြင်းမှာ ငါးများကို ရေဆေးရန်၊ ခွဲရန်၊ စနစ်တကျထားရန်၊ ပြုတ်ရန်နှင့် စည်သွတ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ငါးဖမ်းသင်္ဘောများပေါ်မှ ငွေရောင်လက်နေသည့် ငါးများကို သယ်ချနေကြသည့် အခိုက်တွင် တစ်လမ်းလုံးတွင် ညည်းသံ ညူသံများ၊ အော်သံ ခေါ်သံများ၊ ဆဲဆို ရေရွတ်သံများ၊ ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံများဖြင့် ဆူညံလှုပ်ရှားကာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ငါးအလေးချိန် လျော့သွားသည်နှင့်အမျှ ငါးဖမ်းသင်္ဘောများသည် ရေပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်မြင့်တက်လာနေကြ

သည်။ နောက်ဆုံးတွင် လုံးဝ ငါးကုန်သွားသည့်အခါ သင်္ဘောများသည် ရေပြင် ထက်တွင် လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားလာကြသည်။

စည်သွတ်စက်ရုံများသည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာကြသည်။ ဂျိုးဂျိုး ဂျိမ်ဂျိမ် မြည်သံများနှင့် တတောက်တောက် တဂျောက်ဂျောက် မြည်သံများသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံး ငါးအကျန်များကို ရေဆေး အပြီး၊ ခုတ်ထစ်အပြီး၊ ချက်ပြုတ်အပြီးတွင်မူ အလုပ်ရုံမှ ဥဩသံများ ဆူညံစွာ အော်မြည်လာပြန်သည်။ ရေတစ်စိုစိုနှင့် ငါးညှိနဲ့ထောင်းထောင်းထနေသော တရုတ် များ၊ ပိုလတ်များ၊ မိန်းမများနှင့် ယောက်ျားများသည် တကွတပြားစီ ထွက်လာ ကြသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းလျှော့ဖြင့် တောင်ကုန်းပေါ်တက်ကာ မြို့ဘက်သို့ ပြန် ကြသည်။ ထိုအခါ ကင်နရီရီးသည် သူ့ပင်ကိုအနေအထားအတိုင်း ငြိမ်ငြိမ် ဆိတ်ဆိတ်နှင့် ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်သော အခြေအနေသို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်သွား သည်။

ကင်နရီရီး၏ ပုံမှန်ဘဝသည် ပြန်ရောက်လာသည်။ စက်ဆုတ်ရွံရှာသော စိတ်ဖြင့် အနက်ရောင် ဆိုက်ပရပ်စ်ပင်အောက်သို့ သွားခိုနေကြသော တေလေ ကြမ်းပိုးများသည် မြေလွတ်ပေါ်၌ ပုံထားသော သံချေးတက်နေသည့် သံပိုက် လုံးများပေါ် ပြန်ထိုင်ကြသည်။ အကယ်၍ နေရောင်ရှိသည်ဆိုပါက ဒိုရာ၏ ပြည့်တန်ဆာအိမ်မှ ကောင်မလေးများသည် အပြင်ထွက်၍ နေဆာလှုံကြသည်။ 'ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်း'မှ ဒေါက်တာသည် လမ်းကိုဖြတ်ကူးကာ လီချူး၏ ကုန်စုံဆိုင်သို့သွား၍ ဘီယာဝယ်သည်။ ပန်းချီဆရာ ဆေးသုတ်သမား ဟင်နရီသည် အေရီဒေးလ် အမဲလိုက် တယ်ရီယာခွေးကြီးတစ်ကောင်သဖွယ် မြက်ပင် ချုံပင်များ လွှမ်းနေသည့် မြေကွက်လပ်များပေါ်ရှိ အမှိုက်ပုံများကြားသို့ သွား၍ သူ တည်ဆောက်နေသည့် လှေအတွက် အသုံးဝင်မည့် သစ်တို သစ်စ နှင့် သံတို သံစများ ရလိုရငြား ရှာဖွေသည်။

ထို့နောက် ကင်နရီရီး ပေါ်သို့ အမှောင်ထု ဝင်လာသည်။ ဒိုရာ၏ အိမ် ရှေ့ရှိ လမ်းမီးသည် လင်းလာသည်။ ဤမီးရောင်သည် ကင်နရီရီးတွင် အစဉ် အမြဲ လင်းနေသော 'လရောင်'ဖြစ်သည်။ ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ဧည့်သည်များ ရောက်လာကြသည်။ ဒေါက်တာသည် လမ်းကိုဖြတ်ကူးကာ လီချူး၏ ကုန်စုံဆိုင်မှ ဘီယာများ ထပ်ဝယ်ပြန်သည်။

အကယ်၍ ယင်းကဲ့သို့ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေသည်ဆိုပါမူ မည်သို့သော နည်းဖြင့် ကင်နရီရီးသည် ကဗျာတစ်ပုဒ်၊ အပုပ်နဲ့တစ်ခု၊ အသံတစ်သံ၊

အလင်းရောင်တစ်ခု၊ ဟန်တစ်ဟန်၊ စရိုက်တစ်ခုနှင့် အိပ်မက်တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်ပါမည်နည်း။ လူတစ်ယောက် ပင်လယ်သတ္တဝါများ စုဆောင်းသည့်အခါ အချို့သော အမျိုးအစား ပိုးမွှားကောင်များသည် အလွန်သေးငယ်ပြီး နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလွန်းသဖြင့် မိအောင်ဖမ်းဖို့ ခက်ခဲလှသည်။ ဖမ်းဖို့အားထုတ်သည့်အခါ တိုင်း လက်နှင့်ထိရုံမျှဖြင့် ပိုးကောင် မွှားကောင်များသည် တစ်ပိုင်းစီ တစ်စစီ ဖြစ်ကာ လွတ်ထွက်သွားကြသည်ချည်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ဓားသွားတစ်ချောင်း၏ အသွားပေါ်သို့ အလိုအလျောက် တက်သွားအောင် အသာ လွတ်ပေးထားရသည်။ ဓားသွားပေါ် ရောက်ပြီဆိုကာမှ ဓားကို အသာ ကိုင်၍ ပင်လယ်ရေ ထည့်ထားသည့် ပုလင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်ရသည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် ဤစာအုပ်ကို ရေးရာ၌လည်း စာအုပ်ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇာတ်လမ်းများက သူ့ဘာသာသူ့ အလိုအလျောက် တစ်ခုဝင်ပြီး တစ်ခု ဝင်လာစေရန် ပင်လယ်ပိုးမွှား ဖမ်းသည့် နည်းမျိုးဖြင့် ရေးထားသည်ဟုယူသော် ရနိုင်ကောင်း ရနိုင်စရာ ရှိပေသည်။

(၁)

လီချုံး၏ ကုန်စုံဆိုင်သည် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုတွင် စံပြုနိုင်လောက်သည့် ဆိုင် တစ်ဆိုင် မဟုတ်သော်လည်း ပစ္စည်း အမည်စုံသည့် ဘက်တွင်ကား အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲလှပါပေသည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုနိုင်လောက်သည့် ဆိုင်ဖြစ်သည်။ သူ့ဆိုင် သည် သေးသေးကျဉ်းကျဉ်းဖြစ်သည်။ ဈေးဝယ်များနှင့် အမြဲလိုလို ပြည့်နေတတ် သည်။ သို့သော်လည်း ဆိုင်၏ တစ်ခုတည်းသော အခန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက် စားဝတ်နေရေးနှင့် စိတ်နှလုံး သာယာပျော်ရွှင်ရေးအတွက် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်း အားလုံး ရနိုင်သည်။ အဝတ်အထည်များ၊ အစားအစာများ (လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းမှအစ သားငါးဘူးများအထိ နှစ်မျိုးစလုံးရသည်။) အရက်မျိုးစုံ နှင့် အဖျော်ယမကာများ၊ ဆေးရွက်ကြီးမျိုးစုံ၊ ငါးဖမ်းကိရိယာ တန်ဆာပလာများ၊ စက်ပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ လှေများ၊ ကြိုးများ (လှေသုံး၊ မော်တော်သုံး၊ သင်္ဘောသုံး၊ အိမ်သုံး စသည့် ကြိုးအမျိုးပေါင်းစုံရှိသည်။) ဦးထုပ်များ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်များ အားလုံးရှိသည်။

လီချုံး၏ ကုန်စုံဆိုင်တွင် ညှပ်ဖိနပ်လည်း ဝယ်လိုရသည်။ ပိုးသား ကိမိုနိုလည်း ဝယ်လိုရသည်။ ဝိစကီ တစ်စိတ်တည်း ဝယ်လျှင်လည်း ရသည်။ ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်တည်း ဝယ်လျှင်လည်း ရသည်။ စိတ်ကြိုက်ပစ္စည်းကို စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ပြီး ကိုယ်လိုချင်သလောက် ဝယ်လိုရသည်။ လီချုံး၏ ဆိုင်တွင် ဝယ်လိုမရသည့် ကုန်ပစ္စည်းဟူ၍ တစ်ခုတည်းသာရှိ၏။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ လမ်းမ၏ တစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ဒိုရာ၏ အိမ်တစ်အိမ် တည်း၌သာရှိနေသည့် ကုန်ပစ္စည်းဖြစ်သည်။

နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ကုန်စုံဆိုင် ဖွင့်သည်။ ညဆိုလျှင် နောက် ဆုံးလူဟု ဆိုရမည့် လူလေလွင့်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဆယ်ဆင့်စေ့ တစ်စေ့တန် ပစ္စည်းတစ်ခုလောက် ဝယ်သွားပြီးခါမှ ဆိုင်ပိတ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ လုပ်နေခြင်းမှာ လီချူး လောဘကြီး၍မဟုတ်။ သူသည် လောဘကြီးသူတစ်ဦး မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ငွေကြေးသုံးစွဲလိုသော လူတစ်ယောက်အတွက် အချိန် အခါမရွေး အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် နေထိုင်ခြင်းမျှသာဖြစ်၏။

ဤရပ်ကွက်တွင်းရှိ လူအများကြား၌ တည်ရှိနေသည့် သူ့အခြေအနေ သည် သူ့အတွက်ပင်လျှင် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်စရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ လွန်ခဲ့ပြီးသည့် နှစ်များအတွင်း ကင်နရီရိုးရှိ လူတိုင်းသည် သူ့အကြွေးနှင့် မကင်း။ အားလုံးအပေါ်တွင် သူ့အကြွေးများ ရှိနေသည်။ သူ့အနေဖြင့် သူ့ အကြွေးရဖို့အတွက် သူ့ဖောက်သည်များအား ဇွတ်အတင်းအဓမ္မ ဖိနှိပ်တောင်း ခံခြင်းမပြု။ သို့သော်လည်း အကြွေးစာရင်းတွင် ငွေသိပ်များလာသည့်အခါ နောက်ထပ် အကြွေးမပေးတော့ဘဲ ရပ်ဆိုင်းထားလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူသည် တောင်ကုန်းပေါ်အတိုင်း အပင်ပန်းခံ၍လျှောက်ကာ အိမ်တိုင်ရာရောက် သွားပြီး တောင်းစရာမလိုတော့။ သူ့ဖောက်သည်က ပေးစရာရှိသည့် ကြွေးများကို သူ့ထံ လာ၍ပေးဆပ်သည်။ သို့မဟုတ် ပေးဆပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

လီသည် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ ဖော်ဖော် ရွေ့ရွေ့ရှိသည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကို အာရုံသံမပါဘဲ ပီပီသသ ပြောနိုင်သည်။ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်အတွင်း၌ တရုတ် ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းများ အချင်းချင်း စစ်ခင်းကြသည့်အခါ လီသည် သူ့ဦးခေါင်း တန်ဖိုးတက်လာသည်ကို သတိထား မိသည်။ ထိုအခါ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့သို့သွားကာ အရေးအခင်း ပြီးဆုံးချိန်ထိ ဆေးရုံတက်နေခဲ့သည်။

သူရသည့် ငွေများကို လီ ဘယ်လိုသုံးစွဲခဲ့ပါသနည်း။ မည်သူမှ မသိကြ ပေ။ သူ ရချင်မှလည်း ရကြပေလိမ့်မည်။ သူ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုသည် စာရင်း စာရွက်ပေါ်၌သာ မှတ်တမ်းတင်ပေးထားသည့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်၍လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် တခမ်းတနား နေထိုင်လျက်ရှိ သဖြင့် သူ့အိမ်နီးနားချင်းများ၏ တလေးတစား ဆက်ဆံမှုကို ရရှိခဲ့သည်။ သူသည် သူ့ဖောက်သည်များ အပေါ်တွင်လည်း နောက်ထပ် မယုံကြည်စရာ အဖြစ်မျိုး ပေါ်မလာချိန်အထိတော့ အပြည့်အဝ ယုံကြည်တတ်သည်။ တစ်ခါတရံ တွင် လီသည် သူ့စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွင် အမှားများ လုပ်မိ၍ အရှုံးပေါ်တတ်

သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်လည်း သူသည် အခြားရွေးစရာ နည်းလမ်း မရှိတော့သည့် အခါ အကောင်းဘက်မှ လှည့်တွက်ပြီး စိတ်ကို ဖြေတတ်သည်။

ကုန်စုံဆိုင်ထဲ၌ လီချုံး၏ ထိုင်ခုံသည် ဆေးလိပ်ရောင်းကောင်တာနောက် တွင်ရှိသည်။ ငွေသေတ္တာသည် သူ့ဘယ်ဘက်၌ရှိ၍ ဂဏန်းတွက်သည့် တရုတ် ပေသီးခွက်သည် ညာဘက်၌ရှိသည်။ သူ့ရှေ့မှ မှန်ဗီရိုထဲတွင် ဆေးပြင်းလိပ် မျိုးစုံနှင့် စီးကရက်မျိုးစုံ ထည့်ထားသည်။ သူ့နောက်ရှိ စင်များပေါ်တွင် အကောင်းစား၊ အပေါစား ဝိစကီမျိုးစုံ တန်းစီ၍ တင်ထားသည်။

လီချုံးသည် ဝိစကီစင်နှင့် ဈေးဝယ်၏အကြားတွင် လုံလောက်သော အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ဘယ်တော့မှ ရပ်နေလေ့မရှိ။ အချို့ ဈေးဝယ် များသည် ကုန်စုံဆိုင်အတွင်းရှိ အခြားနေရာမှ ပစ္စည်းများကို ဝယ်လိုကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် လီအား မေးမြန်းစုံစမ်းပါက သူ ဘယ်တော့မှ ထ၍ရောင်းလေ့ မရှိ။ ကုန်စုံဆိုင်ထဲရှိ နေရာအနှံ့တွင် ဈေးဝယ်များ၏ အလိုဆန္ဒများကို ဖြည့် တင်းပေးဖို့အတွက် သူ၏ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို ညီအစ်မများ၊ တူများ၊ သားများနှင့် ချွေးမများကို အဆင်သင့် တာဝန်ချထားသည်။ သူကတော့ ဘယ်တော့မှ ဆေးလိပ်ကောင်တာနားမှ ခွာသွားခြင်းမပြု။ ဆေးလိပ်များထည့်ထားသည့် မှန်ဗီရို၏ အပေါ်ဘက် မျက်နှာပြင်သည် သူ့စားပွဲဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

လီချုံးသည် သူ၏ ဝဝဖောင်းဖောင်း လက်ကြီးများကို ဗီရိုမှန်ပေါ်၌ အမြဲ တင်ထားလေ့ရှိသည်။ သူ၏ ဝဝကစ်ကစ် လက်ချောင်းကြီးများသည် ဘယ်သောအခါမှ ငြိမ်သက်နေသည်မရှိ။ ဝက်အူချောင်းများသဖွယ် အမြဲတစေ လှုပ်နေတတ်သည်။ ဘယ်ဘက် လက်သူကြွယ်မှ ကျောက်လက်စွပ်သည် မှန် ပေါ်၌ ခင်းထားသည့် ရော်ဘာပြားကို အမြဲတစေ ပွတ်တိုက်နေသည်ဖြစ်ရာ အချိန်တွေကြာလာတော့လည်း ရော်ဘာပြားပေါ်တွင် အပွန်းအပဲ့များနှင့် အပေါက် များ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

လီ၏ ပါးစပ်သည် ခပ်ပြဲပြဲဖြစ်သည်။ ပြုံးလိုက် ရယ်လိုက်တိုင်း ပါးစပ်ထဲမှ ရွှေသွားများသည် တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပလာသည်။ သူ တပ်ထားသည့် မျက်မှန်သည် အနီးအဝေး နှစ်မျိုးသုံးဖြစ်သည်။ သူသည် အရာရာတိုင်းကို ဤမျက်မှန်မှတစ်ဆင့် ကြည့်လေ့ရှိသော်လည်း အဝေးကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုသည့်အခါ ဦးခေါင်းကို နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်၍ ကြည့် ရသည်။ သူ၏လုပ်ငန်းမှ အရှုံးအမြတ်များနှင့် ဝင်ငွေပိုများကို တွက်သည့်အခါ အမြဲတစေ တုန်နေသည့် လက်ချောင်းများဖြင့် တရုတ်ပေသီးခွက်ပေါ်မှ ပေသီး

များကို တကျောက်ကျောက်မြည်အောင် တွန်း၍ ထိုး၍ တွက်လေ့ရှိသည်။ သူ၏ အညိုရောင် မျက်လုံးအစုံသည် ကုန်ဆိုင်ထဲတွင် ဝဲလှည့်နေတတ်၍ ဈေးဝယ် ဖောက်သည်များကို တွေ့သည့်အခါ ရွှေရောင်ဝင်းဝင်းလက်နေသည့် သွားများကို ဖြိုပြတ်တတ်သည်။

တစ်ညနေခင်းတွင် သူသည် သူ့နေရာ၌ မတ်တတ်ရပ်၍ (သူ့ခြေထောက် များ နွေးထွေးနေစေရန် သတင်းစာစက္ကူများခင်း၍ တက်ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။) ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းက ပြီးပြတ်သွားခဲ့သည့် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ထိုကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားသည့်နောက် တစ်ဆက်တည်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုတို့ကို ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းဟူသော စိတ်ခံစားမှု နှစ်မျိုးဖြင့် ပြန်လည်တွေးတော ဆင်ခြင်လျက်ရှိသည်။

လီချုံး၏ ကုန်စုံဆိုင်မှ ထွက်လာပြီး မြက်ပင်များ ဖုံးနေသည့် မြေကွက် တစ်ကွက်ကိုဖြတ်ကာ စည်သွတ်အလုပ်ရုံများမှ စွန့်ပစ်ထားသည့် သံချေးတက် နေသော ပိုက်ဟောင်းများအပေါ် ကျော်ဖြတ်မိသည့်အခါ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ကြားမှ လူသွားလမ်းကို တွေ့ရလိမ့်မည်။ ထိုလမ်းအတိုင်း လိုက်သွား၍ ဆိုက် ပရပ်စ်ပင်ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ မီးရထားသံလမ်းကို ကျော်မိပါက အမိုး ခပ်နိမ့်နိမ့်နှင့် ရှည်လျားလျား အဆောက်အအုံတစ်ခုသို့ ရောက်သည်။ ယင်းအဆောက်အအုံကို ငါးမှုန့်များ သိုလှောင်ရာ ဂိုဒေါင်အဖြစ် အသုံးပြုလာသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့လေပြီ။

အဆောက်အအုံမှာ ခန်းမကြီးတစ်ခန်းသာရှိသည်။ ပိုင်ရှင်မှာ ဟိုးရေစံ အက်ဘီဗီးလ် ဆိုသူဖြစ်၏။ ဟိုးရေစံတွင် မယားနှစ်ယောက်ရှိ၍ သားသမီး ခြောက်ယောက်ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များစွာအတွင်း သူသည် ချောချည်တစ်ခါ၊ အသနားခံချည် တစ်လှည့်ဖြင့် လီချုံးထံမှ လိုအပ်သမျှ ကုန်ပစ္စည်းများကို အကြွေးဝယ်ခဲ့မိရာမှ မွန်ထရေမြို့ထဲတွင် ကုန်စုံဆိုင်၏ အကြွေးအများဆုံး လူတစ်ယောက် ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့သည်။

ထိုနေ့ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ဟိုးရေစံသည် ကုန်စုံဆိုင်သို့ မကြည်ရွင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရောက်လာသည်။ လီ၏ တင်းမာသောမျက်နှာကို တွန့်ဆုတ် ဆုတ် အမူအရာဖြင့်ကြည့်သည်။ လီသည် သူ့ဝသီအတိုင်း ရော်ဘာပြားကို လက်ညှိုးဖြင့် ခေါက်လျက်ရှိသည်။ ဟိုးရေစံသည် ဆေးလိပ်ရောင်းကောင်တာ ပေါ် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် ထောက်လိုက်ပြီး “ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဆပ်ရမယ့်အကြွေး ကတော့ အများကြီးဖြစ်နေပြီထင်တယ်” ဟု ပြောသည်။

လီ၏ ပါးစပ်ထဲမှ ရွှေသွားများသည် ဝင်းခနဲ လက်သွားသည်။ ကြွေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ ယခင်က ကြားခဲ့ဖူးသော စကားများနှင့် ခြားနားနေသည်ကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ အသိအမှတ်ပြုမိသည်။ သူသည် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး နောက်ထပ်လာမည့် အလှည့်အပတ်စကားများကို နားစွင့်သည်။

ဟိုးရေစံသည် ခြောက်သွေ့နေသော သူ့နှုတ်ခမ်းများကို လျှာနှင့်ထိုး၍ ပွတ်လိုက်သည်။ “ကျုပ်ကလေးတွေ ဆိုင်ရှေ့မှာ တရစ်ဝဲဝဲ ဖြစ်နေတာလည်း ကျုပ် မကြည့်ချင်တော့ဘူး” ဟု ပြောသည်။ “ခင်ဗျားကလည်း သူတို့ကို ချီချဉ်တို့ ပီကေတို့ လုံးဝမရောင်းတော့ဘူး မဟုတ်လား”

လီချုံး၏ မျက်နှာသည် ဟိုးရေစံ၏ စကားကို မှန်ပါသည်ဟု ဝန်ခံလျက်ရှိ၏။ “အကြွေးက သိပ်များနေပြီ” ဟု ပြောသည်။

“ဟိုဘက်လမ်းက ကျုပ် ပိုင်တဲ့ အဆောက်အအုံကို ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား၊ ငါးမှုန့်တွေ လှောင်ထားတဲ့ နေရာလေ” ဟု ဟိုးရေစံက မေးသည်။

လီချုံးက ခေါင်းညိတ်သည်။ ထိုအဆောက်အအုံထဲ၌ ထားသည့် ငါးမှုန့်များသည် သူ့ပစ္စည်းဖြစ်သည် မဟုတ်လော။

“တကယ်လို့ အဲဒီနေရာ ခင်ဗျားကို အပိုင်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ် ပေးစရာရှိနေတဲ့ အကြွေးကို အကျေထားပေးနိုင်မလား”

လီချုံး၏ ဦးခေါင်းသည် နောက်သို့ အနည်းငယ်လန်သွားသည်။ ဟိုးရေစံအား တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ညာဘက် လက်ချောင်းများသည် တရုတ်ပေသီးလုံးများကို ရှေ့ရွှေ့လိုက်၊ နောက်ရွှေ့လိုက် လုပ်လာသည်။ သူသည် ခနော်နီ ခနော်နဲ့ ဖြစ်နေသော အဆောက်အအုံနှင့် မြေတန်ဖိုးကို ချင့်ချိန်သည်။ စည်သွတ်စက်ရုံတစ်ခုက လုပ်ငန်းချဲ့လာသည့်အခါ တက်လာနိုင်သည့် မြေဈေးကိုပါ သူ ထည့်တွက်သည်။ တွက်ချက်ပြီးသောအခါ သူ့ပါးစပ်မှ “ရပါလယ်” ဟူသော စကားတစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆိုရင် ကြွေးစာရင်း ဖျက်လိုက်တော့။ အဲဒီ မြေနေရာ ခင်ဗျားကိုရောင်းတဲ့စာချုပ် ကျုပ်က ပေးမယ်”

“ချာရွက် ချာတမ်း မလိုပါဘူး”

သူတို့သည် အရောင်းအဝယ် တည့်သွားသည်။ လီချုံးက ဟိုးရေစံအား အရက်တစ်ခွက်တိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟိုးရေစံသည် လီအား နှုတ်ဆက်ပြီး

ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။ လမ်းတစ်ဖက်ရှိ မြေကွက်ကိုဖြတ်၍ ဆိုက်ပရပ်စ်ပင် ရှေ့မှဖြတ်ကာ လူသွားလမ်းအတိုင်း လိုက်၍ သူ့အဆောက်အအုံတွင်းသို့ ဝင်သည်။ ငါးမှုန့်ပုံ တစ်ပုံပေါ်၌ရပ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်၍ သေသည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်တွင် ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်ပါဝင်ခြင်း မရှိခဲ့သော်လည်း ဟိုးရေစိ၏ သားသမီးများကတော့ (ဘယ်မယားက မွေးသည့် သားသမီးပဲဖြစ်ဖြစ်) ထိုအချိန်မှစ၍ ချိုချည်၊ ပီကေ စသည်များ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပေါပေါများများ စားနိုင်ဖို့ မလွယ်တော့ပေ။

ထိုညနေခင်းတွင် ဟိုးရေစိ၏ အလောင်းကို မပုပ်မသိုးအောင် ဆေးများ ထိုးကာ ယာယီအလောင်းစင်ပေါ်၌ တင်ထားသည်။ သူ့မယားနှစ်ယောက်သည် အိမ်လှေကားခုံတွင် တွဲထိုင်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ထားသည်။ (ဟိုးရေစိ၏ အလောင်း မြေမြှုပ်ပြီးချိန်အထိ အခင်အမင် မပျက်ကြသော်လည်း ကိစ္စပြီးသွားသည့်အခါ ကလေးများကို ခွဲယူပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လုံးဝ အခေါ်အပြော မလုပ်ကြတော့ပေ။)

လီသည် ဆေးလိပ်စီရိုနောက်၌ ရပ်နေသည့် သူ့ အညိုရောင်မျက်လုံး အစုံသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးလျက်ရှိသည်။ ရင်တွင်းဝယ် တရုတ်တို့၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုမျိုးကို ခံစားနေရသည်။ ဤကိစ္စမှာ သူ ဘာမှ လုပ်၍ရနိုင်တော့မည့်ကိစ္စ မဟုတ်မှန်း သူသိသည်။ သို့သော်လည်း စောစောကသာ အခြေအနေမှန်ကို သိခွင့်ရလိုက်မည်ဆိုပါမူ ဟိုးရေစိအား ကူညီနိုင်စရာလမ်း ရှိသည်ဟု တွေးကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူတစ်ဦး၏ မိမိကိုယ် မိမိ သတ်သေပိုင်ခွင့်ဟူသည် ဘေးလူက တားမြစ်၍ ဖျက်ဆီး၍ ရနိုင်သည့်အရာတစ်ခု မဟုတ်ဟု လီနားလည်ထားသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ခါတရံတွင် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် အနေဖြင့် ထိုအလုပ်ကို မလုပ်ဖြစ်အောင် ကူညီစောင့်ရှောက်နိုင်စရာ ရှိတတ်သည်။ အခုမှတော့ အချိန်လွန်သွားပြီ။ သူ တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ ကူညီဖို့သာ ရှိတော့သည်။ ဟိုးရေစိ၏ အလောင်း မြေကျဖို့အတွက် သူ ကူညီဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီ။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိသားစု စားရေး၊ သောက်ရေးအတွက်လည်း လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို ခြင်းတစ်လုံးဖြင့်ထည့်၍ ပို့လိုက်ပြီးပြီ။

အခုဆိုလျှင် လီသည် ဟိုးရေစိ၏ အက်ဘီဗီးလ် အဆောက်အအုံကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်နှင့် တံခါးပေါက်သာရှိသော အဆောက်အအုံ

သည် အမိုးနှင့် ကြမ်းခင်းက ကောင်းသေးသည်။ အထဲတွင် ငါးမှုန့်များ အစုအပုံလိုက် ရှိနေသဖြင့် အနံ့အသက်ကတော့ ရှိနေသည်။ လီသည် ထိုအဆောက်အအုံကို သူ့ကုန်စုံဆိုင်၏ စတီအဖြစ် ထားရလျှင် ကောင်းမလား သို့မဟုတ် ကုန်လှောင်ရုံ တစ်ရုံ လုပ်ရလျှင် ကောင်းလေမလား စသည်ဖြင့် စဉ်းစားသည်။ ချက်ချင်းပင် ဒုတိယစိတ်ကူးကို ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ နေရာက သူ့ဆိုင်နှင့် ဝေးလွန်းသည်ဟုထင်၏။

သူ ရော်ဘာပြားကို လက်နှင့်ခေါက်၍ ဤပြဿနာကို စဉ်းစားနေခိုက်တွင် ဆိုင်တံခါးပွင့်သွားပြီး မက်ခံ ဝင်လာသည်။ မက်ခံသည် အသက်ခပ်ကြီးကြီးအရွယ် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်လည်းမရှိ၊ ငွေလည်းမရှိသော အစားနှင့် အသောက်မှလွဲ၍ အခြား ပျော်စရာ ရွှင်စရာများအတွက် အကုန်အကျ မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်သမျှနှင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲနေရသော လူတစ်စုအပေါ် ခေါင်းဆောင်လုပ်ကာ ခေါင်းပုံဖြတ်နေသူတစ်ဦးဖြစ်၏။

မက်ခံသည် ဗလကောင်းကောင်းနှင့် အားကောင်းမောင်းသန် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သော ဟေဇယ်၊ လာအီဒါ၊ ဆိုင်မှ အရက်စားပွဲထိုး အက်ဒီ။ မကြာမကြာ ဖားများနှင့် ကြောင်များ ရှာဖွေဖမ်းဆီးပြီး ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ လာရောင်းလေ့ရှိသော ဟူဂီနှင့် ဂျူးစ်စသော လူနည်းစုတစ်စုနှင့် အတူလီ၏ဆိုင်အနီး မြေကွက်ပေါ်၌ သံချေးအထပ်ထပ် တက်နေသော သံပိုက်လုံးကြီးများကြား၌ နေထိုင်လျက်ရှိသူဖြစ်သည်။ သူတို့ ပိုက်လုံးများကြား၌ နေခြင်းသည် ရာသီဥတု စိုစွတ်သော အချိန်များတွင်ဖြစ်၍ သာယာသော အချိန်များတွင်မူ မြေကွက်၏ထိပ်ရှိ ဆိုက်ပရပ်စ်ပင် အရိပ်ကို ခို၍နေကြသည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူတို့သည် သစ်ရိပ်အောက်တွင် ခြေညောင်းလက်ဆန့်ပြုကာ ကင်နရီရိုး၏ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားမှုကို မျက်စိအရသာ ခံကြသည်။

လီချုံးသည် မက်ခံ ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။ ဆိုင်တွင်းသို့ မက်ခံနှင့်အတူ အက်ဒီ၊ ဟေဇယ်၊ ဟူဂီနှင့် ဂျူးစ်တို့ လူစုထဲမှ တစ်ယောက်တလေ လိုက်ပါလာပြီး ဆိုင်ထဲရှိ ကုန်ပစ္စည်းကြားသို့ လျှောက်သွားလေသလားဟု သေချာအောင်ကြည့်သည်။

မက်ခံသည် လီ၏ရှေ့၌ လာရပ်ပြီး “ဒီမယ်... လီ ကျွန်တော်နဲ့ အက်ဒီရယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ခင်ဗျား အက်ဘီဗီးလ် မြေကွက်ကို ပိုင်သွားပြီကြားတယ် ဟုတ်သလား”ဟု မေးသည်။

လီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက ခင်ဗျားဆီမှာလာပြီး ခွင့်တောင်းမလို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို အဲဒီအထဲမှာ နေခွင့်ပြုဖို့ပါ” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ပစ္စည်းတွေနဲ့ အဆောက်အအုံကို စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ” ဟု ကပျာကယာ ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီအတိုင်းထားရင် ဝင်ပြီး ပျက်တာတို့ဘာတို့ ဖြစ်တတ်တယ်မဟုတ်လား။ လမ်းပေါ်က ချာတိတ်တွေကလည်း ပြတင်းပေါက်တွေကို ရိုက်ခွဲချင်ခွဲမှာ။ စောင့်မယ့်လူသာ မရှိလို့ကတော့ မီးနဲ့တောင် ရှို့ချင်ရှို့မှာ။ အဲဒါတွေကြောင့် ပြောတာပါ”

လီ၏ ဦးခေါင်းသည် နောက်သို့ အနည်းငယ်လန်သွားပြီး မျက်မှန်ထဲမှ မျက်လုံးအစုံဖြင့် မက်ခ်၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ လက်ညှိုးသည် ရော်ဘာပြားကို တတောက်တောက် ခေါက်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားနေကြောင်း ဖော်ပြနေသည့် လက္ခဏာပေတည်း။

မက်ခ်၏ မျက်လုံးများထဲတွင် စိတ်ကောင်းနှင့် အချင်းချင်း ကူညီရိုင်းပင်းလိုစိတ်များ ရှိနေသည်ဟု လီက ယူဆသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်သည် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အဆုံးအဖြတ်မပြုဝံ့။ ကြက်လျာပင်များကြားမှ တိုးထွက်နေရသည့် ကြောင်တစ်ကောင်သဖွယ် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့စိတ်သည် နောင်အခါ ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ်ရာရှိသည့် အလားအလာများကို ချင့်တွက်ကာ ချိန်ဆလျက်ရှိ၏။ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် သူ့စိတ်သည် မက်ခ်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို ငြင်းပယ်နေပြီး အဆောက်အအုံ ပြတင်းပေါက်မှန်များ ကွဲနေသည်ကို မြင်နေသည်။ ထို့နောက် မက်ခ်က ဒုတိယအကြိမ် နေခွင့်ပြုဖို့ မေတ္တာရပ်ခံမည်ကို စဉ်းစားသည်။ သူပိုင် အဆောက်အအုံများဆီမှ မီးတောက်များ အပြင်သို့ ထိုးထွက်လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ မီးခိုးနံ့များကိုလည်း ရှူရှိုက်နေရသည်။ မက်ခ်နှင့် သူ့အပေါင်းအသင်းများက ဟုန်းဟုန်းထနေသည့် မီးများကို ဝိုင်းဝန်း၍ ငြိမ်းသတ်ပေးနေကြသည်။

သူသည် လက်မြောက် အရုံးပေးလိုက်သည်။ သူ့သိက္ခာကို ဆည်နိုင်ဖို့ အတွက် နည်းလမ်းတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသည်။ မက်ခ်ကလည်း ဤမျှလောက်တော့ ရက်ရောလိမ့်မည်ထင်၏။

“ခင်ဗျား အိမ်လခ ပေးမိလား။ ခင်ဗျားတို့ အဲဒီမှာနေတာဟာ ဟိုတယ်မှာ နေသလိုမျိုးပဲ။ နေခတော့ ပေးပေါ့” ဟု လီကပြောသည်။

မက်ခဲက ဝမ်းသာအားရ ပြုံးသည်။ “အေး... ဟုတ်သားပဲ” ဟု အော်ပြောသည်။ “ခင်ဗျား တကယ် စိတ်ကူးကောင်းတဲ့လူပဲ၊ နေပေးမှာပေါ့၊ ကဲ... ပြော ဘယ်လောက်လဲ”

လီက စဉ်းစားသည်။ သူ ဘယ်လောက်ပဲတောင်းတောင်း အကြောင်းမဟုတ်ဟူသော အချက်ကို သိနေသည်။ သူ တောင်းချင်သလောက် တောင်းမရ ဖို့ကတော့ ကျိန်းသေသည်။ သို့သော်လည်း ကိစ္စမရှိ။ သူ တောင်းခံမည့် အိမ်လခမှာ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆည်နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

“တိပတ်ကို ငါးဒေါ်လာ” ဟု လီကပြောသည်။

မက်ခဲကလည်း လမ်းဆုံးအထိတော့ လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်လူတွေကို ပြောပြပြီး တိုင်ပင်ရဦးမယ်” ဟု ဆိုသည်။

“ခင်ဗျားဘက်က တစ်ပတ်ကို လေးဒေါ်လာကော ထားနိုင်မလား”

“ငါးဒေါ်လာပဲ” ဟု လီက ထပ်ပြောသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ့်လူတွေက ဘာပြောဦးမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်ဦးမယ်” ဟု မက်ခဲက ပြန်ပြောသည်။

ထိုကိစ္စသည် ထိုပုံစံအတိုင်းပင် အပေးအယူတည့်သွားသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံး ကျေနပ်ကြသည်။ အကယ်၍ လီချူးဘက်က အိမ်လခကို လုံးဝရ လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု တွက်သူများက တွက်ပေးခဲ့လည်း လီကတော့ ထိုကဲ့သို့ စဉ်းစားခြင်းမပြု။ သူ့အိမ်လခကို မရသော်လည်း သူပိုင် အဆောက်အအုံ၏ ပြတင်းပေါက်မှန်များ ကွဲလိမ့်မည်မဟုတ်။ အဆောက်အအုံကို မီးလောင်လိမ့်မည်လည်းမဟုတ်။ အကယ်၍ သူ့အိမ်ငှားများ၏ လက်ထဲ၌ ငွေရှိပါလျက်နှင့် အိမ်လခကို မပေးဘဲနေလျှင်လည်း နေပါစေဟုပင် သူ သဘောထားနိုင်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ သူ့အိမ်ငှားများသည် သူတို့လက်ထဲရောက်လာသည့် ငွေများကို မိမိ၏ ကုန်စုံဆိုင်မှတစ်ပါး အခြား သုံးစွဲစရာ နေရာမရှိသောကြောင့်ပေတည်း။

သူ့ဘက်က တွက်လျှင် မက်ခဲတို့ အုပ်စုသည် အလွန်တက်ကြွသော အလားအလာကောင်းရှိသည့် ဖောက်သည်များဟု သူ ယုံကြည်သည်။ ထို့ထက်ပို၍ မျှော်လင့်နိုင်သော အခြေအနေများလည်းရှိသည်။ အကယ်၍ ကုန်စုံဆိုင်ထဲ၌ အရက်မူး၍ ပြဿနာပေါ်လာလျှင် သို့မဟုတ် နယူးမွန်ထရေးမြို့မှ လူရမ်းကား ချာတိတ်များ ရောက်လာပြီး ဆိုင်ထဲဝင်၍ လုကြယက်ကြမည်ဆိုလျှင် လီအနေဖြင့် သူ့အိမ်ငှားများအား ခေါ်၍ အကူအညီတောင်းခံနိုင်ဖို့ရှိသည်။

နောက်တစ်ချက်လည်း ရှိသေး၏။ မည်သူမဆို ကျေးဇူးရှင်၏ ပစ္စည်းကိုတော့ ခိုးကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် သူ့ဆိုင်ထဲမှ ပဲ၊ ခရမ်းချဉ်စသော သစ်သီးဘူးများ၊ နို့ဆီဘူးများ၊ သားငါးဘူးများနှင့် ဖရဲသီးစသော သီးနှံများသည် အခိုးခံရခြင်းဘေးမှ လွတ်ကင်းဖို့ရှိ၏။ ယင်း လွတ်ကင်းမှုသည် အိမ်လခပေးသည်ထက် တန်ဖိုးကြီးသော အရာတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။ အကယ်၍ မိမိ၏ ပစ္စည်းများ လုံခြုံမှုရှိသွားသဖြင့် နယူးမွန်ထရေးမြို့တွင်းရှိ ကုန်စုံဆိုင်များမှ ပစ္စည်းများ ယခင်ကထက် အဆများစွာတိုး၍ ပျောက်ဆုံးခဲ့ပါမူကား မိမိ၏ တာဝန်လည်းမဟုတ်၊ အပြစ်လည်းမဟုတ်၊ မိမိနှင့် လုံးဝမပတ်သက်သည့် ကိစ္စမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု သူ တွက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အက်ဘီဗီးလ် အဆောက်အအုံတွင်းမှ ငါးမုန့်များကို အပြင်ထုတ်သည်။ အိမ်ငှားများက အထဲသို့ဝင်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဘယ်လိုလူစားက ဘယ်လိုစိတ်ကူးဖြင့် နာမည်ပေးလိုက်သည်မသိ။ ဤအိမ်ကို ‘ငပေါများ ဗိမာန်’ဟု ခေါ်လာကြသည်။ သံပိုက်လုံးကြီးများကြားနှင့် ဆိုက်ပရပ်စ်ပင်အောက်၌ နေစဉ်ကတော့ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ပစ္စည်းထားစရာ အခန်းမရှိ။ လူ့ယဉ်ကျေးမှု၏ သတ်မှတ်ချက်များဖြစ်သည့် ကောင်းမြတ်သော သပ်ရပ်သိမ်မွေ့မှုများကို စဉ်းစားနေစရာမလို။

သို့သော်လည်း ယခု ‘ငပေါများ ဗိမာန်’ အတွင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ မက်ခ်တို့ လူစုသည် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများ ထားဖို့ စဉ်းစားလာကြရသည်။ ဤသို့ဖြင့် အိမ်ထဲတွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံး အရင်ဆုံးရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ခုတင်ကလေး တစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင် နောက်တစ်လုံး။ ပြီးတော့ ကုန်မာပစ္စည်းဆိုင် တစ်ဆိုင်မှ ရလာသည့် သုတ်ဆေးအနီရောင် တစ်ဘူး (ဆိုင်ကတော့ သိသည်မဟုတ်။) ကျေးဇူးဖြင့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဆေးသုတ်ထားသော စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ခြေတင်ခုံတစ်လုံးတို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။ ပစ္စည်းနှစ်မျိုးစလုံး သစ်လွင်တောက်ပကာ လှနေရုံမက မူလပိုင်ရှင်က သူ့ပစ္စည်းပါဟု ပြောနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေကို ဖုံးကွယ်ပေးထားသည်။

‘ငပေါများ ဗိမာန်’ သည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားစပြုလာနေပြီ။ မက်ခ်တို့ လူစုသည် အိမ်ရှေ့ တံခါးဝ၌ထိုင်ကာ လူသွားလမ်း၏ တစ်ဖက်ဆီသို့ လည်းကောင်း၊ မြေကွက်လပ်၏ တစ်ဖက်ဆီသို့လည်းကောင်း၊ ဝက်စတင်းဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်း၏ ရှေ့မျက်နှာစာ ပြတင်းပေါက်များဆီသို့ ကောင်းစွာမြင်နိုင်သည့် လမ်းမဆီသို့လည်းကောင်း မျက်စိ စားပွဲထိုင်ကြသည်။ ညညဆိုလျှင်

ဓာတ်ခွဲခန်းဆီမှ မြူးကြွကြွ တေးဂီတသံများ ကြားနေကြရ၏။ ပြီးတော့ သူတို့၏ မျက်လုံးများသည် လမ်းမကို ဖြတ်ကူးပြီး လီချုံး၏ ကုန်စုံဆိုင်သို့သွား၍ ဘီယာဝယ်သော ဒေါက်တာ့နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်ကြသည်။ ဒေါက်တာအား စိတ်ဝင်တစား လိုက်ကြည့်နေသည့် မက်ခ်က ဤသို့ မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒေါက်တာဆိုတဲ့ သူက သိပ်ကို သဘောကောင်းတယ်ကွ၊ ငါတို့အနေနဲ့ သူ့အတွက် တစ်ခုခုလေးတော့ လုပ်ပေးသင့်တယ်”

(၂)

‘စကား’သည် လူများ၊ အဖြစ်အပျက်များ၊ ရှုခင်းများ၊ သစ်ပင်ဝါးပင်များ၊ အလုပ်ရုံများနှင့် ပီကင်းသား တရုတ်လူမျိုးများအား ဝါးမျိုစုပ်ယူပြီး ပြန်လည် ဖော်ပြသည့် နိမိတ်ပြ ပုံရိပ်လက္ခဏာ အမှတ်အသားတစ်ခုဖြစ်၏။ အရာဝတ္ထု သည် စကားဖြစ်လာပြီး နောက်တစ်ဖန် အရာဝတ္ထုဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ရောက်သွားသည့်အခါ စကားလုံးများသည် စုစည်းသွားကာ အတွေးနှင့် စိတ်ကူးပါသော ဝါကျများ ဖြစ်လာသည်။

စကားသည် ကင်နရီရိုးအား ဝါးမျိုသည်။ ကြေညက်သွားအောင် ချေပစ်သည်။ ထို့နောက် ပြန်၍အန်ထုတ်သည်။ ကင်နရီရိုးကလည်း စိုပြည်စိမ်း လန်းသော ကမ္ဘာကြီးနှင့် မိုးကောင်းကင် အရိပ်ထင်နေသည့် ပင်လယ်ပြင်တို့၏ အရောင်ကို ယူသည်။ ဤသို့ဖြင့် လီချူးသည် သာမန် ကုန်စုံဆိုင်ရောင်းသူ တရုတ်တစ်ယောက် အနေအထားထက် ပိုလာသည်။ သူသည် အကောင်း၏ ကြီးကြပ်ထိန်းသိမ်းမှုကို ခံနေရသည့် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင် ဖြစ်လာသည်။ တရုတ် ဒဿနပညာရှင်ကြီး လောင်ဂူ၏ ဆုံးမပဲ့ပြင် သွန်သင်ထိန်းကျောင်းမှု ဖြင့် သူ့ခရီးလမ်းကြောင်းအတိုင်း လှည့်ပတ်သွားနေရသော အာရှတိုက်သား ဂြိုဟ် တစ်လုံးဖြစ်လာပြီး တရုတ်ပေသီးခွက်နှင့် ငွေသေတ္တာတို့၏ ဆွဲငင်အား ကြောင့် လောင်ဂူ၏ ကြီးကြပ်မှုအောက်မှ လွတ်လွတ်ထွက်ကာ သွားနေကျ လမ်းကြောင်းပေါ်မှ ဖဲ့၍ဖဲ့၍ ဝေးရာသို့ ရောက်ရောက်သွားနေသော ဂြိုဟ်တစ်လုံး ဖြစ်လာသည်။ လီချူးသည် ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် တစ္ဆေသရဲများကြားတွင် တစ်ရစ်ပတ်ပတ် တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေရ၏။ သူ့ဘိုးအေ၏ အရိုးများနှင့်ဆို

လျှင် သူသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသော်လည်း ပဲဘူး တစ်ဘူးနှင့်ကျတော့ လောဘရမ္မက်ထွက်ကာ ခက်ထန်မာကြောသော လူတစ် ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လီချုံးသည် သုသာန်သို့သွားကာ မြေပုံကို တူးသည်။ အဝါရောင် အရိုးများတွေ့သည်။ လျှော်ကြိုးနှင့်တူသော ဆံပင် ကျစ်ဆံမြီးသည် ဦးခေါင်းခွံရိုးထဲ၌ ယခုအချိန်ထိ တွယ်ကပ်နေဆဲ။

လီချုံးသည် အရိုးများကို ထုပ်သည်။ ထုပ်ရာ၌ ပေါင်ရိုးများနှင့် ညှို့ သကျည်းရိုးများကို တည့်တည့်ဖြောင့်ဖြောင့်ထားသည်။ ဦးခေါင်းခွံအရိုးကို အလည်တည့်တည့်၌ ထားသည်။ ဆီးခုံရိုးနှင့် ညှပ်ရိုးများကို ဘေးမှရံသည်။ နံရိုးများကို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ထားသည်။ ထို့နောက် သေတ္တာတစ်လုံး တွင်ထည့်၍ သူ့ဘိုးဘွားဘီဘင်များ လုပ်ထားခဲ့သည့် မြင့်မြတ်သော မြေပေါ်၌ လှဲလျောင်းနားနေရန် ပင်လယ်ထဲသို့ ချလိုက်သည်။

မက်ခံနှင့် သူ့လူများသည်လည်း လီချုံးကဲ့သို့ပင် သူတို့လမ်းကြောင်းများ အတွင်း၌ သူတို့နည်း သူတို့ဟန်ဖြင့် လည်ပတ်နေကြသူများဖြစ်သည်။ အရူး အနမ်းများ ကြီးစိုးလွမ်းမိုးရာ မြို့တွင် သူတို့လူစုသည် ဖြူစင်မြင့်မြတ်သူများ ဖြစ်၏။ ကျက်သရေဖြင့် ပြည့်စုံသော စေတနာရှင်၊ မေတ္တာရှင်များဖြစ်၏။ အလှပိုင်ရှင်များလည်းဖြစ်၏။ မွန်ထရေးမြို့သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသော၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးနေသော ဝမ်းမိုက်ပိုင်ရှင်များ၏ အစားအစာ ရရှိရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ရာ နေရာဖြစ်သည်။ မေတ္တာငတ်မွတ်နေသူများက မေတ္တာကို တမ်းတ ရှာဖွေရာ နေရာလည်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယင်းမေတ္တာ ငတ်မွတ်မှုကပင် လျှင် သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မေတ္တာထားချင်စရာ အရာရာတိုင်းကို ဖျက်ဆီးချေမှုန်း ပစ်လျက်ရှိ၏။ ဤနေရာမျိုးတွင် မက်ခံနှင့် အပေါင်းအသင်းများသည် အလှအပ ပိုင်ရှင်များ၊ ကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံသူများ၊ မြင့်မြတ်သူများ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

တကယ်တော့ မွန်ထရေးမြို့သည် ကျားများ၊ နွားသိုးများနှင့် ခွေးအများ စိုးမိုးခြယ်လှယ်နေသည့် ကမ္ဘာတစ်ခုဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မက်ခံတို့ လူစုကတော့ ကျားများနှင့်အတူတူ စားသောက်ကာ ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေကြသော နွားမတမ်းများကို တယုတယ ချော့မော့၍ ကင်နရီရီးမှ စင်ရော်ငှက်များကို ကျွေးမွေးရန် ပေါင်မုန့် အစအနများကို စုဆောင်းထုပ်ယူ ကြသည်။ ဤကြားထဲမှပင် ထောင်ချောက်များကို လွတ်အောင်ရှောင်ကြသည်။ အဆိပ်များကို ဝေးရာမှ ကွင်း၍ သွားကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထောင်ချောက် မိနေသူများနှင့် အဆိပ်သင့်နေကြသူများ၏ ညွတ်ကွင်းကို တက်နင်းမိကြသည်။

ဆိုအခါ ယင်းတို့က သူတို့လူစုအား ခွေးလှေးကြမ်းပိုးတွေ၊ လူယုတ်မာတွေ၊ လူဆိုးတွေ၊ သူခိုးတွေ၊ ဓားပြတွေ စသည်ဖြင့် အော်ကြ ဟစ်ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကိုယ့်တိ ဝံပုလွေကိုလည်းကောင်း၊ ကြွက်ကိုလည်းကောင်း၊ စာကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ယင်ကောင်ကို လည်းကောင်း၊ ပိုးဖလံကိုလည်းကောင်း အသက်ရှင်သန်ခွင့်ဆုကို ပေးသနားခဲ့သည့် သဘာဝ ဖန်တီးရှင် ဖခင်ကြီးသည် ခွေးလှေးကြမ်းပိုးများ၊ လူယုတ်မာများ၊ လူဆိုးသူခိုးများ၊ ဓားပြများနှင့် မက်ခံတို့လူစု အပေါ်တွင်လည်း ကြီးမားသော မဟာကရုဏာနှင့် မေတ္တာကို မထားဘဲတော့ နေလိမ့်မည်မဟုတ်။

(၃)

လီချုံး၏ ဆိုင်သည် မြေကွက် အလွတ်တစ်ခု၏ ညာဘက်တွင်ရှိသည်။ (ဤ မြေကွက်ကို ဘာကြောင့် မြေကွက်လပ်ဟု ခေါ်ကြသည်မသိ။ အမှန်အားဖြင့် ဤမြေပေါ်တွင် ဘွိုင်လာဟောင်းများ၊ သံချေးတက်နေသည့် ပိုက်လုံးများ၊ သစ်သားများနှင့် ငါးဂါလန်ဝင် သံပုံးလွတ်များ အစုလိုက်အပုံလိုက် တည်ရှိ နေသည်။) ထိုမြေကွက်၏ နောက်ဘက်တွင် မီးရထားသံလမ်းနှင့် ငပေါများ ဗိမာန် တည်ရှိ၏။ ထိုမြေကွက်၏ ဘယ်ဘက်တွင်မူ ထည်ဝါခဲညားသော အိမ် တစ်လုံးရှိသည်။ ထိုအိမ်သည် ဒိုရာဖလက်၏ ပြည့်တန်ဆာဂေဟာပေတည်း။

ဒိုရာဖလက်၏ ဂေဟာသည် တင့်တယ်ဖွယ်ရာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည်။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းရှိသည်။ ရှေးဆန်ဆန် အပြင်အဆင် အမွမ်းအမဲများနှင့် ဖြစ်၏။ ဤအိမ်ထဲ ရောက်သွားသူတစ်ဦးသည် အခြားသော အပေါင်းအသင်းများနှင့် အတူ ဘီယာမော့နိုင်သည်။ ဤဂေဟာသည် အပေါစားမဟုတ်။ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်လှပြီဖြစ်သော ဒိုရာကိုယ်တိုင် စနစ်တကျအုပ်ချုပ်ပြီး စီမံခန့်ခွဲနေသော ဂေဟာဖြစ်သည်။ ဒိုရာသည် ဤလုပ်ငန်းတွင် မိန်းကလေးဘဝမှသည် အမျိုးသမီး ကြီး ဘဝအထိ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်မျှ လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အသိပညာရှိသူများ၊ ပညာရှင်များနှင့် ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားတတ်သူများက ဒိုရာအား လေးစားကြသည်။

ဒိုရာသည် ထည်ဝါခဲညားသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လိမ္မော်ရောင်ဆံပင်နှင့် ဖြစ်သည်။ စိမ်းနုရောင် ဝတ်စုံကို ဆင်ယင်ထားသည်။ သူ့ဂေဟာကို ရိုးရိုးသန့်သန့်ဖြစ်နေအောင် စီမံထားသည်။ ဈေးကိုလည်း တစ်သ မတ်တည်း တစ်ဈေးတည်းထားသည်။ အရက်သေစာ ရောင်းချခြင်းမပြု။

သူ့ဂေဟာမှ မိန်းကလေးအချို့သည် သိပ်ပြီး တက်တက်ကြွကြွမရှိ။ အသက်အရွယ်နှင့် ကျန်းမာရေး မသိမသာ ယိုယွင်းမှုများကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဒိုရာသည် ထိုမိန်းကလေးများအား စွန့်ပစ်ခြင်းမပြု။ သူ့စကား အရဆိုလျှင် သူသည် ဤမိန်းကလေးများအား အကုန်အသတ်နှင့်သာ ခိုင်းသည်။ အစားအသောက်ကျတော့ တစ်နေ့ သုံးကြိမ်ကျွေးသည်။ မြို့ပေါ်မှ စိတ်ကြိုက် ဖြစ်စေရန် သူ့နေရာကို 'ဘဲရားဖလက် စားသောက်ဆိုင်'ဟု အမည်ပေးထား သည်။ သူ့ဆိုင်တွင် အသားညှပ်ပေါင်မုန့် လာစားသူတွေ အများအပြားရှိသည်။

ပုံမှန်အားဖြင့် ဒိုရာ၏ဂေဟာတွင် သက်ကြီးများကိုပါ ထည့်တွက်ပါက ဆယ့်နှစ်ယောက်ရှိသည်။ ယင်းတို့အပြင် ဂရိလူမျိုး ထမင်းချက်တစ်ယောက်နှင့် အစောင့်ဟု သိနေကြသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှိသည်။ အစောင့်သည် ဖောက်သည်များ၏ အပြုအမူများကိုကြည့်၍ သိမ်မွေ့စွာ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းသည်။ လိုအပ်ပါက အန္တရာယ်များသည့် တာဝန်များကိုလည်း ယူသည်။

သူသည် ရန်ပွဲများကို တားမြစ်သည်။ အရက်မူးသမားများအား မောင်း ထုတ်သည်။ စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားတတ်သူများအား ချောမောနှစ်သိမ့် သည်။ ခေါင်းကိုက်သူများအား သက်သာအောင် ကုသပေးသည်။ အကွဲအပြဲ အနာအဆာ ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်ပေးသည်။ ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ အရက်ကောင်တာကို ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲသည်။ သူ့အရင်က လူသည် သူနှင့်မတူ။ သူ့ကိုယ်သူ အစွန်းမရောက်အောင် ထိန်းနိုင်စွမ်းမရှိ။ သို့သော်လည်း အဲလ်ဖရက် ဟု ခေါ်သော သူ့ကျတော့ သူ့အလုပ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို နိုင်နင်းစွာ ထိန်းနိုင် သည်။ ဤဂေဟာသို့ ဘယ်လိုလူစားတွေ လာသင့်ပြီး ဘယ်လိုလူစားတွေ မလာသင့်သည်ကိုတော့ ကောင်းစွာသိသည်။ သူသည် မွန်ထရေးမြို့တွင်းရှိ အိမ်ထောင်သည်တို့၏ ဘဝကို မြို့ခံလူများထက် ပို၍သိ ပို၍နားလည်သူဖြစ် သည်။

ဒိုရာအဖို့ကတော့ သတိကြီးစွာထား၍ ခက်ခဲသိမ်မွေ့စွာ ကိုင်တွယ်ရသော ဘဝတစ်ခုကို ဦးဆောင်နေရသူဖြစ်သည်။ တရားဥပဒေကို ဆန့်ကျင်နေရသူ ဖြစ်သဖြင့် တရားဥပဒေနှင့် ပတ်သက်၍ လိုက်နာစရာရှိလာလျှင် အခြားသူ များထက် နှစ်ဆခန့်ပို၍ လိုက်နာတတ်သည်။ သူ့ဂေဟာတွင် အမူးသမား မရှိ စေရ။ ရန်ပွဲ မရှိစေရ။ ဆိုးရွားကြမ်းတမ်းသော ဖြစ်ရပ်များ မပေါ်ပေါက်စေရ။ အကယ်၍ ယင်းဖြစ်ရပ်များ ပေါ်လာခဲ့သည်ရှိသော် သူ့ဂေဟာကို ပိတ်ရမည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ပြင်လည်း တရားဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်၍ အလုပ်လုပ်နေရသူဖြစ်သဖြင့် အများအကျိုးနှင့် ဆက်စပ်နေသော ပရဟိတလုပ်ငန်းများ ရှိလာလျှင် အနှမြော အတွန့်တိုမထားဘဲ ရက်ရောဖို့လိုသည်။ ဤအချက်ကို သဘောပေါက်သော ဒိုရာသည် လှူစရာရှိလာလျှင် ရက်ရောသည်။ ပေးစရာ ကမ်းစရာပေါ်လာလျှင် လည်း လက်မနှေး။ လူတိုင်းကလည်း သူ့ကို ဒုက္ခပေးကြသည်။ အကယ်၍ ပုလိပ်အဖွဲ့က သူတို့ သက်သာချောင်ချိရေး ရန်ပုံငွေအတွက် ကပွဲကျင်းပပြီဆို ပါတော့။ လူတိုင်းက တစ်ဒေါ်လာထက်ပိုပြီး မထည့်ကြသော်လည်း ဒိုရာက ဒေါ်လာ ငါးဆယ် ပက်ခနဲ ထည့်လေ့ရှိသည်။

မြို့ပေါ်ရှိ ကုန်သည်ကြီးများ အသင်းက အသင်းပိုင် ပန်းခြံများ ပြုပြင် မွမ်းမံရေးအတွက် အလှူငွေ ကောက်ခံသည့်အခါများတွင်လည်း ကုန်သည်များက တစ်ဦးလျှင် ငါးဒေါ်လာထက် ပိုမထည့်ကြ။ သို့သော်လည်း ဒိုရာကျတော့ ဒေါ်လာတစ်ရာ လှူဖို့ အတင်းအကျပ် ကောက်ခံလေ့ရှိ၏။ အခြားသော အသင်း အဖွဲ့များကလည်း ဒိုရာအပေါ်တွင် ထိုနည်းအတိုင်းပင် ကျင့်သုံးကြသည်။ ကြက်ခြေနီ၊ ဘွိုင်းစကောက်၊ မြို့တော်သာယာရေး အစရှိသော လူမှုရေးအသင်း အဖွဲ့များသည် ဤနည်းဖြင့် ဒိုရာထံမှ အလှူငွေအများဆုံးရအောင် ယူကြသည်။ အမှန်တော့ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်မှရသော ငွေသည် သန့်စင်သည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း အားလုံးက အရှက်သိက္ခာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် လက်ခံရယူကြသည်။

အထူးသဖြင့် တစ်ကမ္ဘာလုံးအား ဒုက္ခပေးခဲ့သည့် စီးပွားပျက်ကပ်ကြီး ကျရောက်ချိန်တွင် ဒိုရာသည် အထိအနာဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ်က ဒိုရာသည် မြို့ထဲမှ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေကြသော ကလေးသူငယ် များ၊ အလုပ်လက်မဲ့ ဖခင်များနှင့် သောကရိပ် လွမ်းနေသည့် အိမ်ရှင်မများကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ သူသည် ခါတိုင်း လှူဒါန်းပေးကမ်းနေကျ ကိစ္စ များအတွက်သာမက လတ်တလော ပေါ်ပေါက်လာသည့် ဒုက္ခသည်များကိုပါ ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒိုရာသည် ခါတိုင်းထက် အဆများစွာ တက်လာသော ကုန်စုံဆိုင်ကြွေးများကို နှစ်နှစ်ကြာမျှ ပေးဆပ်ခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ သူ့လုပ်ငန်းသည်ပင်လျှင် ပျက်လုနီးပါးအခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒိုရာ၏ မိန်းကလေးများသည် စနစ်တကျ သင်ကြား လေ့ကျင့်ပေးထားသူများ ဖြစ်သဖြင့် စည်းကမ်းရှိသည်။ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်း သည်။ လမ်းမပေါ်တွင် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ နှုတ်ဆက်ခြင်း၊ စကားပြောခြင်း မပြု၊ ညက တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် လူကိုပင်လျှင် စကားပြောလေ့မရှိ။

ဤဂေဟာ၏ လက်ရှိအစောင့် အဲလ်ဖရက် (ရင်းနှီးသူများက အဲလ်ဖီး ဟု ခေါ်ကြသည်။) မရောက်ခင်က 'ဘဲရားဖလက် စားသောက်ဆိုင်'တွင် လူတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ကြရသည့် ဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက် ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က အစောင့်မှာ ဝီလျံဆိုသူဖြစ်၍ အသားမည်းမည်းနှင့် အလွန် အထီးကျန်နိုင်သည့် အသွင်အပြင်ရှိသူဖြစ်၏။

နေ့ခင်းဘက်ဆိုလျှင် ဝီလျံတွင် လုပ်စရာ အနည်းငယ်မျှသာရှိသည်။ သူသည် အနေကြာလာသည့်အခါ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အမျိုးသမီးများနှင့်ချည်းသာ တွေ့ဆုံပြောဆိုနေရသည်ကို ငြီးငွေ့ဟန်တူ၏။ သူ နေထိုင်ရာ ဒိုရာဂေဟာမှ နေ၍ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်လေ့ရှိသည်။

ဒိုရာဂေဟာ၏ ပြတင်းပေါက်များမှ လှမ်းကြည့်လျှင် မြေကွက်လပ် အတွင်းရှိ သံပိုက်လုံးများပေါ်၌ ထိုင်၍ မြက်ပင်များကြားသို့ ခြေထောက်များ လွဲလောင်းချထားသည့် မက်ခဲတို့အုပ်စုကို ကောင်းစွာမြင်နေရသည်။ မက်ခဲတို့ လူစုသည် နေပူဆာကို အရသာခံ၍ လှုံ့နေကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့သည် ကိုယ် စိတ်ဝင်စားစရာများကို တွေးနေကြသည်မှာ မှန်သော်လည်း သူတို့တွေးနေသမျှ အကြောင်းအရာများမှာ အရေးကြီးသည်မဟုတ်။

မကြာခဏ မက်ခဲတို့အား စောင့်ကြည့်နေသော ဝီလျံသည် တစ်ခါတစ်ရံ တွင် မက်ခဲတို့လူစု အရက်သောက်နေကြသည်နှင့် ကြုံကြိုက်သည်။ အရက် ပုလင်းဝကို ရှုပ်အင်္ကျီလက်ဖြင့်သုတ်၍ တစ်ယောက်တစ်လှည့် အရက်မော့နေကြ သည့် ရှုခင်းသည် သူ့အတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာ ဖြစ်နေသည်။

ဝီလျံ၏ ရင်ထဲတွင် မက်ခဲတို့ လူစုနှင့် ဝင်ရောချင်သည့်ဆန္ဒသည် ပြင်းပြလာသည်။ တစ်ရက်တွင် သူသည် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြေကွက်လပ်ဆီသွား၍ ပိုက်လုံးပေါ်ထိုင်သည်။ မက်ခဲတို့ အုပ်စုသည် စကားပြော နေကြရာမှ ရပ်သွားသည်။ မလိုလား မနှစ်သက်သည့် တိတ်ဆိတ်မှုသည် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ခဏမျှအကြာတွင် ဝီလျံသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဘဲရားဖလက် ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ သူသည် အိမ်ထဲမှနေ၍ မက်ခဲတို့အား လှမ်း ကြည့်သည်။ အားလုံး စကားပြန်ပြောနေကြသည်ကို မြင်သောအခါ သူ့စိတ်တွင် ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်ရသည်။ သူသည် အသားမည်းမည်း၊ အရုပ်ဆိုးဆိုး၊ ပါးစပ် ရွဲ့ရွဲ့နှင့် မလှမပ လူတစ်ယောက်ဟု တွေးသည်။

နောက်တစ်ရက်တွင်လည်း ဝီလျံသည် မက်ခဲတို့ထံ သွားပြန်သည်။ အခု တစ်ခေါက်တွင် သူသည် ဝီစကီတစ်လုံး ဆွဲလာခဲ့သည်။ မက်ခဲနှင့်

အပေါင်းအသင်းများသည် အရူးများ မဟုတ်သဖြင့် ဝိစကီကို ဝိုင်းသောက်ကြ သော်လည်း စကားပြောရာ၌မူ တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းထက် မပို။

ခဏမျှကြာသော် ဝီလျံသည် ဘဲရားဖလက်သို့ ပြန်သည်။ အိမ်ပြတင်းမှ နေ၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်နှင့် ပြောနေသော မက်ခ်၏ အသံကို သူ ကြားနေရ၏။ “အလကားကောင်ပါကွာ၊ ငါက ဇိမ်ခေါင်းဆိုရင် အလွန်မုန်းတယ်”

တကယ်တော့ ဤစကားသည် မှန်သည်မဟုတ်။ မက်ခ်နှင့် သူ့အဖော် များက ‘ဝီလျံ’ကို သဘောမကျ၍ တမင်သက်သက် ချိုးနှိမ်၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ဝီလျံသည် စိတ်နှလုံး ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်သည်။ လမ်းဘေးမှ တေလေကြမ်းပိုးများကပင်လျှင် မိမိအား သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ အဝင်မခံကြ။ သူတို့လူစုသည် မိမိအား သူတို့အောက် အများကြီး နိမ့်ကျသည်ဟု သတ်မှတ် ထားကြသည်မှာ ထင်ရှားနေ၏။

ဝီလျံသည် အစဉ်သဖြင့် သူ့အားနည်းချက်များနှင့် အပြစ်များကိုသာ မြင်တတ်သူဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ သူသည် ဦးထုပ်ကို ကောက်ဆောင်းကာ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားသည်။ ပင်လယ် ကမ်းခြေဘက်မှ လှိုင်းသံများ ကြားနေရသည့် သင်္ချိုင်းလေးတစ်ခုအတွင်း၌ ဝင်၍ ရပ်သည်။ စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ရှုပ်စရာများကို တွေးသည်။

ငါ့ကို ဘယ်သူကမှ မေတ္တာမရှိကြဘူး။ ဆေးဖော်ကြောဖက်လည်း မလုပ်ချင်ကြဘူး။ ငါ့ကို ‘အစောင့်’လို့ ခေါ်ကြပေမယ့် တကယ်တော့ ငါဟာ ဇိမ်ခေါင်းတစ်ယောက်ပဲ။ လောကမှာ အောက်တန်းအကျဆုံးနဲ့ အနိမ့်ဆုံးအလုပ်။ အင်မတန်မှ စုတ်ပဲ့ ယုတ်မာတဲ့အလုပ်။

ထို့နောက် တခြားလူတွေ စိတ်ချမ်းသာသလို စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုနေရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားသည်။ သူသည် အိမ်ဘက်သို့ ဒေါသ တကြီး ပြန်လာသည်။ ဘဲရားဖလက် ဂေဟာ၏ လှေကားများအပေါ် ရောက် သည့်အခါ သူ့ဒေါသသည် ပြေသွားသည်။ ညပိုင်း ရောက်နေပြီဖြစ်၍ သီချင်း စက်ဆီမှ ‘ဟားဗက်စ်မွန်း’၏ သီချင်းသံကိုပင် ကြားနေရပြီ။

ဝီလျံသည် သီချင်းကို နားထောင်ရင်းနှင့် သူ့အနွံအတာကို ခံခဲ့ရာသော မိန်းကလေးကို သတိရမိသည်။ ထိုမိန်းကလေးသည်လည်း ဤသီချင်းကို အလွန်ကြိုက်သည်။ အခုတော့ သူ မရှိတော့။ ဤဂေဟာမှ ထွက်ပြေးကာ

အိမ်ထောင်ရက်သား ကျပြီး ဘယ်ဆီရောက်သွားမှန်းမသိ။ ဟားဗက်စ်မွန်းသည် သူ့အား စိတ်ထိခိုက်အောင် ဖန်တီးပေးနေသည်။

ဒိုရာသည် နောက်ဖေးဆောင် ဧည့်ခန်းထဲ၌ထိုင်၍ လက်ဖက်ရည်သောက်နေသည်။ အခန်းထဲဝင်လာသည့် ဝီလျံ၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ အံ့အားသင့်နေသည်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား” ဟု မေးသည်။

“ကောင်းပါတယ်” ဟု ဝီလျံက ပြောသည်။ “ကြာတော့ လုပ်ရကိုင်ရတာ မကောင်းဘူး၊ ပျင်းချောက်ချောက်နဲ့ ငြီးငွေ့စရာကောင်းတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့တောင် စဉ်းစားမိတယ်”

ဒိုရာကတော့ ဤစကား ကြားရသည့်အတွက် အံ့သြခြင်းမဖြစ်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နျူရိုးတစ်ခေါ် စိတ်ရောဂါသည် အများအပြားကို တွေ့ခဲ့ဖူးပြီး ယင်းလူစားမျိုးနှင့်တွေ့လျှင် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ဟူသော ဆောင်ပုဒ်သည် သူ၏ လက်စွဲဆောင်ပုဒ်ဖြစ်၏။ “ဒါဆိုရင် စိတ်ရှုပ်ခဲမနေနဲ့၊ ကိုယ် ကောင်းမယ်ထင်သလိုသာလုပ်” ဟု ပြောသည်။

ဝီလျံအဖို့တော့ ပို၍ပင် စိတ်ထိခိုက်ရပြန်သည်။ သူသည် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ ခန်းမကြီးထဲမှ ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ အီဗာဖလာနာဂျန်၏ အိပ်ခန်းတံခါးကို ခေါက်သည်။ အီဗာသည် ဆံပင်နီနီနှင့် သီတင်းပတ်တိုင်း ဘုရားကျောင်းသွား၍ အာပတ်ဖြေတတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူနှင့် ခင်မင်နေသူဖြစ်သည်။ ညီအစ်ကို မောင်နှမ သားချင်းများသော မိသားစုမှ လာသူဖြစ်၏။ ဘာသာတရားကို ကိုင်းရှိုင်းသော်လည်း သူ့စိတ်သည် တည်ငြိမ်ခြင်းမရှိ။ မကြာခဏ ပြောင်းလဲတတ်သည်။

ဝီလျံ အခန်းထဲဝင်သွားချိန်တွင် အီဗာသည် သူ့လက်သည်းများကို ဆေးဆိုးနေခိုက်ဖြစ်၏။ လက်သည်းဆိုးရာ၌ စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်ကာ ဒေါပွနေခိုက်ဖြစ်သည်။ ဝီလျံ၏ မျက်နှာကို ဆီး၍ကြည့်ကာ “ရှင့်အခွက်ကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးသည်။ ဝီလျံကလည်း ဒေါသသံနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေမလို့”

“အဲဒီအလုပ်မျိုးက အင်မတန်မှ ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့ အလုပ်။ ယုတ်မာပြီး အောက်တန်းကျတဲ့အလုပ်။ အလွန် စက်ဆုပ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်အလုပ်” ဟု အီဗာက အော်ပြောသည်။ “ဘာလဲ ရှင်က ကျွန်မ ဒီနေရာက

စိန်လူဝစ္စကို သွားတဲ့အချိန်အထိတောင် မအောင့်နိုင်တော့ဘူးလား၊ ရှင်လည်း အလကားကောင်ပါပဲ”

ဝီလျံသည် အခန်းထဲမှ ပြန်အထွက်တွင် တံခါးကို တအားဆောင့်ပိတ် လိုက်သည်။ ထိုအချိန်အထိ အီဗာ၏ အော်သံကို ကြားနေရဆဲ။ သူသည် မိန်းမ များအပေါ် စိတ်ကုန်နေပြီ။ ထမင်းချက် ဂရီဆီ သွားလိုက်လျှင် စိတ်လက် ပြေ ပျောက် ဖြစ်သွားမည်ထင်၏။

ထမင်းချက် ဂရီသည် ခါးစည်းဝတ်ကြီးစည်းကာ ရှုပ်အင်္ကျီလက်များကို လိပ်တင်ပြီး ဒယ်အိုးနှစ်လုံးတွင် ထည့်ကြော်နေသည့် ဝက်ပေါင်ခြောက်များကို သံချွန်တစ်ချောင်းဖြင့် လှန်ပေးနေသည်။ ဝီလျံအား မြင်လိုက်သည့်အခါ

“ဟယ်လို... ဝီလျံ၊ လုပ်ရကိုင်ရတာ ဘယ်လိုလဲ။ အဆင်ပြေရဲ့လား” ဟု ဖက်လဲတကင်း မေးသည်။ ဒယ်အိုးထဲမှ ဝက်ပေါင်ခြောက်များသည် တဖျစ်ဖျစ်မြည်လျက် ရှိကြလေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မသိတော့ပါဘူး လောင်းရာ” ဟု ဝီလျံက ပြောသည်။

“တစ်ခါတလေကျတော့ ဟောဒီလို လုပ်ပစ်လိုက်ရင် အကောင်းဆုံးဖြစ် လိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ” ပြောပြောဆိုဆို ဝီလျံက သူ့လည်ပင်းကို လက်ညှိုးနှင့် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ဆွဲပြသည်။

ဂရီ လက်ထဲမှ သံချွန်ကို မီးဖိုပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ပြီး သူ့ရှုပ်အင်္ကျီလက် များကို နောက်ထပ် လိပ်တင်လိုက်သည်။

“ငါ ကြားဖူးတာ တစ်ခုရှိတယ်ကွ ငါ့လူရ” ဟု ပြောသည်။

“အဲဒါမျိုးလုပ်တာ မကောင်းဘူးလို့ လူတွေက ပြောကြတယ်”

ဝီလျံ၏ လက်သည် သံချွန်ကို လှမ်းယူသည်။ လက်ထဲရောက်သည့်အခါ ဆ ဆကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဂရီ၏ နက်မှောင်သော မျက်လုံး များက သူ့စကားအပေါ် မယုံကြည်သည့် အရိပ်အငွေ့များကိုသာမက ရယ်ချင် သည့် စိတ်ကိုပါ မျိုသိပ်ထားရကြောင်း ဖော်ပြနေသည်ထင်၏။ ထို့နောက် အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည့်အခါ ဂရီ၏ မျက်လုံးအကြည့်သည် ပြောင်းသွား သည်။ ပထမတွင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခြင်းကို ဖော်ပြသည်။ ထို့နောက် စိတ်ပူသည့် လက္ခဏာ ပေါ်လာသည်။ သူ လုပ်မည်ဆိုပါက တကယ်လုပ်နိုင် ကြောင်း၊ လုပ်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိသွားပုံရသည်။

ဂရီ၏ မျက်လုံးများထဲ၌ ထိုအရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်းလာသည်ကို မြင်လိုက်သည့် တစ်ခဏအတွင်း ဝီလျံ၏စိတ်သည် သူ လုပ်မှဖြစ်တော့မည်ဟု

သိလိုက်သည်။ သူ့အနေဖြင့် မိုက်မဲသော အလုပ်ဟု ထင်လာသဖြင့် စိတ်က
တော့ မကောင်း။ သံချွန်ကိုင်ထားသော လက်သည် အပေါ်သို့မြောက်တက်
သွားပြီး သူ့နှလုံးတည့်တည့်သို့ စိုက်ဝင်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်ထဲ သံချွန်ဝင်သွား
ပုံမှာ လွယ်လွန်းအားကြီးသဖြင့် အံ့ဩစရာပင် ကောင်းနေသည်။

ဝီလျံသည် အဲလ်ဖရက် မဝင်မီက အစောင့်လုပ်ခဲ့သူဖြစ်၏။ အဲလ်ဖရက်
ကျတော့ လူတိုင်းက ခင်သည်။ မက်ခ်တို့ အုပ်စုနှင့်အတူ သံပိုက်လုံးများပေါ်၌
အချိန်မရွေး သွားထိုင်လို့ရသည်။ 'ငပေါများမိမာန်' ကိုပင် သွား၍ လည်ပတ်
နိုင်သည်။

(၄)

တစ်ညနေခင်း မှောင်ရီပျိုးစအချိန်တွင် ကင်နရီရိုး၌ ထူးဆန်းသော အရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သည်။ နေဝင်ချိန်နှင့် လမ်းမီးများ မဖွင့်မီ ကြားကာလကလေးတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်၌ မှုန်ရီမှိုင်းပျပျဖြစ်ကာ ဘယ်လူ ဘယ်ဝါဟု ရုတ်တရက် ခွဲခြား၍ပင် မသိနိုင်သော အချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် တရုတ်အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှော လမ်းအတိုင်း ဆင်းလာသည်။ ‘အပူပေးဗိမာန်’ ရှေ့မှဖြတ်ကာ လူသွားလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သည်။ ထို့နောက် မြေကွက်လပ်ကို ဖြတ်သည်။

တရုတ် အဘိုးအိုသည် ကောက်ရိုးခမောက်ဆောင်း၍ အပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့် အင်္ကျီများ ဝတ်ထားသည်။ ကြီးမားလေးလံသော ရှူး ဖိနပ်ကြီး စီးထားသည်။ ဖိနပ်တစ်ဖက်မှ ခွာသည် ပြုတ်လျက်ရှိသဖြင့် သူ လမ်းလျှောက်သည့်အခါတိုင်း မြေကြီးကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်လျက်ရှိသည်။ သူ လက်တစ်ဖက်သည် အဖုံးအုပ်ထားသည့် လက်ဆွဲခြင်းတစ်လုံး ဆွဲလာသည်။ မျက်နှာသည် ပိန်ခွက်ခွက်၊ အသားက အညိုရောင်၊ မျက်လုံးများကလည်း အညိုရောင်၊ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့်ဖြစ်သည်။ သူသည် နေဝင်ပျိုးပျ မှောင်ရီ ပျိုးစအချိန်တွင် ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် လမ်းမကိုဖြတ်သန်းကာ ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းနှင့် ယီဒီယွန်ဒီ စည်သွတ်စက်ရုံကြားအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ပင်လယ်ကမ်းစပ် သဲသောင်ပြင်ကိုဖြတ်၍ သင်္ဘောဆိပ် တံတားအောက်ခံ သံမဏိတိုင်ကြီးများကြားသို့ ဝင်ရောက်ပျောက် ကွယ်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်ချိန်အထိ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ မတွေ့မမြင်ရတော့ချေ။

သို့သော်လည်း အရက်တက်၍ လမ်းမီးများ ပိတ်သွားချိန်၊ နေ၏ အလင်း ရောင် ဝင်မလာသေးမီ အချိန်ကလေးတွင် တရုတ်အဘိုးကြီးသည် ဆိပ်ခံတံတား အောက်ရှိ သံတိုင်များကြားမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ သဲသောင်ပြင်နှင့် လမ်းမကြီး ကို ဖြတ်ကူးသည်။ သူ၏ လက်ထဲမှ ကြိမ်လက်ဆွဲခြင်းသည် လေးလံကာ အိကျနေရုံမျှမက ရေတွေစိုနေသည်။ သူ့ ဖိနပ်တစ်ဖက်မှ ပြုတ်နေသော ခွာသည် မြေကြီးကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်လာနေသည်။ သူသည် တောင်ကုန်းပေါ်ပြန်တက် ကာ ဒုတိယလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားပြီး ခြံစည်းရိုး မြင့်မြင့်ကြီးများ ကာရံ ထားသည့် ဂိတ်တံခါးပေါက်မှ ဝင်သည်။ ထို့နောက် သူ့အား ညမိုးချုပ်ချိန်အထိ နောက်ထပ် မမြင်ရတော့ချေ။

အိပ်ပျော်နေကြသည့် လူများသည် တရုတ်အဘိုးကြီး၏ ခွာသံပြုတ်၍ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်သံများကို ကြားသဖြင့် တစ်ခဏမျှ အိပ်ရာမှလန့်နိုးလာကြ သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း မည်သူမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ကြ။ အချို့လူများက သူ့အား 'ဘုရားသခင်' ဟု ထင်ကြ သည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများကတော့ 'ဆေမင်း' ဟု ထင်ကြသည်။ ကလေးလူငယ် များကတော့ ဤအဘိုးကြီးသည် အလွန်ရယ်စရာကောင်းသည့် တရုတ်အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ဟုသာ ထင်ကြသည်။ ကလေးများအဖို့ကတော့ အသက်အရွယ် အိုမင်းရင့်ရော်နေသော မျက်နှာစိမ်း အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် ရယ်စရာကောင်း သော အရာတစ်ခုဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ပြောင်ခြင်း၊ နောက်ခြင်း မပြုကြ။ အော်လားဟစ်လားလည်း မလုပ်ကြ။ ယင်းသို့ မလုပ်ကြခြင်းမှာ အဘိုးအိုတွင် ကြောက်စရာကောင်းသည့် အသွင်အပြင်နှင့် ဟန်ပန်အမူအရာများ ရှိနေသော ကြောင့်ဖြစ်၏။

တရုတ်အဘိုးကြီးနှင့် အစဉ်သဖြင့် ဆုံမိသူမှာ တစ်ဦးတည်းသာရှိသည်။ ယင်းမှာ ဆလိုင်နတ်စံမြို့မှ အသက် ဆယ်နှစ်သားအရွယ် အန်ဒီဆိုသူဖြစ်သည်။ အန်ဒီသည် လူချောလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သတ္တိလည်းကောင်းသည်။ သူသည် မွန်ထရေးမြို့သို့ အလည်လာရင်း တရုတ်အဘိုးကြီးနှင့် ဆုံမိခြင်းဖြစ်၏။ အလွန် သတ္တိကောင်းသည့် အန်ဒီသည်ပင်လျှင် တရုတ်အဘိုးကြီးအား တွေ့ရသည့်အခါ အနည်းငယ် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။

အန်ဒီသည် တရုတ်အဘိုးကြီး၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှုကို ညနေတိုင်း စောင့်ကြည့်သည်။ ကြည့်နေကျဖြစ်၍ ကြည့်နေရသော်လည်း သူ့စိတ်ကတော့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြင့် နပန်းလုံးနေရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ညနေခင်းတွင်

အန်ဒီသည် သူ့ကိုယ်သူ ရဲဆေးတင်ကာ သီချင်းဆို၍ တရုတ်အဘိုးကြီးနောက်မှ ကပ်လိုက်သည်။

“ချင်း... ချုံး... တရုတ်ကြီး၊ လက်ရန်းပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်”

“လူဖြူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ကျစ်ဆံမြီးကို သူ ဖြတ်တယ်”

ရှေ့မှသွားနေသော အဘိုးအိုသည် ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ ဆက်မသွားတော့ဘဲ ရပ်နေသည်။ ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော မျက်တွင်းများထဲမှ အညိုရောင် မျက်လုံးများဖြင့် အန်ဒီအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းများသည် တရွရွ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ထို့နောက် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်ကို အန်ဒီ ကောင်းစွာမသိ။ ပြန်လည်၍ ပြောမပြတတ်။ မေ့လည်း မမေ့နိုင်။

သူ့ရှေ့မှ မျက်လုံးများသည် ပြူးပြူးလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တရုတ်ကြီးကို မမြင်ရတော့။ ထို့နောက် မျက်လုံးတစ်လုံးတည်းသာ ရှိတော့သည်။ မျက်လုံးကလည်း အကြီးကြီး။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ တံခါးပေါက်ကြီးလောက် ရှိသည်။

အန်ဒီသည် အလွန်တောက်ပသော ထိုမျက်လုံးကြီးကို ဖောက်၍ အခြားတစ်ဖက်မှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှသော တောပိုင်းဒေသကြီးတစ်ခုကို မြင်တွေ့ရသည်။ မိုင်ပေါင်းများစွာ ကျယ်ဝန်းပြီး ပြန့်ပြူးသော မြေပြင်ကြီးဖြစ်သည်။ မြေပြင်သည် နွားမကြီးများနှင့် ခွေးကြီးများသဏ္ဍာန် ဖြစ်နေသည့် တောင်တန်းကြီးများ ခြေရင်းတွင် အဆုံးသတ်နေသည်။ မြေပြင်ထက်တွင် မြက်ပင်များရှိသည်။ ဟိုနေရာ ဒီနေရာတွင် မိုးမောက်နေသော ကုန်းကလေးများ ရှိသည်။

ထိုကုန်းကလေးများပေါ်တွင် ရှဉ့်တစ်ကောင်စီ ထိုင်နေကြသည်။ ပြီးတော့ အထီးကျန်နိုင်လွန်းသည့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူတစ်ယောက်မှ မရှိ။ အန်ဒီတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။

အန်ဒီသည် ထိုမြင်ကွင်းကို မကြည့်လိုတော့သဖြင့် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ပြန်ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ သူသည် ကင်နရီရီးမြို့ထဲ၌ ပြန်ရောက်နေသည်။ ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းနှင့် ဟိဒီယွန်ဒီ စည်သွတ်စက်ရုံကြားအတိုင်း လျှောက်သွားနေသော တရုတ်အဘိုးကြီးကို မြင်သည်။ တရုတ်အဘိုးကြီးအား ယင်းကဲ့သို့ လုပ်သူမှာ အန်ဒီတစ်ဦးတည်းသာရှိ၏။ သူသည် ထိုအလုပ်မျိုးကို နောက်ထပ် လုံးဝမလုပ်တော့ပေ။

(၅)

ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းသည် လမ်းမကြီး၏ ဘေးတစ်ဖက်၌ တည်ရှိသည်။ လမ်း၏ အခြားတစ်ဖက်မှ မြေကွက်လပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထားသည်။ လီချုံး၏ ကုန်စုံဆိုင်သည် လမ်းမကြီး၏ အခြားတစ်ဖက် ညာဘက်ထောင့်၌ တည်ရှိသည်။ ဒိုရာ၏ ဘဲရားဖလက် စားသောက်ဆိုင်သည် ဘယ်ဘက်ထောင့်၌ တည်ရှိသည်။ ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းသည် ထူးဆန်း၍ လှပသော ပစ္စည်းမျိုးစုံရောင်းသည်။ ရောင်းချသည့် ပစ္စည်းများသည် မြတ်နိုးဖွယ်၊ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည့် ပင်လယ်သတ္တဝါမျိုးစုံနှင့် ရေအောက်သဘာဝ ပစ္စည်းမျိုးစုံ ဖြစ်သည်။ လူအများ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးသည့် ရှားရှားပါးပါး ပစ္စည်းများလည်း ပါဝင်သည်။

ရေခူ၊ ရေဘဝဲ၊ ရေနဂါး၊ ရေဝက်၊ လင်းရှူး၊ လင်းပိုင်၊ လင်းဝက်၊ ငါးတံခွန်၊ ငါးလိပ်စွန်၊ ငါးဓားလွယ်၊ ငါးပျံ၊ ငါးနီတူး၊ ငါးကပ် စသည်များ၊ သံပခြပ်၊ ရုပ်၊ ကျောက်ပိုး၊ ကျောက်ဂဏန်း၊ ကျောက်ပုစွန် စသည်များသည် ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ရနိုင်သည့် ပင်လယ်သတ္တဝါအချို့ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင်လည်း ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ရှားပါးလှသည့် ပင်လယ်ရေအောက် အပင်များနှင့် အပွင့်များကိုလည်း ဝယ်ယူရရှိနိုင်သည်။ ကုန်းနေသတ္တဝါများဖြစ်သည့် ပိုးကောင် မွှားကောင်များ၊ ပက်ကျိများ၊ ပင့်ကူများ၊ မြွေများ၊ ကြွက်များ၊ ကြောင်များ၊ ဖားများနှင့် ပျားများကိုလည်း ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်း၌ ဝယ်ယူရရှိနိုင်သည်။

ဖောက်သည်များအနေဖြင့် မိမိတို့ လိုအပ်သည့် ရေသတ္တဝါ၊ ကုန်းသတ္တဝါ၊ သစ်ပင်ပန်းမန်နှင့် အခြား သဘာဝပစ္စည်းများကို ဓာတ်ခွဲခန်း၌ အဆင်သင့် ဝယ်မရပါက အမှာစာပေး၍ မှာယူနိုင်သည်။ မှာယူသည့်ပစ္စည်းကို ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းက အမြန်ဆုံးရရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်း အဆောက်အအုံသည် ခပ်နိမ့်နိမ့်ဖြစ်သည်။ မြေ အောက် စတုဂံခန်းထဲတွင် ပိုးမွှားသတ္တဝါများ ထည့်မွေးထားသည့် ဖန်ဘူးများ တန်းစီ၍ တင်ထားသော စင်ပေါင်း အများအပြားရှိသည်။ အထဲတွင် ကြွေရေ ဆေးခွက်ကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ သတ္တဝါများကို မပုပ်မသိုးအောင် ပြုလုပ်ရာ၌ အသုံးပြုသည့် ဆေးဝါးများ၊ ထိုးဆေးများ၊ အပ်များနှင့် အခြားကိရိယာ တန်ဆာ ပလာများလည်း ရှိသည်။

နောက်ဖေးဘက် ထွက်လိုက်လျှင် ပင်လယ်ပြင်ဘက် ထိုးထွက်နေသည့် တဲကြီးတစ်တဲရှိသည်။ ယင်းတဲထဲတွင် ပင်လယ်သတ္တဝါ အကြီးစားများဖြစ် သည့် ငါးမန်း၊ ရေဘဝဲစသော အကောင်ကြီးများထားရာ အုတ်ကန်ကြီးများ ရှိသည်။

အဆောက်အအုံရှေ့ဘက်တွင် အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့် လှေကားတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုလှေကားမှ တက်သွားလျှင် အခန်းတစ်ခန်း၏ ဝင်ပေါက်တံခါးရှေ့ သို့ ရောက်သည်။ ဤအခန်းသည် ရုံးခန်းဖြစ်၍ အထဲတွင် စာရွက်စာတမ်းများ နှင့် မဖောက်ရသေးသော စာအိတ်များ တင်ထားသည့် ဖိုင်တပ်စင်များနှင့် တံခါး မဟတဟ ပွင့်နေသည့် အာမခံ သေတ္တာတစ်လုံးရှိသည်။

ရုံးခန်း၏ အနောက်ဘက်မှ အခန်းထဲတွင် ဖန်ရေကန်ကြီးတစ်လုံးနှင့် သိုလှောင်ထားသော ရေသတ္တဝါ အများအပြားရှိသည်။ မိုက္ကရိုစကုပ်များ၊ မှန်ပြားများနှင့် ဆေးအမျိုးမျိုး တင်ထားသည့် စင်များလည်းရှိသည်။ ဓာတ်ခွဲခန်း သုံး မှန်သေတ္တာများ၊ ခုံတန်းရှည်များ၊ အသေးစား မိုတာစက်များ၊ ဓာတုဆေးဝါး များ တင်ထားသည့် စင်များလည်းရှိသည်။ ဤအခန်းထဲမှ ဖော်မယ်လင်းနဲ့၊ ငါးခြောက်နဲ့၊ ကာဘော်လစ် အက်ဆစ်နဲ့၊ အေဆက်တစ် အက်ဆစ်နဲ့၊ စက္ကူနဲ့၊ ကောက်ရိုးနဲ့၊ ကြိုနဲ့၊ ကလိုရိုဖောင်းနဲ့၊ အိုဇုန်းနဲ့၊ သံမဏိနဲ့၊ ဆီနဲ့၊ ကြက်ပေါင် စေးနဲ့၊ ရက်တဲလ်စနိတ်ခေါ် မြွေဆိုးနဲ့နှင့် ကြွက်နဲ့များသည် အစဉ်အမြဲ ထွက် လာလျက်ရှိသည်။

ရုံးခန်း၏ ဘယ်ဘက် အပေါက်သည် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ပေါက်ဖြစ် သည်။ နံရံကပ်စင်များနှင့် တင်ထားသည့် စာအုပ်များသည် မျက်နှာကြက်ကို

ထိနေသည်။ စာအုပ်များထဲတွင် လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သည့် စာအုပ်များသာမက အဘိဓာန်များ၊ စွယ်စုံကျမ်းများ၊ ဝတ္ထုပြဇာတ်များနှင့် ကဗျာစာအုပ်များလည်း ပါရှိသည်။ တစ်နေရာတွင် နံရံကိုမို၍ ထားသည့် သီချင်းဖွင့်စက်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ဘေး၌ ဖွဲ့ထားသည့် ရာပေါင်းများစွာသော ဓာတ်ပြားများ၊ ပြတင်းပေါက် အနီးတွင်မူ သစ်သား နီရဲရဲနှင့် ခုတင်တစ်လုံးရှိသည်။ နံရံများနှင့် စာအုပ်စင် များတွင် ဒေါ်ပိုင်းယားစံဂရေဟမ်၊ တစ်တီယန်၊ လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချို၊ ပီကာဆို စသော ပန်းချီ အကျော်အမော်များ၏ လက်ရာများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဤ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ခုံတန်းလျားများနှင့် ကုလားထိုင်များလည်းရှိသည်။ ကျဉ်းသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း ဤအခန်းထဲတွင် တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း လူလေးဆယ်လောက် စုဝေး၍ ထိုင်နိုင်ကြသည်။

စာကြည့်ခန်းဟု ခေါ်ခေါ်၊ တေးဂီတခန်းဟုခေါ်ခေါ် ကြိုက်သလို ခေါ် ဆိုနိုင်သည့် ဤအခန်း၏နောက်တွင် မီးဖိုခန်းရှိသည်။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း အခန်း ကလေးဖြစ်၍ ဓာတ်ငွေ့မီးဖိုတစ်ဖို၊ ရေနွေးငွေ့စက် တစ်လုံးနှင့် ပန်းကန်ဆေး ကြောလုံတစ်လုံးရှိသည်။ အစားအစာ တချို့ကို ရုံးခန်းထဲရှိ ဖိုင်စင်များအပေါ်၌ ထားသော်လည်း မီးဖိုထဲတွင်လည်း ပန်းကန်များ၊ ဆီများနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် များကို ထားသည်။ မီးဖို မျက်နှာကြက်တွင် ဝက်ပေါင်ခြောက်များ၊ အိတ်လီ ဝက်အူချောင်းများ ချိတ်ထားသည်။ မီးဖိုခန်း၏ နောက်ဘက်တွင် အိမ်သာနှင့် ရေချိုးခန်းရှိသည်။ အိမ်သာအမိုး ပေါက်နေသည်မှာ ငါးနှစ်တိတိကြာသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ပါးနပ်လိမ္မာသော ဧည့်သည်တစ်ဦးက သူဝါးနေသည့် ပီကေ အနည်းငယ်ဖြင့် အပေါက်ကို ပိတ်သွားသဖြင့် လုံခြုံသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခံသည် ဝက်စတင် ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်း တစ်ခုလုံးကို လည်ပတ်အောင် စီမံခန့်ခွဲနေသူလည်းဖြစ်သည်။ သူသည် ပုပု သေးသေးနှင့် လူဖလံလေးဟု ထင်ရသည်။ သို့သော်လည်း အလွန်ကျစ်လျစ် တောင့်တင်းသည်။ သန်စွမ်းသည်။ ဒေါသဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် ကြောက်စရာကောင်း လောက်အောင် ကြမ်းတမ်းပြင်းထန်သည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး တိုနဲ့နဲ့နှင့် သူ့မျက်နှာ သည် တစ်ဝက်က ယေရှုသခင်၊ ကျန်တစ်ဝက်က မာရ်နတ်အသွင်မျိုး ပေါက် နေသည်။

သူသည် ဒုက္ခရောက်နေသော မိန်းကလေးများကို ကျရောက်နေသော ဒုက္ခတစ်ခုအတွင်းမှ ကူညီကယ်တင်ပြီး အခြားဒုက္ခတစ်ခုအတွင်းသို့ တွန်းပို့တတ် သည်ဟု လူအများက ပြောကြသည်။ ဒေါ်ခံသည် ဦးနှောက်ခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန်

တစ်ယောက်၏ လက်ကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်သည် အေးစက်စက် မာကြောကြောရှိလှ၏။ သူ မော်တော်ကားနှင့် လမ်းထွက်လျှင် တွေ့မြင်သမျှ ခွေးများအား သူ့ဦးထုပ်ကို လက်ဖျားနှင့် ထိကိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်လေ့ရှိသည်။ ခွေးများကလည်း သူ့အား မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြကြသည်။ လိုအပ်သည့်အတွက် သတ်ရမည်ဆိုလျှင် မည်သည့်သတ္တဝါကိုမဆို သတ်ရဲသူဖြစ်သော်လည်း ပျော်ရွှင် သာယာမှု တစ်ခုတည်းအတွက်ကား မည်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်နာကျင်အောင် မလုပ် တတ်။ သူ့တွင် အလွန်ကြီးမားသော ကြောက်စိတ်တစ်ခုရှိသည်။ အခြားမဟုတ်။ သူ့ခေါင်းကို ရေစိုမှာ ကြောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နွေမရှောင်၊ ဆောင်းမရှောင် မိုရေခဲဦးထုပ်ကို အမြဲဆောင်းထားသည်။ ဒီရေတက်နေချိန်၊ ရေထဲ၌ ရင်ဘတ်မြုပ်သည်အထိ အစိုကို မကြောက်ဘဲ လျှောက်သွားနေလေ့ရှိ သော ဒေါ်ခဲသည် ခေါင်းပေါ် မိုးတစ်စက်ကျလျှင် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် တကြား ဖြစ်တတ်သည်။

ဒေါ်ခဲ တစ်ယောက် ကင်နရီရီး၌ လာ၍ဇာတ်မြုပ်နေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ သူ့အပေါ်၌ သံသယဖြစ်စရာ အကြောင်းဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မပေါ်ခဲ့။ သူသည် ဒဿနိကပညာ၊ သိပ္ပံပညာနှင့် အနုပညာတို့ကို ဝေငှဖြန့်ဖြူး ရာ၌ စမ်းရေပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်နှင့် တူသည်။ ဒိုရာ၏ ဂေဟာမှ မိန်းကလေး များသည် ဒေါ်ခဲ ဓာတ်ခွဲခန်းဆီမှ သီချင်းမျိုးစုံနှင့် တေးဂီတမျိုးစုံတို့ကို ကြားကြရသည်။ လီချုံးသည် ဒေါ်ခဲက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဖတ်ပြသော တရုတ် ပညာရှိ ကဗျာဆရာကြီးအကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ခဲ့ရဖူးသည်။ ပန်းချီဆရာ ဟင်နရီသည် ဒေါ်ခဲနှင့် တွေ့ခါမှ ပန်းချီဆွဲပုံ ဆွဲနည်း၊ ဆေးအရောင် စပ်ပုံ စပ်နည်းများ သိသိသာသာကြီး ပြောင်းသွားသည်။ မူလ အသုံးပြုနေသည့် ကိရိယာ တန်ဆာပလာများကို စွန့်ပစ်ကာ ခေတ်မီသော စုတ်တံများ၊ ဆေးများ ကို အသုံးပြုလာသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ နောက်ဆုံးရေးဆွဲခဲ့သည့် ပန်းချီကား လေးချပ်သည် ယခင်က ကားများနှင့် လုံးဝမတူဘဲ တစ်မူထူးခြားသည့် လက်ရာ များဖြစ်လာသည်။

ဒေါ်ခဲသည် မည်ကဲ့သို့သော ပေါက်တတ်ကရ စကားကိုမဆို စိတ်ရှည် လက်ရှည် နားထောင်သည်။ ပြီးလျှင် ထိုစကားများကို အသိပညာ၊ အမြော်အမြင် နှင့် ပြည့်စုံသော စကားများသို့အဖြစ် ပြောင်းလဲပေးတတ်သည်။ သူ့စိတ်သည် အကန့်အသတ်မရှိ ကွန့်မြူးနေသော စိတ်ဖြစ်သည်။ သူ့ ကိုယ်ချင်းစာတရား နှင့်ယှဉ်သော ကရုဏာစိတ်သည် အနှောင်အဖွဲ့မရှိ။ သူသည် ကလေးသူငယ်

များအား အလွန် လေးနက်သည့် အကြောင်းအရာများကို နားလည်သဘောပေါက်အောင် ပြောပြတတ်သည်။

သူသည် အလွန် လှုပ်ရှားရသည့် အံ့ဖွယ်ကမ္ဘာလေးတစ်ခု အတွင်း၌ နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ သူသည် အလိုဆန္ဒ ကြီးမားပြင်းထန်သော်လည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့ရာ၌လည်း သူမတူအောင် ထူးထူးခြားခြား နူးညံ့သိမ်မွေ့သူဖြစ်သည်။ သူနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်သွားသူတိုင်းသည် သူ၏ ကျေးဇူးရှိသွားကြသည်သာဖြစ်၏။ သူ့အကြောင်း တွေးတောဆင်ခြင်မိသူတိုင်းသည် သူတို့စိတ်ထဲ၌ အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာစမြဲဖြစ်၏။ ယင်းအတွေးမှာ တခြားမဟုတ်။ “ငါတော့ ဒေါ်ခ် အတွက် ကောင်းတာလေးတစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးဦးမှဖြစ်မယ်” ဟူသော အတွေးဖြစ်သည်။

(၆)

ဒေါ်ခဲသည် ကျွန်းဆွယ်ထိပ်ရှိ ဒီရေဝင်ရာ ရေအိုင်ထဲဆင်း၍ ရေသတ္တဝါများကို ဖမ်းယူစုဆောင်းနေသည်။ ဤနေရာသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ရေသတ္တဝါ မျိုးစုံ ပေါများသည့် နေရာဖြစ်သည်။ ဒီရေတက်ချိန်တွင် ရေအိုင်သည် ရေမြုပ် များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသည်။ သောင်ခုံ ကျောက်တန်းဘက်ဆီမှ ပြေးဝင်လာနေ သော လှိုင်းလုံးကြီးများ၏ အဆက်မပြတ် ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ရေအိုင်သည် အမြဲတစေ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ဒီရေကျသွားချိန်တွင် ဤနေရာ ကလေးသည် ပြန်လည်ငြိမ်ဆိတ်ကာ ချစ်စရာကောင်းလာသည်။ ပင်လယ်ပြင် သာယာကြည်လင်သည်နှင့်အမျှ ရေအိုင် အောက်ခြေတွင် ကူးခပ်ပြေးလွှားနေ ကြသော၊ တစ်ကောင်တစ်ကောင် တိုက်ခိုက်နေကြသော၊ အစားအစာ ရှာဖွေ စားသောက်နေကြသော၊ မွေးဖွားကြသော ရေသတ္တဝါများဖြင့် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။

ပင်လယ်ကဏန်းများသည် ကျူပင်များကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ အရွက်တစ် ရွက်မှ တစ်ရွက်သို့ ကူးသန်း သွားလာနေကြသည်။ သန္တာကောင်များသည် ယောက်သွားများ၊ ခရုကြီးများနှင့် ကျောက်တုံးများ၌ တွယ်ကပ်နေကြသည့် ခရုကလေးများအား မယုံနိုင်လောက်အောင် သန်စွမ်း တောင့်တင်းသည့် လက် နှာမောင်းများဖြင့် ချုပ်ကိုင် ဖမ်းယူနေကြသည်။ အရောင်မည်းမည်း ငါးရှဉ့် များသည် ကျောက်တုံးများကြားမှ ခေါင်းပြုထွက်ကာ အစာကို ဖမ်းယူရန် စောင့်စားနေကြသည်။

ရေသတ္တဝါ မျိုးစုံ၏ လှုပ်ရှားမှု မျိုးစုံသည် စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း ကောင်း၏။ အံ့ဩဖို့လည်းကောင်း၏။ ချစ်မြတ်နိုးဖို့လည်းကောင်း၏။

ဤသတ္တဝါများ၏ ကြားတွင် ဖြည်းဖြည်းသာသာနှင့် တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်၍ လှုပ်ရှားနေသည့် သတ္တဝါမှာ အော်တိုပတ်ခေါ် ရောဘဲကောင်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပေါင်းပင်သဖွယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျောက်တုံး တစ်တုံး သဖွယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပုပ်ပွပျက်စီးနေသည့် အသားတုံး တစ်တုံးသဖွယ် ဟန်ဆောင်၍ ငြိမ်ဆိတ်နေတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ဆိတ်မျက်လုံးနှင့်တူသည့် မျက်လုံးအစုံကတော့ အေးစက်တင်းမာစွာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ဝင်းဝင်းတောက် နေသော မျက်လုံးများဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာနေသော ကဏန်းကောင်ကို မြင်သည့်အခါ အသင့်ပြင်ထားသည်။ သူ့လက်တွင်းမှ မလွတ်နိုင်လောက်သည့် နေရာသို့ ရောက်လာသည့်အခါ သူ့နှာမောင်းများသည် ဖျတ်ခနဲလှုပ်ကာ ကဏန်းကောင်ကို ဖမ်းချုပ်သည်။ သူ့ထံမှ အနက်ရောင် အရည်များ ထွက်လာ သည်။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသော ကဏန်းကောင်သည် ထိုအရည်များကြားတွင် မသဲမကွဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ရောဘဲ၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရသည်။

ဒေါ်ခဲသည် ရေအိုင်ထဲတွင် ဟေဇယ်နှင့် တွဲ၍ အလုပ်လုပ်နေခြင်းဖြစ် သည်။ ဟေဇယ်သည် ငပေါပိမာန်၌ မက်ခဲတို့ လူစုနှင့်အတူတူ နေသူဖြစ်သည်။ ဟေဇယ်ဟူသော အမည်ကို ရလာခြင်းမှာ ကြုံသလို ကျသလို ကြိဖန်၍ အသက် မွေးနေရသော သူ့မိသားစု၏ ဘဝကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဟေဇယ်၏ မိခင်သည် ရှစ်နှစ်မျှဖြင့် ကလေးခုနစ်ယောက် မွေးခဲ့သူဖြစ် သည်။ ဟေဇယ်သည် ရှစ်ယောက်မြောက်ဖြစ်၏။ သူ့ကို မွေးချိန်တွင် သူ့ အဖေသည် ဖိုမ သဘာဝလိင် ဆက်ဆံမှုနှင့် အတော်ကြီး ခေါင်းရှုပ်သွားခဲ့ရ၏။ အမှန်တော့ သူ့အမေသည် ပင်ပန်းနွမ်းဟိုက်လှပြီး ကလေးခုနစ်ယောက်နှင့် လင်ဖြစ်သူအား ရှာဖွေကျွေးမွေးရသည့် အလုပ်ဒဏ်ကြောင့် သူ့တွင် အဘက်ဘက် က ယိုယွင်းပျက်ပြားနေပြီး သူသည် ငွေကြေးရဖို့အတွက် အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ခဲ့ ၏။ စက္ကူပန်းလုပ်ရောင်းခြင်း၊ အိမ်တွင်း မှိုစိုက်၍ရောင်းခြင်း၊ အသားနှင့် သားမွေးအတွက် ကုန်များရောင်းချခြင်း စသည့်အလုပ်မျိုးစုံ ဖြစ်သည်။

သူ့ယောက်ျားကတော့ ပက်လက်ကုလားထိုင်၌ ထိုင်ကာ သူတတ်သမျှ လုပ်အားပေးသည်။ သူ့ယောက်ျား ပေးသည့် လုပ်အားမှာ အကြံပေးခြင်း၊ ကျိုး ကြောင်းဆင်ခြင်ပေးခြင်းနှင့် ဝေဖန်ခြင်း စသည်များသာဖြစ်၏။ သူ့တွင် ဟေဇယ်ဟုခေါ်သော အဒေါ်တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ့အဒေါ် ဟေဇယ်သည် အသက်အာမခံထားသည်ဟု ထင်ရှားကျော်ကြားနေသူဖြစ်၏။ ရှစ်ယောက်မြောက် ကလေးမွေးလာလျှင် သူ့အဒေါ် နာမည်ကိုယူ၍ 'ဟေဇယ်'ဟုမှည့်ရန် စဉ်းစား

ထားခဲ့သည်။ မွေးလာသည့်အခါ သားယောက်ျားကလေး ဖြစ်နေသော်လည်း နောက်ထပ် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဟေဇယ်ဟုပင် အမှတ်တမဲ့ ခေါ်ခဲ့မိ၏။ နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ဟေဇယ်ဟူသော နာမည်ကို ခေါ်နေကျဖြစ်ကာ ခေါ်သားကျသွားသဖြင့် နာမည်ထပ်ပြောင်းဖို့ မစဉ်းစားတော့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် ဟေဇယ်သည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာခဲ့သည်။ သဒ္ဒါကျောင်း တွင် လေးနှစ် နေခဲ့ရပြီး အကျင့်စာရိတ္တ ပြုပြင်ရေးကျောင်းတွင် လေးနှစ်မျှ နေခဲ့ရသော်လည်း နှစ်နေရာစလုံးမှ ဘာပညာမှ မတတ်ခဲ့ပေ။ အကျင့်စာရိတ္တ ပြုပြင်ရေးကျောင်းများသည် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်များနှင့် ရာဇဝတ်ပြစ်မှု ကျူးလွန်ပုံ ကျူးလွန်နည်းများကိုသာ သင်ကြားကြသည်ဟု နားလည်ထားကြ ရသော်လည်း စိတ်ဝင်တစား လေ့လာခြင်း မပြုခဲ့သော ဟေဇယ်သည် ယင်း ပညာများကိုလည်း တတ်သိ နားလည်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ဟေဇယ်သည် စကားပြောသံများ ကြားရခြင်းကို နှစ်သက်သော်လည်း ဘယ်တော့မှ စကားလုံးများကို နားထောင်လေ့မရှိ။ သူ နှစ်သက်သည်မှာ အသံ ကိုသာဖြစ်၍ အနက်အဓိပ္ပာယ်အပေါ်တွင် လုံးဝ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိပေ။ သူသည် မေးခွန်းများ မေးလေ့ရှိသော်လည်း အဖြေများကို ကြားရန် မေးခြင်း မဟုတ်။ အသံများကြားလို၍သာ မေးခြင်းဖြစ်၏။

ဟေဇယ်သည် အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီး ဆံပင်နက်နက်နှင့် ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသည်။ သန်မာတောင့်တင်းသည်။ လိုလိုချင်ချင် လုပ်တတ် ကိုင်တတ်သော သဘောရှိသည်။ သူသည် ဒေါ်ခဲနှင့်အတူ မကြာခဏ လိုက်၍ အလုပ်လုပ်တတ်သည်။ ဘာလိုချင်သည်ကို နားလည်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ရေသတ္တဝါ စုဆောင်းသည့်အလုပ်တွင် လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား။

ဟေဇယ်၏ လက်ချောင်းများသည် ရောဘဲတစ်ကောင်၏ နှာမောင်းများ သဖွယ် ကျစ်လျစ်မာကြောသည်။ တောင့်တင်းသန်မာသည်။ မည်သည့်အကောင် ကို မဆို မိမိရရ ချုပ်ကိုင်ဖမ်းယူတတ်သည်။ ရေတစ်စိုစိုနှင့် ချော်ချွတ်ချွတ်ဖြစ်နေ သော ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင် ခြေမြဲအောင် ရပ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ သူသည် ပင်လယ်ရေသတ္တဝါများ ရှာဖွေဖမ်းဆီး၍ စုဆောင်းရသည့် အလုပ် ကိုလည်း အလွန်သဘောကျသူ ဖြစ်၏။

ယခုလည်း ဒေါ်ခဲသည် ဦးထုပ်ကိုဆောင်း၍ ရော်ဘာဖိနပ်ကြီးများကို စီးကာ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသော်လည်း ဟေဇယ်ကတော့ တင်းနစ် ရှူးဖိနပ်စီး

ကာ အပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ အင်္ကျီကိုဝတ်၍ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသည်။ သူတို့သည် သန္တာကောင်များ လိုက်လံဖမ်းဆီးနေခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်ခဲထံတွင် သန္တာကောင် အကောင်သုံးရာ လိုချင်သည်ဟူသော အမှာစာရောက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဟေဇယ်သည် ရေအိုင်၏ အောက်ခြေတစ်နေရာမှ ပထမတန်းစား စာရင်းဝင် ခရမ်းရောင် သန္တာကောင်တစ်ကောင် ဖမ်း၍ ပြည့်လုနီးပါးဖြစ်နေ သော အိတ်ကြီးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“သူတို့ ဒါတွေကို ဘာလုပ်ကြတာလဲ မသိဘူး” ဟုလည်း ဟေဇယ်က ရေရွတ်သည်။

“ဘယ်ဟာတွေကို ပြောတာလဲ” ဟု ဒေါ်ခဲက မေးသည်။

“သန္တာကောင်တွေကို ပြောတာ” ဟု ဟေဇယ်က ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားက သန္တာကောင်တွေကို ရောင်းတယ်၊ ရောင်းတာမှ သန္တာ ကောင်တွေကို စည်ပိုင်းတွေနဲ့ထည့်ပြီး ပို့ပေးရတာ။ ဒီလူတွေက သန္တာကောင် တွေနဲ့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ။ စားလို့လည်းရတာ မဟုတ်ဘူး”

“သူတို့က သန္တာကောင်တွေကို လေ့လာတာကွ” ဟု ဒေါ်ခဲက စိတ်ရှည် လက်ရှည်ဖြင့် ပြောသည်။ ဤမေးခွန်းအတွက် ဟေဇယ်အား အဖြေပေးခဲ့သည် မှာ အကြိမ်ပေါင်း များလှပြီ။ ဒေါ်ခဲသည် ထိုအချက်ကို သတိထားမိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့တွင် ဖျောက်၍မရနိုင်အောင် စွဲနေသော ‘ဉာဉ်’ တစ်ခုရှိသည်။ လူတစ်ယောက် သူ့အား မေးခွန်းထုတ်လျှင် ထိုလူသည် အဖြေ သိလို၍သာ မေးခွန်းထုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားသည်။ ဤအယူအဆကြောင့်လည်း မေးခွန်းရှိလာလျှင် ဖြေသည်။ ဤအကျင့်သည် ဒေါ်ခဲ၏ အကျင့်တစ်ခုဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ဟေဇယ်ကတော့ စကားပြောသံ ကြားလို၍သာ မေးခွန်း ထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ မေးခွန်းမေးခြင်းသည် တစ်ခုသော မေးခွန်းအတွက် အဖြေရှိလာသည့်အခါ အဖြေပေါ်တွင် အခြေပြု၍ နောက်ထပ် မေးခွန်းတစ်ခု မေးရန်ဖြစ်သည်။ သို့မှသာလျှင် စကားပြောခြင်းသည် မရပ်တော့ဘဲ ဆက်လက် ရှင်သန်နေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော့။

“လေ့လာစရာ ဘာတွေရှိလို့လဲ” ဟု ဟေဇယ်က ဆက်ပြောသည်။

“သူတို့က သန္တာကောင်တွေပဲ။ ဒီအနားတစ်ဝိုက် ဒီကောင်တွေ သန်းနဲ့ချီပြီး ရှိနေတာပဲ။ ခင်ဗျား လိုချင်ရင် ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းက သန်းနဲ့ချီပြီး ဖမ်း ပေးနိုင်တယ်”

“သန္တာကောင်တွေဟာ နားလည်ရခက်အောင် ရှုပ်ထွေးတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်ကွ”ဟု ဒေါ်ခဲက ပြောသည်။ “ပြီးတော့ ဒီကောင်တွေကို အနောက်အလယ်ပိုင်းဒေသက နေ့သံဝက်စတင်း တက္ကသိုလ်ကို ပို့ပေးရတာ”

“အဲဒီဘက်မှာ သန္တာကောင် မရှိလို့လား”

“အဲဒီဘက်မှာ ပင်လယ်တို့ သမုဒ္ဒရာတို့ မရှိဘူးကွ”

“ဪ...”ဟု ဟေဇယ်က ရေရွတ်သည်။ သူသည် နောက်ထပ် မေးခွန်းတစ်ခုမေးရန် စိတ်အားထက်သန်စွာ တာရှုလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း စကားစ ပြတ်သွားသည်။ ဘာမေးရမှန်း မသိ၍ ပြတ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် မြန်မြန်ထက်ထက် စဉ်းစား၍မရ။ သူမေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးရန် စဉ်းစားနေခိုက် တွင် ဒေါ်ခဲက မေးခွန်းထုတ်တတ်သော အစဉ်အလာကလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုကဲ့သို့ အမေးခံရခြင်းမျိုးကို ဟေဇယ် မကြိုက်။ အလွန်မုန်းသည်။ ပြီးတော့ ဟေဇယ်၏ စိတ်သည် လူသူကင်းမဲ့နေသော ပြတိုက်ကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ တစ်ယောက်တည်း လှည့်လည်သွားလာနေသည့် အနေအထားမျိုး၌ရှိသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် စနစ်တကျ စီစဉ်ခင်းကျင်းထားသည့်အတွက် ဟူ၍ တစ်ခုမျှ မရှိ။ သူသည် အရာတစ်ခုကို ဘယ်တော့မှ မေ့သွားခြင်းမရှိသော်လည်း အတိတ်က ဖြစ်ခဲ့ပြီးသမျှကို အစီအစဉ်နှင့် မှတ်သားထားတတ်သူ မဟုတ်။ တံငါလှေတစ်စင်းထဲတွင် ငါးဖမ်းကိရိယာအားလုံးကို စုပုံ၍ ချထားသည့်နယ်။ ဖြစ်ပြီးသမျှ အရာရာတိုင်းကို အရောရောအနှောနှော မှတ်သားထားတတ်သူ ဖြစ်၏။

ဒေါ်ခဲက မေးသည်။ “မင်းတို့ ဗိမာန်ထဲမှာ အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား”

ဟေဇယ်သည် သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် သူ့ဆံပင်နက်များကို ထိုး၍ဖျစ် ဖျစ်မြည်အောင် ကုပ်လိုက်သည်။

နောက်ကျိရှုပ်ထွေးနေသော သူ့စိတ်ထဲသို့ တစ်ချက်မျှ ချောင်းကြည့် သည်။

“မဆိုးပါဘူး၊ အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်”ဟု ပြောသည်။ “ဟိုအကောင် ဂေးလည်း ကျုပ်တို့ဆီ ရောက်နေတယ်။ ကျုပ်တို့နဲ့ နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ရတာပဲ။ သူ့မယားက သူ့ကို တော်တော်ကြီး အုပ်လွှတ်လိုက်တယ်ဗျ။ သူ နီးနေတုန်း အအုပ်ခံရတာဆိုရင်တော့ ဒီကောင်က ဘယ်အရေးလုပ်မှာပဲ။ အခုဟာက သူ့ မယားက သူ့ အိပ်ပျော်သွားအောင် စောင့်တာ။ သူ အိပ်မောကျပြီဆိုမှ

စိတ်တိုင်းကျ နှက်တာ။ အဲဒါမျိုးကျတော့ သူက မုန်းတယ်။ မယားက သူ့ကို ဆော်တော့ ဒီကောင် လန့်နိုးသွားတယ်။ သူကလည်း ပြန်ရိုက်တာပေါ့။ ရိုက်လို့ အားရတော့ ပြန်အိပ်ရော။ သူလည်းအိပ်ရော သူ့မယားက နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်တီးပြန်ရော။ သူက အိပ်လိုက် သူ့မယားက ရိုက်လိုက်၊ ပြန်အိပ် လိုက် ထပ်ရိုက်လိုက်နဲ့ ဒီကောင် နားနားနေနေ မနေရတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ဆီ ရောက်လာတာ”

“အေး... ဒါဆိုရင်တော့ နည်းသစ်သုံးတာပဲကွ”ဟု ဒေါ်ခဲက ရေရွတ် သည်။ “အရင်ကတော့ သူ့မိန်းမက ရဲတိုင်ပြီး ထောင်ပို့နေကျပါ”

“အင်း... ပို့တော့ ပို့ဖူးတယ်ဗျ”ဟု ဟေဇယ်က ပြန်ပြောသည်။ “ဆလိုင်းနတ်စ်မှာ သူတို့ ထောင်အသစ် မဆောက်ခင်က ပို့တာလို့ ထင်တာပဲ။ ရက်ပေါင်း ၃၀ ပဲ နေရတယ်ထင်တယ်။ ဂေးက ထောင်ကလွတ်ချင်လို့ ရွရွ တက်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု ထောင်သစ်ကျတော့ တစ်မျိုးဗျ။ အချုပ်ခန်းထဲမှာ ရေဒီယိုနဲ့ ဘာနဲ့တဲ့။ အိပ်စင်က ကောင်းတယ်တဲ့။ ရဲအရာရှိကလည်း သဘော ကောင်းတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ဗျာ ဂေးက ဟိုထဲရောက်သွားရင် ဘယ်ပြန်ထွက် ချင်တော့မှာလဲ။ တကယ်လည်း မထွက်ချင်ဘူးဗျ။ သူက ထောင်ထဲနေရတာကို သိပ်ပြီး သဘောကျနေတော့ သူ့မယားက သူ့ကို ဖမ်းအောင်လည်း မလုပ်တော့ ဘူး။ ထောင်ကျအောင်လည်း မလုပ်တော့ဘူး။ သူ အိပ်ပျော်အောင် စောင့်ပြီး ရိုက်တယ်။ ဂေးကလည်း သူ့ကို ဒီလိုလုပ်တာ အခံရသိပ်ခက်တယ်လို့ပြော တယ်။ ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲဗျာ။ ဂေးကို သူ့မယား ရိုက်တာက ပျော်လို့ရိုက် နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းတဲ့အနေနဲ့ မှန်မှန်ရိုက်ပေး နေရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရိုက်ရဖန်များလာတော့လည်း ငြီးငွေ့လာတယ်တဲ့။ အခု တော့ သူ ကျုပ်တို့နဲ့ နေတော့မယ့်ပုံပဲ”

ဒေါ်ခဲသည် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ဆန့်လိုက်သည်။ လှိုင်းလုံးများသည် ရေအိုင် အရံအတားကို ကျော်လွှားဖြတ်သန်းစ ပြုနေပြီ။ ဒီရေသည် ဝင်လာစ ပြုနေပြီ။ ပင်လယ်ဆီမှ မြစ်ငယ်ကလေးများသည် ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံး များဆီသို့ စီးလာနေကြပြီ။ လေသည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်တိုက်ခတ်လာ သည်နှင့်အတူ ပင်လယ်ဖျံများ၏ အသံကို ကြားရသည်။

ဒေါ်ခဲသည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ မိုးကာဦးထုပ်ကို နောက်သို့ အနည်းငယ် လှန်လိုက်သည်။ “တို့ လိုသလောက် သန္တာကောင်တွေ ရပြီကွ”ဟု ဟေဇယ် အား လှမ်းပြောသည်။

ထို့နောက် ဆက်၍ ပြောပြန်သည်။ “ဒီမယ် ဟေဇယ်။ မင်း အိမ်အောက် ခြေမှာ ပင်လယ်ခရပေါက်ကလေးတွေ ခြောက်ရာ ခုနစ်ရာလောက် ဖမ်းထားတာ ငါ သိတယ်။ တကယ်လို့ တို့ကို စစ်ဆေးရေးအရာရှိက ဆီးတားပြီး စစ်လို့ တွေ့သွားရင် မင်းက ငါ့ပစ္စည်းတွေပါလို့ ပြောရတော့မယ်။ ငါက ရထားတဲ့ ခွင့်ပြုချက်အရ ဖမ်းလာတာပါလို့ ပြောရတော့မယ်။ ငါပြောတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ မင်း အဲဒီအတိုင်း ပြောမှာပဲ မဟုတ်လား။”

“အင်း... ဟုတ်တယ်” ဟု ဟေဇယ်က ပြောသည်။

“ဒီမယ်... ဟေဇယ်၊ ငါပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်” ဟု ဒေါ်ခဲက အေးအေးသာသာပြောသည်။ “ဆိုကြပါစို့၊ ငါ့ဆီကို ပင်လယ်ခရတွေ လိုချင်တယ်လို့ အမှာစာရောက်တဲ့အတွက် ငါက ခွင့်ပြုချက် လက်မှတ်တောင်း ပြီး ဖမ်းတယ်ပဲဆိုဦးတော့။ ခဏခဏ ခွင့်ပြုချက်ယူပြီး ဖမ်းနေရင် စစ်ဆေးရေး အရာရှိက ဘယ်လိုထင်မလဲ။ သူက ပင်လယ်ခရတွေကို ငါ စားနေတာလို့ ထင်သွားရင် ငါ့အဖို့ ကောင်းပါ့မလား။”

“အင်း... ဟုတ်တယ်” ဟု ဟေဇယ်က ရေရွတ်သည်။

“အရက် ထုတ်လုပ်ရောင်းချရေး ဘုတ်အဖွဲ့က လူတွေလည်း အဲသလိုပဲ။ သူတို့စိတ်က အမြဲတမ်း သံသယဝင်နေတယ်။ ငါ့ကို အမြဲတမ်း အရက်သောက် နေတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ သူတို့ကတော့ လူတိုင်းကို အဲသလိုပဲ ထင်နေကြတာ ပါ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်။ အနို့ ခင်ဗျားကကော အမြဲတမ်း သောက်နေတာ ပဲ မဟုတ်လား။”

“အများကြီး သောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ” ဟု ဒေါ်ခဲက ပြောသည်။

“သူတို့အဖွဲ့က ထုတ်နေတဲ့ အရက်ကကော ဘယ်လောက်ကောင်းလို့ပဲ။ အရ သာက ဆိုးလွန်းလို့ ပြန်ပြီး ချက်သောက်နေရတာ”

“သိပ်တော့လည်း မဆိုးပါဘူးဗျာ” ဟု ဟေဇယ်က ပြောသည်။ “ဟို တစ်နေ့ကပဲ ကျုပ်နဲ့ မက်ခိ သောက်ခဲ့ကြသေးတယ်။ အရက်ထဲကို သူတို့က ဘာတွေထည့်ထားလဲ”

ဒေါ်ခဲသည် ဟေဇယ်၏အမေးကို ဖြေမည်လုပ်ပြီးခါမှ ဟေဇယ်၏ ‘လှည့်ကွက်’ကို ရိပ်မိသဖြင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်သည်။

“ကဲ... ဟေဇယ်။ ငါတို့ ပြန်ကြစို့” ဟု ပြောကာ သန္တာကောင်အိတ်ကို ပန်းပေါ်တင်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဟေဇယ်၏ စိတ်ထဲမှ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ဖမ်းထည့်လာသော ပင်လယ်ခရပေါက်များကို မေ့သွားသည်။

ဟေဇယ်သည် ရေအိုင်ထဲမှနေ၍ ကမ်းပါးပေါ် တက်သွားသော ဒေါ်ခဲ၏ နောက်မှ လိုက်လာသည်။ သူတို့ လျှောက်သွားရာ လမ်းပေါ် ကဏန်းကောင် များသည် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ပြေးဆင်းသွားနေကြသည်။ ပင်လယ်ခရ ပေါက်များနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် ဘာမှမပြောဘဲနေလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဟေဇယ်က တွေးလာသည်။

“ဟို... ပန်းချီဆရာတောင် ကျုပ်တို့ နန်းတော်ပြန်လာပြန်ပြီ”ဟု ဟေဇယ်က စကားစသည်။

“ဟုတ်လား”ဟု ဒေါ်ခဲက အလိုက်သင့် ပြန်ပြောသည်။

“အင်း... ဟုတ်တယ်။ သူက ကျုပ်တို့ပုံတွေကို ကြက်မွေးစုတ်တံတွေနဲ့ ဆွဲသွားတာ ခင်ဗျားအသိပဲ။ အခုကျတော့ တစ်မျိုးပြောနေပြန်ပြီ။ ကရုဏာမာ စုတ်တံတွေနဲ့ အားလုံးကို ပြန်ဆွဲဦးမယ်တဲ့။ သူက အရောင်တွေ ဘာတွေပါ ပြောင်းပစ်မယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“အင်း... ဒါပေါ့၊ သူ့လှေကော ဆက်ပြီး ဆောက်နေတုန်းပဲလား။”

“ဆောက်တာပေါ့၊ အဲဒါလည်း ပုံစံပြောင်းသွားပြီ။ ပုံစံသစ်နဲ့ လှေလို့ ပြောတယ်။ သူက အခုဆောက်လက်စလှေကို ပြန်ဖျက်ပြီးမှ ပြန်ဆောက်မှာ။ ဒီမယ် ဒေါ်ခဲ။ ဒီလူ ရူးများနေသလား။”

ဒေါ်ခဲသည် ပခုံးပေါ်မှအိတ်ကို မြေပြင်ပေါ်၌ချ၍ ခဏအမောဖြေသည်။ “ဒီလူ ရူးနေသလား”ဟု ရေရွတ်သည်။ “အေး... ဟုတ်တယ်၊ ရူးနေတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ အမှန်တော့ မင်းတို့ ငါတို့အားလုံး အရူးတွေချည်းပဲ။ ရူးပုံချင်း မတူတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်နဲ့ ရူးနေကြတာပေါ့ကွာ”

ဟေဇယ်သည် ဤစကားမျိုးကို အရင်က ကြားဖူးခဲ့သည်မဟုတ်။ သူ့ ကိုယ်သူ့ အလွန်သန့်စင် ကြည်လင်သည့် လူတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ထားသူ ဖြစ်၏။ သူ့ဘဝသည် တခြားလူများက နားမလည်သည့် အကျင့်သီလကောင်း များဖြင့် ပြည့်ဝနေသော ဘဝတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟုလည်း ယူဆထားသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒေါ်ခဲက အားလုံး အရူးတွေချည်းပဲဟု ပြောလိုက်သည့်အခါ ဒေါ်ပွသွားသည်။

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ” ဟု ဟေဇယ်က ပြောသည်။ “သူ့ဆောက် နေတဲ့ လှေကိစ္စကို ဘယ်လို စဉ်းစားမလဲ။ ကျုပ် သိရသလောက်ဆိုရင် သူ အဲဒီ လှေကို ဆောက်နေတာ ခုနှစ်နှစ်ရှိနေပြီဗျ။ ပျဉ်တွေ သစ်သားတွေ ဆွေးကုန်လို့ အင်္ဂတေ ထပ်ကိုင်နေရတယ်တဲ့။ ပြီးခါလည်းနီးရော ပုံစံပြောင်းပြီး အသစ်

ပြန်ဆောက်မလိုတဲ့။ ကျုပ်ကတော့ ဒီလူကို အရူးလို့ ထင်တာပဲ။ လှေတစ်စင်းကို ခုနှစ်နှစ် ဆောက်ရသတဲ့ဗျာ၊ အံ့ရော”

ဒေါ်ခဲသည် မြေကြီးပေါ် ထိုင်ချပြီး သူ့ရော်ဘာ ရှူးဖိနပ်ကြီးများကို ဆွဲ ချွတ်နေသည်။ “မင်းက နားမလည်လို့ပါ” ဟု လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။ “ဟင်နရီဟာ လှေတွေကို သိပ်ချစ်တဲ့ ကောင်ကွ။ ဒါပေမဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကျတော့ ကြောက်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် သူက ဘာကြောင့် လှေကို ဆောက်နေတာလဲဗျာ”

“သူက လှေတွေကို သဘောကျတဲ့ လူကွ” ဟု ဒေါ်ခဲက ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီလိုရှိတယ်။ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။ သူ လှေဆောက်လို့ ပြီးသွားပြီ။ အဲဒီ အခါမှာ လှေတွေက “ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ လှေကို ရေထဲမချတာလဲလို့” မေးကြ မယ်။ ဒီကျတော့ သူ့လှေကို ရေထဲချရတော့မယ်။ လှေနဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို ထွက်ရတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ရေကို မုန်းတယ်။ အဲဒီတော့ သူ ဘာလုပ် သလဲတဲ့။ လှေကို ပြီးသွားအောင် မလုပ်တော့ဘူး။ လှေမပြီးရင် ရေထဲကိုချဖို့ မလိုတော့ဘူး”

ဟေဇယ်သည် ဒေါ်ခဲ၏ ကျိုးကြောင်းပြ ဆင်ခြင်တုံတရားကို သူ လက် လှမ်းမိသည့် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိသာ နားလည်သည်။ တိကျပြတ်သားစွာ နားမလည်မီ ထိုအကြောင်းအရာကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ သူ့ကို အရူးလို့ပဲ ထင်တယ်” ဟု ဇွတ်ပြောသည်။

မည်းနက်နေသော မြေပေါ်တွင် ချေးပိုးထိုးကောင်များ တွားသွားနေကြ သည်။ ပိုးကောင် အများစုသည် အမြီးများကို ထောင်ထားကြသည်။ ဤပိုးကောင် များသည် အနံ့ဆိုးလည်း ထွက်သည်။ “ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အနံ့နံတဲ့ ချေးပိုးကောင် တွေ” ဟု ဟေဇယ်က လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောသည်။

“ဒီကောင်တွေက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်” ဟု ဒေါ်ခဲက ပြောသည်။

“အင်း... ဟုတ်တယ်။ သူတို့က ဘာပြုလို့ ဖင်တွေ ထောင်ထားတာလဲ”

ဒေါ်ခဲသည် သူ့သိုးမွေးခြေအိတ်များကို လိပ်၍ ရော်ဘာ ရှူးဖိနပ်ထဲ ထိုးထည့်သည်။ အိတ်ကပ်ထဲမှ ခြေအိတ်အခြောက် တစ်စုံနှင့် ရက်အင်ဒီးယန်းများ စီးသော ဖိနပ်ပျော့ တစ်စုံ ထုတ်သည်။ “အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး” ဟု ပြောသည်။ မကြာသေးခင်ကမှ ငါလည်း သူတို့ကို လေ့လာကြည့်ခဲ့တာ။ ဒီ ကောင်တွေဟာ လူအများ တွေ့နေကျ မြင်နေကျ အကောင်တွေပဲ။ သူတို့ အများဆုံး လုပ်တာဆိုလို့ ဖင်မြီးထောင်ထားတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ သူတို့

အမြီးတွေဘာကြောင့် ထောင်ထားတယ် ဆိုတာလည်း စာအုပ်တွေထဲမှာ ရေးမထားဘူး”

ဟေဇယ်သည် သူ့ ဖိနပ်ထိပ်ဖြင့် ပိုးကောင်တစ်ကောင်ကို ထိုး၍ လှန်လိုက်သည်။ ပက်လက် လန်နေသော ချေးပိုးထိုးကောင်သည် ခြေထောက်များကို တလှုပ်လှုပ်လုပ်ကာ ပြန်မှောက်ရန် အားထုတ် ရုန်းကန်လျက် ရှိသည်။

“ခင်ဗျားကကော သူတို့ ဘာကြောင့် အဲသလို လုပ်တယ် ထင်လဲ”

“ငါကတော့ သူတို့ အဲသလို လုပ်နေတာဟာ ဆုတောင်းနေကြတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ဘာ... ဗျ”

ဟေဇယ်က အလန့်တကြား ရေရွတ်သည်။

“သူတို့ရဲ့ ဖင်ပိုင်းကို လေထဲ မြှောက်ထားကြတာဟာ သူတို့ရဲ့ ထူးခြားမှု တစ်ခု မဟုတ်လားကွာ” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။ “အဲဒီဟာက မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးခြားတဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ တို့ကလည်း မှန်းဆပြီး ပြောရုံကလွဲလို့ ဘာမှ အတိအကျ မပြောနိုင်ကြဘူး။ တကယ်လို့ ငါတို့အနေနဲ့ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ရှင်းမပြနိုင်တဲ့ ထူးဆန်းမှု တစ်ခုလုပ်ကြတော့မယ်ဆိုရင် ဘုရားသခင်ကို အာရုံပြုပြီး ဆုတောင်းတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သူတို့လည်း ဆုတောင်းနေတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့။”

“တော်ပါဗျာ။ ကျုပ်တို့ ဒီနေရာက မြန်မြန် သွားကြစို့ရဲ့” ဟု ဟေဇယ်က ပြောသည်။

(၇)

ငပေါများ ဗိမာန်၏ တိုးတက်မှုသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်။ ဤနေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့ကြစဉ်က မက်ခါ၊ ဟေဇယ်၊ အက်ဒီ၊ ဟူဂီနှင့် ဂျူးတို့ လူစုသည် ဤနေရာကို သူတို့အတွက် လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်တို့မှ အကာအကွယ်ပေးမည့် ခိုလှုံစရာ နေရာတစ်ခုအဖြစ်လည်းကောင်း၊ နေရာတိုင်း ဆိုင်တိုင်းပိတ်၍ သို့မဟုတ် နေရာတစ်နေရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ သူတို့အနေများ လာပြီး အထိုင်များလာသဖြင့် လိုလိုလားလားမရှိ ဖြစ်လာသည့်အခါ ခိုကပ်စရာ နေရာတစ်ခုအဖြစ် လည်းကောင်း သတ်မှတ်ထားခဲ့ကြသည်။ ထိုထက် ပို၍ စဉ်းစားခြင်းကား မပြုခဲ့ကြပေ။

ထိုစဉ်က ဤဗိမာန်သည် ဘာ ပရိဘောဂပစ္စည်းမှ ခင်းကျင်းမထားသော ရှည်မျောမျော အခန်းရှည် တစ်ခန်းသာရှိသည်။ ဘေးတစ်ဖက်ရှိ ပြတင်းပေါက် နှစ်ခုမှ အလင်းရောင် မှန်ဝါးဝါးသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နေသည်။ ငါးမှုန့်နံ့များ ထွက်နေသည့် သစ်သားများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော နံရံတွင်လည်း ဘာဆေးမှ သုတ်ထားခြင်းမရှိ။ ထိုစဉ်ကတော့ သူတို့ လူစုသည် ဤနေရာကို သဘောသိပ်မကျ။ မြတ်နိုး တွယ်တာစိတ် လုံးဝမပေါ်။ သို့သော်လည်း မက်ခါ သည် စည်းရုံးလှုပ်ရှားရမည့် စုပေါင်းလုပ်ငန်းတစ်ခု လိုအပ်နေသည်ကို သိလာ သည်။ အထူးသဖြင့် ပေပေတေတေ ရွတ်တီးရွတ်ထိုးနှင့် ကိုယ်ကြိုက်ရာ ကိုယ် လုပ်နေလေ့ရှိသော လူစုကြားတွင် စည်းရုံးလှုပ်ရှားမှု တစ်ခုသည် အထူးလိုအပ် သည်ဟု နားလည်သဘောပေါက်သည်။

မက်ခါသည် မြေဖြူခဲတစ်ခဲဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရှည်မျောမျော အကွက် ငါးကွက်ဆွဲသည်။ တစ်ကွက်လျှင် အရှည် ခုနစ်ပေနှင့် အကျယ် လေး

ပေရှိသည်။ အကွက် အလယ်တည့်တည့်တွင် နာမည်တစ်ခုစီ ရေးသည်။ ဤအကွက်များသည် အိပ်ရာများ ဖြစ်၏။ လူတစ်ယောက်သည် ဤအကွက် တစ်ကွက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ဤအကွက်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာပါက အကွက်ပိုင်ရှင်က ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ဤအကွက် ငါးကွက်၏ ပြင်ပနေရာများသည် အများသုံး ဘုံပစ္စည်း ဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ် သည်။

သူတို့ ရွှေ့ပြောင်း ရောက်ရှိလာသည့် ပထမပိုင်း ရက်များတွင် မက်ခံ နှင့် အပေါင်းအပါများသည် ကြမ်းပေါ်၌ ထိုင်၍ ဖဲကစားခြင်းဖြင့် အချိန်ဖြုန်း ကြသည်။ အိပ်တော့ အလွန်မာကျောသည့် သစ်သားပြားများပေါ်၌ အိပ်ကြသည်။ ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲကြောင့်လားတော့ မသိ။ သူတို့အားလုံး ယင်းပုံစံ အတိုင်း နေကြသည်။

သို့သော်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ပြင်းထန်သောမိုးသည် တစ်လကျော်ကျော် မျှ အဆက်မပြတ် ရွာနေသည့်အခါ အခြေအနေ အရပ်ရပ်သည် ပြောင်းလဲလာ သည်။ မက်ခံနှင့် အပေါင်းအသင်းများသည် ကြမ်းပေါ်၌ ထိုင်နေရခြင်းကို ငြီး ငွေ့စိတ်ကုန်လာကြသည်။ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေသော သစ်သားခုံရုံကို သာ တောက်လျှောက် ကြည့်လာနေရသည့် မျက်လုံးများသည် ဒေါသရောင် ထွက်လာကြသည်။ ဤနံရံသည် ဤအိမ်အပေါ် ခင်မင်တွယ်တာမှု ရှိမလာစေရန် တားဆီး ပိတ်ပင်နေသည်ဟု ထင်လာကြသည်။

ထို့နောက် တစ်နေ့သော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဟူဂီသည် စစ်သုံးအိပ်စင် ခုတင်လေးတစ်လုံး ထမ်းပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ အိပ်စင်ရွက်ထည်များမှာမူ ပေါက်ပြဲစုတ်ပြတ်နေကြလေပြီ။ သို့သော်လည်း ဟူဂီသည် ငါးဖမ်းပိုက်ကြိုးများ ဖြင့် သူယူလာသည့် အိပ်စင်ကို နှစ်နာရီကြာမျှ အချိန်ကုန်၍ ပြန်လည်ချုပ်လုပ် ပြုပြင်သည်။ ထိုညတွင် အခြားလူများ ကြမ်းပေါ်၌ အိမ်နေစဉ် သူက ကြိုး ခုတင်ပေါ်၌ ဇိမ်ဖြင့် အိပ်မောကျလျက် ရှိသည်။ မအိပ်မိကလေးတွင် သူ့ထံမှ အလွန် စိတ်သက်သာရာရသည့် သက်ပြင်းချသံကို ကြားရသည်။ ထို့နောက် အခြားသူများ အိပ်မပျော်မီ သူ့ထံမှ ဟောက်သံကို ကြားကြရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မက်ခံသည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အမောခံ၍ တက် ကာ သံတိုသံစများ ပုံထားသည့် အမှိုက်ပုံးထဲမှ သံချေးတက်နေသော စပလိန် တစ်စုံကို သယ်လာသည်။ ထိုအခါ ကျန်လူစုသည်လည်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေ သည့် အကျင့်ကို ဖျောက်လာကြသည်။ သူတို့ နေထိုင်ရာ နန်းတော်ကို မွမ်းမံ

ရန်အတွက် အပြိုင်အဆိုင် စဉ်းစား လုပ်ဆောင်လာကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကြမ်းပေါ်တွင် ကော်ဇောဟောင်းကြီး ရောက်လာသည်။ ဖင်ထိုင်ခုံပါသော ကုလားထိုင်များနှင့် ဖင်ထိုင်ခုံမပါသော ကုလားထိုင်များလည်း ရှိလာသည်။

မက်ခဲတွင် ဆေးနီရောင် သုတ်ထားသည့် ကြိမ်ဆိုဖာတစ်လုံး ရှိလာသည်။ အခန်းထဲတွင် စားပွဲများလည်း ရောက်လာသည်။ ဒိုင်ခွက်လည်းမပါ၊ စက်လည်း မရှိတော့သည့် တိုင်ကပ် နာရီအိုကြီး တစ်လုံးလည်း ရောက်လာသည်။ သစ်သားနံရံကပ်လည်း ထုံးဖြူများဖြင့် ဖြူဖွေးဝင်းလက်နေသည်။ ဤအတွက်ကြောင့် အခန်းထဲတွင် ပို၍လင်းကာ လေဝင်များသလို ဖြစ်လာသည်။ နံရံပေါ်တွင် ရုပ်ပုံများလည်း အစီအရီ တည်ရှိလာကြသည်။ အများအားဖြင့် ကိုလာကိုလာ ပုလင်းများ ကိုင်ထားသည့် အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေးရုပ်ပုံများ ဖြစ်၏။ ပန်းချီဆရာ ဟင်နရီကလည်း သူ ကြက်မွေးစုတ်တံ သုံးနေစဉ်က ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားနှစ်ချပ် ပေးသည်။ ပြီးတော့ အခန်း၏ ထောင့်တစ်ထောင့်၌ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ရွှေဝါရောင် ကြောင်မြီးများနှင့် တိုင်ကပ်နာရီအိုကြီး ဘေး၌ စိုက်ထူထားသည့် ဒေါင်းတောင်များ။

သူတို့လူစုသည် အချိန်များစွာ အကုန်ခံ၍ အလုပ်ပိတ် မီးဖိုတစ်လုံး လိုက်လံ ရှာဖွေကြသည်။ သို့သော် လိုချင်သော မီးဖိုကို တွေ့ပါ၏။ သို့သော်လည်း ရရန်မလွယ်။ မီးဖိုက ကြီးလွန်းသဖြင့် ခိုး၍မရ။ မီးဖိုက ငွေရောင် ဆေးသုတ်ထားသဖြင့် သူတို့ မျက်စိများထဲတွင် အလွန်လှနေသည်။ ဤမီးဖိုကို ရရေးအတွက် သူတို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်နေကြရသည်။

မီးဖိုပိုင်ရှင်မှာ ကလေးရှစ်ယောက် အမေ မုဆိုးမ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မက်ခဲသည် မီးဖိုရရှိရေးအတွက် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပိုင်ရှင်အား ဖြားယောင်းသည်။ သွေးဆောင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မီးဖိုနှင့် မခွဲနိုင်ဟုဆိုကာ မက်ခဲ၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ငြင်းဆန်လျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပိုင်ရှင်က တစ်ဒေါ်လာခွဲရလျှင် ရောင်းမည်ဟု သဘောတူသည်။ သူတို့က ဆင့်ရှစ်ဆယ်အထိ ဆစ်သည်။ သုံးရက်တိတိ ဆစ်သော်လည်း သူတို့ပေးသည့် ဈေးအထိ ပိုင်ရှင်က လျှော့မပေး။ ဤသို့ဖြင့် ပိုင်ရှင်လိုချင်သည့် ဈေးဖြင့် အရောင်းအဝယ် တည့်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ဘက်မှ အဆိုပြုသည့်အတိုင်း ဆင့်ရှစ်ဆယ်ကို လက်ငင်းပေးချေပြီး ကျန်ငွေကို အကြွေးစနစ်ဖြင့် လက်ခံသွားသည်။

အရောင်းအဝယ်ကိစ္စမှာ ပင်လယ်ကမ်းနားဘက်၌ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မီးဖိုသည် ပေါင်သုံးရာမျှ လေးသည်ဖြစ်ရာ မက်ခဲနှင့်ဟူဂိုတို့သည် ဤမီးဖို

သယ်ယူရေးအတွက် ဆယ်ရက်ကြာမျှ အပင်ပန်းခံ၍ အားထုတ်သော်လည်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ပင်ပန်းခြင်းဖြင့်သာ အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး သူတို့ မီးဖိုကို သယ်ယူပေးမည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိမှန်း သိလာကြသည့် အခါကျမှပင် သူတို့ကိုယ်တိုင် သယ်ယူဖို့ အားထုတ်သည်။ ဆိပ်ကမ်းရပ်ကွက် နှင့် ကင်နရီရိုးသည် ငါးမိုင်မျှ ဝေးသည်ဖြစ်ရာ မီးဖိုကို သုံးရက်ကြာမျှ သယ်ရ သည်။ လမ်းတွင် တစ်ညမျှ နားရလေရာ မက်ခဲတို့သည် မီးဖိုဘေး၌ စခန်းချ ကြရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ငပေါများ ဗိမာန်ထဲသို့ မီးဖိုရောက်သွားသည့်အခါ တွင်မူ ဂုဏ်ကျက်သရေ တက်လာသည်။ မီးဖိုပေါ်တွင် ရေးခြယ်ထားသည့် ပန်းပွင့်များသည် ကြည့်မဝအောင် လှပနေကြသည်။ မီးမွှေးထားလိုက်သည့်အခါ အခန်းကြီး တစ်ခန်းလုံးကို နွေးထွေးသွားစေသည်။ ပြီးတော့ ဤမီးဖိုပေါ်တွင် ကြက်ဥကြော်လို့ ရသည်။

ဤမီးဖိုကြီးကြောင့် မက်ခဲတို့၏ ဗိမာန်သည် ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားလာ သည်။ နန်းတော်သည် ချက်ချင်းပင် အိမ်နှင့်တူလာသည်။ အက်ဒီသည် တံခါး ဝ၌ ပန်းပင်များ စိုက်သည်။ ဟေဇယ်က ငါးဂါလန်ဝင် သံပုံးများနှင့် စိုက်ထား သည့် အလွန်ရှားပါးသော ပန်းပင်များရှာ၍ ယူလာပြီး တံခါးဝ၌ အလှအပ အဖြစ် ချထားသည်။

မက်ခဲနှင့် အပေါင်းအသင်းများသည် သူတို့၏ ဗိမာန်အပေါ် မြတ်နိုး တွယ်တာလာကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ကြသည်။ သူတို့ စိတ်ထဲတွင် နေစရာ အိမ်မရှိသည့် လူများကို အထင်သေးချင်လာကြသည်။ မကြာမကြာ ဧည့်သည် တစ်ယောက်တလေကိုပင် ခေါ်လာပြီး အိမ်၌ တစ်ရက်၊ တစ်နံ့သည်၊ နှစ်ရက် တစ်နံ့သည် ညအိပ်ညဉ့်နေ နေထိုင်ခွင့်ပြုကြသည်။

အက်ဒီသည် “လာ ... အိဒါဆိုင်” မှ အရက်ရောင်း ကောင်တာစားပွဲထိုး အလုပ်ကို လက်တွေ့ဝင်ရောက် သင်ယူနေသူ ဖြစ်၏။ ဆိုင်မှ လခစား စားပွဲထိုး ရှစ်တိ နေမကောင်းဖြစ်တိုင်း အက်ဒီက ဝင်ပေးရသည်။ ရှစ်တိကလည်း မကြာခဏ ဖျားနာပြီး မကြာခဏ ခွင့်ယူတတ်သည်။ အက်ဒီ အလုပ်ဝင်နေ သည့်အခါများတွင် အရက်ပုလင်း အနည်းငယ်မျှ ပျောက်ပျောက်သွားတတ် သည်။ ဤအတွက်ကြောင့် ဆိုင်က အက်ဒီ မကြာခဏ အလုပ်ဝင်ခြင်းကို မကြိုက်။ သို့သော်လည်း ကောင်တာ စားပွဲထိုး ရှစ်တိကတော့ သူ့နေရာတွင် အက်ဒီ အလုပ်ဝင်ခြင်းကို အလွန်သဘောကျသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်

အက်ဒီသည် အလုပ်ကို သူ့လက်ထဲ၌ မြဲနေအောင် ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်မည့် လူတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း သိနေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။ အမှန်တော့ ထို လူစားမျိုးမှာ အက်ဒီ တစ်ယောက်တည်း ရှိ၏။

သူ အလုပ်လုပ်နေသည့် အခါများတွင် အက်ဒီသည် ဘားကောင်တာ အောက်၌ ကတော့တပ်ထားသည့် တစ်ဂါလန်ဝင် ကရားတစ်လုံး ချထားလေ့ ရှိသည်။ စားပွဲများမှ ပြန်သိမ်းလာသည့် ဖန်ခွက်များကို မဆေးကြောမီ ဖန်ခွက် များ အတွင်း၌ ကျန်ရှိနေသည့် အရက် လက်ကျန်များကို ကတော့ထဲသို့ လောင်းထည့်လေ့ရှိသည်။ အကယ်၍ လာအီဒါဆိုင်ထဲ၌ အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြ သည့်အခါ သို့မဟုတ် သီချင်းဆိုသံ ကြားနေရသည့် အခါများတွင် ဖန်ခွက်များထဲ၌ အရက်လက်ကျန် များများစားစား ကျန်တတ်သည်။ တချို့ ဖန်ခွက်များတွင် အရက်လက်ကျန် တစ်ဝက်နီးပါး အထိပင် ကျန်နေလေ့ရှိ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် အက်ဒီအတွက် များစွာ တွက်ချေကိုက်သည်။ နောက်ဆုံး အလုပ်ပြီး၍ သူ့ နန်းတော်သို့ ပြန်သွားသည့်အခါတိုင်း သူနှင့် သူ့လူများအတွက် အရက်ကတော့ အလုံအလောက် ပါလာစေမြဲ။

အက်ဒီ ယူလာသည့် အရက်သည် စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း ကောင်း၏။ အံ့ ဩဖို့လည်းကောင်း၏။ သောက်လိုလည်း အလွန်ကောင်း၏။ တကယ်တော့ သူ့ကရားထဲတွင် ဘီယာမျိုးစုံ၊ ဝီစကီမျိုးစုံ၊ ဝိုင်မျိုးစုံ၊ ရမ်မျိုးစုံနှင့် ဂျင်မျိုးစုံ ရောစပ်လျက်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ ဤမျှလောက် အရသာထူးသည့် အရက် စပ်နည်းမျိုးကို မည်သူမှ သိလိမ့်မည် မထင်။ စပ်လည်း စပ်တတ်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ အက်ဒီကတော့ တကယ်တမ်း မူးချင်သူ တစ်ဦးသည် သူ့အရက်ကို ဖန်ခွက် တစ်ဝက်လောက် သောက်ရုံမျှဖြင့် မူးရမည်ဟု ဆိုသည်။

ဤသို့ဖြင့် အက်ဒီသည် ငပေါများ ဗိမာန်တွင် အရှိအပ်ဆုံးနှင့် အလို အပ်ဆုံးသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အက်ဒီသည် သူ့အပေါင်းအသင်းများအဖို့ မရှိလျှင် မဖြစ်သည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျန်လူစုက အိမ်မှုကိစ္စများတွင် သူ့အား ခိုင်းစေခြင်းမပြု။ တစ်ကြိမ်တွင် ဟေဇယ်သည် အက်ဒီ၏ ခြေအိတ်လေးစုံကိုပင် လျှော်ဖွတ် ပေး ခဲ့ဖူးသည်။

ဟေဇယ် အပြင်ထွက်ပြီး ဒေါ်ခဲနှင့်အတူ ရေသတ္တဝါများ ဖမ်းဆီးနေသည့် ယနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျန်လူစုသည် ဗိမာန်၏ ထဲ၌ ထိုင်ကာ အက်ဒီ နောက် ဆုံး ဟူသော ပေးထားသည့် အရက်လက်ကျန်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် မော့

နေကြသည်။ သူတို့အုပ်စုထဲတွင် ဂေးလည်းပါဝင်သည်။ ဂေးသည် ဤအုပ်စုတွင်းသို့ မကြာသေးခင်ကမှ ရောက်လာသည့် လူ ဖြစ်သည်။

အက်ဒီသည် သူ့ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်ကို အရသာခံ၍ မော့လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းများကို တပျပ်ပျပ် မြည်သည်အထိ စုပ်လိုက်သည်။ “တစ်ခါတလေ ကျရင် ကြုံရတဲ့ အဖြစ်တွေက ရယ်စရာ ကောင်းတယ်ကွ” ဟု ပြောသည်။ “ဥပမာ ဆိုပါတော့ မနေ့ညက ဖြစ်ပုံကို ကြည့်။ မဟတ်တန်ကော့စ်တေး အရက်ကို မှာသောက်တဲ့ လူ ဆယ်ယောက်တောင် ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ တစ်လနေလို့ အဲဒီအရက် မှာသောက်တဲ့ လူ နှစ်ယောက်တောင် မပေါ်ဘူးသိလား။ အရသာကတော့ ဟေ့ ... တကယ့်ကို ထူးတဲ့အရက်ပဲ”

မက်ခဲက သူ့ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်ကို မြည်းကြည့်သည်။ သူ မြည်းကြည့်ပုံမှာ ဖန်ခွက်ထဲ၌ လက်ကျန်မရှိအောင် မော့ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ဖန်ခွက်ထဲသို့ နောက်ထပ် အရက် ထပ်ဖြည့်သည်။ “အေး ... ဟုတ်တယ်” ဟု ထောက်ခံစကား ပြောသည်။ တခြားလူများ၏ ဖန်ခွက်များကို မသိမသာ အကဲခတ်သည်။ ဂေး၏ ဖန်ခွက်၌သာလျှင် အရက်အပြည့် ရှိနေသည်ကို မြင်သည်။ “သိပ်ကိုမှန်တယ်” ဟု ထပ်ပြောသည်။ “ဟေ့ ... ဒီနေ့ ဟေဇယ် ဘယ်ရောက်နေလဲ” ဟု မေးသည်။

“ဟေဇယ်က ဒေါ်ခဲနဲ့ သန္တာကောင် သွားကောက်နေတယ်” ဟု ဂျုံးစ်က ပြောသည်။

မက်ခဲက ဣန္ဒြေတစ်ခွဲသားဖြင့် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။ “အဲဒီ ဒေါ်ခဲဆိုတဲ့ လူကတော့ သိပ်ကို သဘောကောင်းတဲ့ လူပဲကွာ” ဟု ပြောသည်။ “ဘယ်တော့မဆို နှစ်ဆယ့်ငါးဆင့် တစ်ပြားတော့ ပေးတယ်။ ငါ့မှာ ထိမိခိုက်မိရင်လည်း နေ့တိုင်းဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးသစ် စည်းပေးတယ်။ သဘော တကယ်ကောင်းတဲ့ လူကွာ”

ကျန်လူစုကလည်း လေးလေးနက်နက် ထောက်ခံသည့် သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“ငါ စဉ်းစားနေတာ ကြာပြီကွာ” ဟု မက်ခဲ ဆက်ပြောသည်။ “ငါတို့ သူ့အတွက် ဘာလုပ်ပေးရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားတာပါ။ ကောင်းတာလေး တစ်ခုပေါ့ကွာ။ သူ သဘောကျမယ့်ဟာ တစ်ခုပေါ့”

“မိန်းမ တစ်ယောက်လောက်ဆိုရင် သူ သဘောကျမှာပဲ” ဟု ဟူဂီက ပြောသည်။

“သူ့မှာ မိန်းမ သုံးလေးယောက်တော့ ရှိတယ်ကွ” ဟု ဂျူးစ်က ဝင်ပြောသည်။ “သူ့ အိမ်ရှေ့က လိုက်ကာတွေကို ပိတ်ထားတဲ့ အချိန်နဲ့ ဟိုဟာလကွာ။ ဟိုခမ္မတေးလို သီချင်းမျိုး ဖွင့်ထားတဲ့ အချိန်တွေဟာ မိန်းမရှိနေတဲ့ အချိန်တွေပေါ့ကွ”

မက်ခဲက ဟူဂီအား လှမ်းကြည့်ပြီး မကျေနပ်သည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ မိန်းမနဲ့ ပွေတာမျိုးတော့ လုပ်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ။ ပွဲတွေ ဘာတွေ လုပ်တာနဲ့ တူပါတယ်”

“ဘာပွဲလဲ” ဟု အက်ဒီက ကြားဖြတ် မေးသည်။

“ပါတီပွဲ ထင်တာပဲကွ” ဂျူးစ်က ဝင်ဖြေသည်။

အခန်းထဲမှာ ငြိမ်ဆိမ်သွားသည်။ ဆိုဖာပေါ်မှ မက်ခဲသည် လှုပ်စိလှုပ်စိ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဟူဂီသည် သူ့ခြေထောက်များကို ကုလားထိုင်ပေါ် တင်ထားရာမှ ကြမ်းပေါ်သို့ ပြန်ချကာ ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ သူတို့သည် တစ်နေရာသို့ တွေဝေငေးမောနေရာမှ မက်ခဲအား ပြန်ကြည့်ကြသည်။ “အင်း” ဟု မက်ခဲ ရေရွတ်သည်။

“ဒေါ်ခဲ ကြိုက်မယ့် အခြား ပါတီပွဲမျိုးကော မရှိဘူးလား” ဟု အက်ဒီက မေးသည်။

“တခြား ဘယ်လို ပါတီပွဲမျိုး ရှိသေးလို့လဲ” ဟု ဂျူးစ်က ပြောသည်။

မက်ခဲသည် တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေသည်။

“ဒေါ်ခဲက ဒီကရားထဲက အရက်မျိုးတော့ ကြိုက်မယ် မထင်ဘူး” ဟု ပြောသည်။

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိလဲ” ဟု ဟူဂီက သဘောမကျသံဖြင့် မေးသည်။ “မင်း သူ့ကို တစ်ခွက် တစ်ဖလား တိုက်ဖူးလို့လား”

“အိုကွာ ... ငါ သိတာပေါ့” မက်ခဲက ပြန်ပြောသည်။ “သူက ကောလိပ်ကျောင်း ရောက်ဖူးတဲ့လူကွ။ ဟိုတစ်ခါက သားမွေးကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် သူ့ဆီလာတာ မြင်ဖူးတယ်။ ပြန်ထွက်လာတာ ငါမတွေ့ရဘူး။ ငါမြင်လိုက်တဲ့ အချိန်က နှစ်နာရီထိုးပြီ။ ဟိုခမ္မတေးလို သီချင်းလည်း ဖွင့်ထားတာ ကြားနေရတယ်။ အိုကွာ ... ဒီအရက်မျိုး သူ့ကို ပေးတိုက်လို့ကတော့ ကောင်းမယ် မထင်ပါဘူး” သူသည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့ ဖန်ခွက်ထဲ အရက် ထပ်ထည့်သည်။

“တတိယခွက် သောက်ပြီးသွားရင် အရက်ဟာ ပိုပြီးအရသာ ရှိလာတယ်ကွ” ဟု ဟူဂီက မှတ်ချက်ချသည်။

“မဟုတ်ဘူးကွ” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။ “ဒေါ်ခဲကို အဲသလို လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ သူ့ကို ဒီအရက်တွေ ပေးလို့မတော်ဘူး။ ဝိစကီပေးမှ ကောင်းမှာ”

“သူက ဘိယာကြိုက်တာ” ဟု ဂျူးစ်က ပြောသည်။ “တစ်ချိန်လုံး လီချူးဆိုင်ကို ဘိယာသွားသွား ဝယ်နေတာ မမြင်ဘူးလား။ တစ်ခါတလေ ည သန်းခေါင်ကြီးတောင် သွားဝယ်တာ တွေဖူးတယ်”

“ငါကတော့ ဘိယာ ဝယ်ရင် မှားမှာပဲလို့ ထင်တယ်” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။ “ဘိယာစင်စစ်က ရှစ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ ရှိတယ်။ ၉၂ ရာခိုင်နှုန်းက ရေတွေကွ။ အဲဒီတော့ ငွေဖြုန်းပစ်တာ အတူတူပဲ သိလား” မက်ခဲက အက်ဒီ ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး မေးသည်။ “ဟေ့ကောင် အက်ဒီ။ ဒီတစ်ခါ ရှစ်တီ ဖျား လို့ မင်းအလုပ် ဝင်ရရင် ဝိစကီ ငါး ငါးပုလင်းလောက် ရအောင် မလုပ်နိုင် ဘူးလား”

“ရတာပေါ့ကွာ” ဟု အက်ဒီက ပြောသည်။ “ငါ ရအောင် လုပ်နိုင်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လေးငါးလုံး ရပြီးရင် နောက်ထပ် ရွှေ့ ရဖို့တော့ မလွယ် တော့ဘူး။ ငါ ထင်တာတော့ ဟိုအကောင် ဂျွန်နီက ငါ့ကို မသင်္ကာဘူးကွ။ ဟိုနေ့ကပဲ သူက ပြောတယ်။ “ငါ အက်ဒီလို့ ခေါ်တဲ့ ကြွက်တစ်ကောင် အနံ့ကို ရနေတယ်” တဲ့၊ ငါ့အနေနဲ့ ဒီကရားပဲ မှန်မှန် လုပ်တာ ကောင်းပါတယ် ကွာ”

“အေးပေါ့ကွာ” ဟု ဂျူးစ်က ပြောသည်။ “မင်း အလုပ်တော့ လက် မလွတ်စေနဲ့။ သူငယ်ချင်း တကယ်လို့ ရှစ်တီ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလို့ သူ့နေရာမှာ မင်းတစ်ပတ်လောက်သာ အလုပ်ဆင်းရရင်တော့ ပြေလည်ချင် ပြေလည်မှာပေါ့။ တကယ်လို့ ငါတို့က ဒေါ်ခဲအတွက် ပါတီပွဲလုပ်မယ် ဆိုပါတော့။ ဝိစကီကတော့ ဝယ်ရတော့မှာပဲ။ အခု ဝိစကီ တစ်ဂါလန်ကို ဈေးဘယ်လောက်ရှိလဲ၊ မင်းတို့ သိကြလား”

“ငါတော့ မသိဘူး” ဟု ဟူဂီက ပြောသည်။ “တစ်ခါသောက်မှ ပိုင် ဝက်ထက် ပိုပြီး မသောက်နိုင်တဲ့ ကောင်ဆိုတော့ တစ်ဂါလန်ဈေးကို ဘယ်လိုလုပ် ပြီး သိမလဲကွာ”

“ဒေါ်ခဲအတွက် ပါတီပေးမယ်ဆိုရင် ငွေကတော့ ကုန်မှာပဲကွ” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။ “တကယ်လို့ ပေးမယ်ဆိုရင်လည်း ပွဲကောင်းကလေး တစ်ခုဖြစ်အောင်တော့ လုပ်မှဖြစ်မယ်။ ကိတ်မုန့်ကြီးတစ်လုံးလည်းပါမှ ကောင်း မှာ။ ဒါနဲ့ကွာ သူ့မွေးနေ့က ဘယ်နေ့လဲ မပြောတတ်ဘူး၊ သိရရင် ကောင်းမှာ”

“ပါတီပေးဖို့ အတွက်တော့ မွေးနေ့သိဖို့ မလိုပါဘူးကွာ” ဟု ဂျူးစ်က ဝင်ပြောသည်။

“မလိုဘူး ဆိုတာလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုကောင်း တာပေါ့” ဟု မက်ခ်က ပြန်ပြောသည်။ “ဟေ့ ... ဒီမယ် ဒေါ်ခဲကို ပါတီပေး မယ် ဆိုရင် ဆယ်ဒေါ်လာ ဆယ်နှစ်ဒေါ်လာလောက်တော့ ကုန်မယ်ထင်တယ်ကွ သိလား။ ဒါမှလည်း အရှက်မကွဲမှာ”

သူတို့သည် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ကြိဆနေ ကြသည်။ “ဟီဒီယွန်ဒို စည်သွတ်စက်ရုံကတော့ အလုပ်သမားတွေ ငှားနေတယ် ကွ” ဟု ဟူဂိုက ပြောသည်။

“ဟာ... အဲဒီမှာ လုပ်လို့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ” ဟု မက်ခ်က ကန့်ကွက် သည်။ “ငါတို့က နာမည်ကောင်းရပြီး ဂုဏ်သိက္ခာတက်နေတဲ့ လူတွေကွ။ နာမည်ပျက်သွားအောင် လုပ်လို့ မတော်ဘူး။ ငါတို့ လူစုက အလုပ်တစ်ခုရလို့ လုပ်ရင် အနည်းဆုံး တစ်လ၊ နှစ်လလုပ်ရမှ လုပ်ခဲ့ကြတာကွ။ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ပဲ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုး သွားလုပ်ရင် နာမည်ပျက်ပြီး သိက္ခာ ကျတော့မှာပေါ့။ အဲသလိုသာလုပ်ရင် ငါတို့ အလုပ် တကယ်လိုတဲ့အခါ ဘယ်သူကမှ အလုပ်ပေးကြမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ကျန်လူစုက မက်ခ်၏ စကားကို ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။

“ငါကတော့ နှစ်လလောက် လုပ်ရမယ့် အလုပ်တစ်ခုရမယ် ထင်တာပဲ။ နိုဝင်ဘာလနဲ့ ဒီဇင်ဘာလပေါ့ကွာ” ဟု ဂျူးစ်က ပြောသည်။ “ခရစ္စမတ်ပွဲမှာ ငွေလေးရှိတော့ ကောင်းတာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား။ ဒီနှစ် ခရစ္စမတ်မှာ ကြက်ဆင် တစ်ကောင်တော့ ချက်နိုင်မှာပါကွာ”

“ဟာ... ဘာလို့ မချက်နိုင်ရမှာလဲ” ဟု မက်ခ်က ပြောသည်။ “ကာ မဲလ် တောင်ကြားထဲမှာ တစ်အုပ်ကို ကြက်ဆင် အကောင်ပေါင်း ထောင့်ငါးရာ လောက်ရှိတဲ့ မွေးမြူရေးခြံ ရှိတယ်။ အဲဒီနေရာကို ငါကောင်းကောင်း သိနေတာ ပဲကွာ။ ချက်နိုင်ရမှာပေါ့”

“တောင်ကြား ဟုတ်လား” ဟု ဟူဂိုက မေးသည်။ “ဒေါ်ခဲအတွက် ငါ သွားပြီး လိပ်တွေ၊ ခရုတွေ၊ ဖားတွေ ဖမ်းဖမ်း ပေးရတဲ့နေရာ ထင်တယ်။ ဖား တစ်ကောင် ငါးဆင့်တောင် ရတာ”

“အေးကွ ဟုတ်တယ်” ဟု ဂေးက ထောက်ခံသည်။ “ငါလည်း ဖမ်းဖူး တယ်။ ငါတစ်ကြိမ် ဖမ်းရင် ဖားအကောင် ငါးရာတောင် ရတယ်ကွ။ သိလား”

“ဟေ့... ဒီမယ်။ တကယ်လို့ ဒေါ်ခဲက ဖားတွေ လိုချင်တယ်ဆိုရင် ငါ တို့အတွက် အကွက်ကောင်းပဲကွ သိလား” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။ “ငါတို့ လူစု ကာမဲလ် မြစ်ဘက်အထိ ထွက်ပြီး သွားဖမ်းမယ်။ ဘာကြောင့် ဒီအလုပ် လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ခဲကို ဖွင့်မပြောနဲ့။ တို့ ငွေရတော့ သူ့အတွက် ပါတီပွဲ ကောင်းကောင်း တစ်ပွဲလုပ်လိုက်ကြတာပေါ့။ အဲဒါ မကောင်းဘူးလား”

ငပေါများ ဗိမာန်တွင်းရှိ လူများကြားတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှု ရှိလာသည်။ “ဟေ့ကောင် ဂေး” ဟု မက်ခဲက လှမ်းခေါ်သည်။ “အပြင်ထွက်ပြီး ကြည့်စမ်း ကွာ။ ဒေါ်ခဲရဲ့ မော်တော်ကား သူ့ဓာတ်ခွဲခန်း ရှေ့မှာ ရပ်ထားသလား”

ဂေးသည် လက်ထဲမှ အရက်ခွက်ကို ကြမ်းပေါ်ပြန်ချကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီး ကြည့်သည်။ “အခုထက်ထိ ပြန်မရောက်သေးဘူးကွ” ဟု ပြော သည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး ရတယ်။ မကြာခင် ပြန်ရောက်လာတော့မှာပါ” ဟု မက်ခဲကပြောသည်။ “ကဲ... ငါတို့ အခု ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိကြပြီ။ အဲဒီ တော့ တို့အနေနဲ့ ...”

(၈)

၁၉၃၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် ဟီဒီယွန်ဒို စည်သွတ်စက်ရုံမျှ ဘွိုင်လာအိုးကြီး ကွဲပြန်သည်။ သီတင်းနှစ်ပတ်မျှအတွင်း တတိယအကြိမ်မြောက် ကွဲခြင်း ဖြစ်၏။ မစ္စတာရန်းဒေါ့ဖ်နှင့် လက်ရေးတို စာရေးတစ်ယောက် အပါအဝင် စက်ရုံ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့သည် ဘွိုင်လာအိုး အဟောင်းကို ပြင်လိုက်၊ စက်ရုံ ပြန်လည်လိုက်လုပ်နေခြင်းထက် အသစ်တစ်လုံး ဝယ်လိုက်ခြင်းက စရိတ်စက အားလုံး ပို၍ သက်သာစရာ ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘွိုင်လာအိုး အသစ်သည် အချိန်မီ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ဘွိုင်လာအိုးဟောင်းကို လီချူး၏ ကုန်စုံဆိုင်နှင့် ဘဲရားဖလက် စားသောက်ဆိုင်ကြားရှိ မြေလွတ်ပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းနေရာ ချထားခဲ့သည်။

ဘွိုင်လာဟောင်းကို သစ်လုံးများပေါ်တင်၍ စနစ်တကျ ချထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤဘွိုင်လာဟောင်းကို မည်သို့မည်ပုံ ငွေထွက်လာအောင် လုပ်ရမည်ကို မစ္စတာရန်းဒေါ့ဖ်သည် အကြံဉာဏ် ကွန့်မြူးကာ စဉ်းစားကြံဆလျက် ရှိသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စက်ရုံအင်ဂျင်နီယာသည် ဘွိုင်လာအိုးဟောင်းမှ အပိတ်တစ်ခုကို ဟီဒီယွန်ဒို စက်ရုံမှ ပျက်နေသော အခြားပစ္စည်းတစ်ခု၌ တပ်ရန် အကြံရသဖြင့် ဖြုတ်ယူသည်။ ထိုအခါ ဘွိုင်လာအိုးသည် ဘီးမပါသော မီးရထား စက်ခေါင်း တစ်ခုနှင့်တူလာသည်။ ဘွိုင်လာဟောင်း၏ ခေါင်းဘက်ပိုင်း အလယ်တည့်တည့်တွင် တံခါးပေါက်ကြီး တစ်ပေါက်ရှိ၍ ဖင်ပိုင်းဘက်တွင် ခပ်နိမ့်နိမ့် မီးဖိုတံခါးပေါက် တစ်ပေါက်ရှိသည်။

ကြာလာသည့်အခါ ဘွိုင်လာအိုးကြီးတွင် သံချေးများ အထပ်ထပ် တက်လာသည်။ အရောင်ကလည်း နီညိုရောင် သမ်းလာသည်။ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း ပေါင်းပင် မြက်ပင်များ ပေါက်လာသည်။ အရိုင်းပန်းမျိုးစွဲ

သည်လည်း ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကြားတွင် ပေါက်လာကြသည်။ အရိုင်းပန်းများ၏ အမွှေးနံ့သည် လေထဲတွင် သင်းပျံ့လျက် ရှိသည်။

၁၉၃၅ ခုနှစ်ထဲတွင် မစ္စတာနှင့် မစ္စက်ဆမ်မာလွှိုင်းတို့ လင်မယားသည် ဘွိုင်လာထဲသို့ ရွှေ့ပြောင်း ရောက်ရှိကြသည်။ ဘွိုင်လာဟောင်းတွင် အဖုံးဟူ၍ တစ်ခုမျှ မကျန်တော့သဖြင့် ကျယ်ကျယ်ဝန်း နှိုသည်။ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့လည်း ရှိသဖြင့် အိမ်ခန်းတစ်ခန်းနှင့် တူသည်။ လုံခြုံသော အနေအထားလည်း ရှိသည်။ တစ်ခုခုတော့ရှိ၏။ မီးဖိုတံခါးပေါက်မှ ဝင်မည်ဆိုပါက လက်များနှင့် ဒူးများကို ချ၍ လေးဖက်ထောက်ပြီးမှ ဝင်လိုရသည်။ သို့သော်လည်း အတွင်းဘက် ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘွိုင်လာ အလယ်တည့်တည့်တွင် အခန်းကြီး တစ်ခန်းလို ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အနွေးပေး ကိရိယာ မလို။ အလွန် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိသော နေရာဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မီးဖိုပေါက်မှနေ၍ မွေ့ရာကို အတွင်းသို့ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး ထိုအပေါ်၌ နေကြသည်။ မစ္စတာမာလွှိုင်းသည် ဤနေရာ၌ နေရသည့်အတွက် ပျော်သည်။ စိတ်လည်း ချမ်းသာသည်။ အနေကြာလာသည့်အခါ သူ့မိန်းမ မစ္စက်မာလွှိုင်းလည်း သူ့လိုပင် ဖြစ်လာသည်။

ဘွိုင်လာ၏ အောက်ဘက် တောင်ကုန်း တစ်နေရာမှာပင် ဟီဒီယွန်ဒီ စည်သွတ်စက်ရုံမှ စွန့်ပစ်ထားသော ပိုက်လုံးကြီးများ ရှိသည်။ ၁၉၃၇ ခုနှစ် ကုန်ခါနီးတွင် ပင်လယ်ပြင်မှ ငါးများ အဆပေါင်းများစွာ တိုး၍ ဖမ်းမိကြသည်။ စည်သွတ်စက်ရုံများသည် အချိန်ပြည့် အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ထိုအခါ စက်ရုံများ၌ လာ၍အလုပ်လုပ်ကြရသော အလုပ်သမားများအတွက် နေရာထိုင်ခင်း ပြဿနာသည် တည်ရှိလာသည်။

ထိုအခါ မစ္စတာမာလွှိုင်းသည် ပိုက်လုံးကြီးများကို အိပ်စရာ နေရာများ လုပ်၍ တစ်ကိုယ်တည်းသမားများအား အလွန်သက်သာသော အခန်းဖြင့် ငှားသည်။ ပိုက်လုံးကြီးအတွင်း၌ စက္ကူထူထူကြီး တစ်ချပ်နှင့် လေးတောင့်စပ်စပ် ကော်ဇောဟောင်း တစ်ချပ် ခင်းပေးထားရုံမျှဖြင့် အလွန် သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည့် အိပ်ရာများ ဖြစ်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကွေး၍ အိပ်ရသဖြင့် စန့်စန့် အိပ်တတ်သူများအဖို့ မူလအကျင့်ကို မဖျောက်နိုင်ပါက ပိုက်လုံးအိပ်ရာကို မငှားဘဲ နေကြဖို့သာ ရှိ၏။ အချို့လူများက သူတို့၏ ဟောက်သံများသည် ပိုက်လုံးအတွင်း၌ ပဲ့တင်ထပ်ကာ သူတို့ထံ ပြန်လာနေသဖြင့် သူတို့အား နှိုးသလို ဖြစ်နေသည်ဟု အပြစ်ပြောကြသည်။ သို့သော်လည်း အားလုံးကို ခြံ၍

ကြည့်လိုက်သည်အခါ မစ္စတာမာလွိုင်း၏ လုပ်ငန်းသည် ပုံမှန်ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက် လျက် ရှိသဖြင့် သူ့အတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာ တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

မစ္စတာမာလွိုင်းသည် သူ့ယောက်ျား လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာချိန် အထိတော့ ရိုးရိုးအေးအေး ဖြစ်သည်။ ရသမျှနှင့် ရောင်းရဲတင်းတိမ်သည်။ သို့ သော်လည်း သူ့ယောက်ျား အိပ်ရာများ အငှားချထားသည့် လုပ်ငန်းရှင် ဖြစ် လာချိန်မှစ၍ အချိုးပြောင်းသွားသည်။ ပထမတွင် ကော်ဇော ဝယ်ခိုင်းသည်။ ထို့နောက် အဝတ်လျှော်လေ့၊ ထို့နောက် မိုးသား မီးအုပ်ဆောင်းလှလှကလေး အုပ်ထားသည့် မှန်အိမ်။

တစ်ရက်တွင် မစ္စတာမာလွိုင်းသည် သူ့ ဘွိုင်းလာ အိမ်ထဲသို့ ထုံးစံအတိုင်း တံခါးပေါက်မှ လေးဖက်ထောက်၍ ဝင်လာသည်။ အထဲရောက်သည့်အခါ ကပျာကယာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး အမောတကော ပြောသည်။ “ဟိုလ်မင်းဆိုင် မှာ ခန်းဆီးတွေ ရောင်းနေတယ်။ သိပ်ကို လှတာပဲ။ အပြာရောင်နဲ့ ပန်းရောင် လေးတွေ။ တစ်ခုကို တစ်ဒေါ်လာ ကိုးဆယ့်ရှစ်ဆင့်တဲ့။ တုတ်တံကလေးတွေ တပ်ပြီးသားဆိုတော့ လွယ်လွယ်သုံးလို့ ရတယ်”

မစ္စတာမာလွိုင်းသည် မွေ့ရာပေါ်၌ လှဲနေရာ၌မှ ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်သည်။ “ခန်းဆီးတွေ ဟုတ်လား” ဟု ရွေ့ရွတ်သည်။ “နေစမ်းပါဦးကွာ။ ခန်းဆီးတွေကို မင်းက ဘာလုပ်ဖို့ ဝယ်ချင်နေတာလဲ”

“ကျွန်မက ကောင်းတာ လှတာလေးတွေဆိုရင် သိပ်သဘောကျတာပဲ” ဟု မစ္စတာမာလွိုင်းက ပြောသည်။ “အဲဒါမျိုးလေးတွေဆိုရင် ရှင့်အတွက်ပါ ရည်ရွယ်ပြီး ကျွန်မက လိုချင်တာပါ”

“ဒါပေမဲ့ အချစ်ရာ” မစ္စတာမာလွိုင်းက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသည်။ “ငါ့အနေနဲ့လည်း ခန်းဆီးတွေကို မုန်းစရာ အကြောင်းကတော့ မရှိပါဘူး။ ငါ လည်း ခန်းဆီးကို ကြိုက်တော့ ကြိုက်တာပါပဲ”

“တစ်ဒေါ်လာနဲ့ ကိုးဆယ့်ရှစ်ဆင့်ပဲ ကျပါတယ်” ဟု မစ္စတာမာလွိုင်း က တုန်ယင် လှုပ်ရှားနေသော အသံဖြင့် ပြောသည်။ “ရှင်က ကျွန်မအတွက် ဒီငွေလောက်ကလေး ကုန်ရမှာကို တွန့်တိုနေသလား”

မစ္စတာမာလွိုင်းသည် နှပ်တစ်ချက် ရှုပ်လိုက်သည်။ သူ့ရှင်သည် နိမ့်ချည် မြင့်ချည်ဖြစ်ကာ လှိုင်းထလာသည်။

“ငါ မင်းအပေါ် မတွန့်တိုပါဘူးကွာ” ဟု မစ္စတာမာလွိုင်းက လေသံ ပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ အချစ်ရယ် ... ဒီအခန်းဆီးတွေ ဝယ်ပြီး တို့ဘာလုပ်ကြမှာလဲ။ တို့အိမ်မှာ ပြတင်းပေါက်မှ မရှိတာ”